

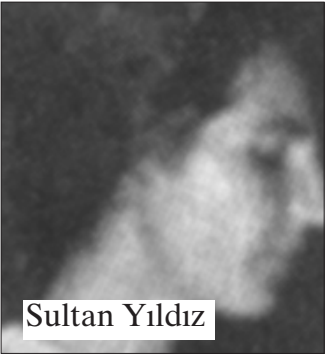
DEVİRİM YOLUNDA

işçi-köylü

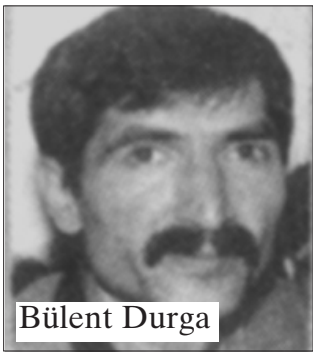
126345 Sayı: 2001-15 **15** * Yıl:1 * 9-22 Kasım 2001 * Fiyatı: 500 000 TL ISSN: 1303-0299

Parıldayan siperlerde direniş sürüyor

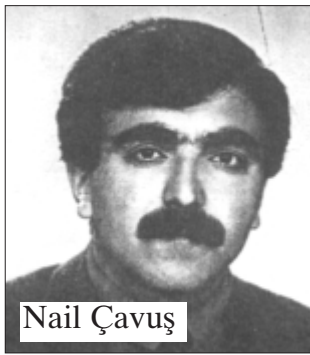
Devlet ikinci 19 Aralık katliamını Küçükarmutlu'da yaptı

Sultan Yıldız

Bülent Durga

Nail Çavuş

Arzu Güler

Şanlı Ölüm Orucu direnişine yönelik devletin saldırılarının ardı arkası kesilmiyor. Küçükarmutlu'daki direniş evlerinde Ölüm Orucu eylemini sürdüren direnişçilere 19 Aralık operasyonunu aratmayacak tarzda saldıran devlet 4 direnişçiyi katletti. Onlarca insan bu saldırıda yaralandı. Saldırıya F tipi zindanlarda DHKP/C tutsakları bedenlerini tutuşturarak yanıt verirken yaralı vaziyette hastaneye kaldırılan Nail Çavuş ile Eyüp Samur şehitler kervanına katıldı.

Sayfa 19-20

Açlığın ve zulmün olduğu yerde isyan etmek meşrudur

Açlık ve yoksulluk öfkeyi büyütüyor

Ülkemizde uygulanan emperyalist politikalar sonucunda açlığın ve yoksulluğun eşiğine getirilen emekçi halk kitleleri; faşist diktatörlüğün ABD'nin peşine takılarak Afganistan'a asker gönderme kararı almasıyla ateş çemberinin içerisine atılmak istenmektedir. Bu kapsamda hazırlanan 2002 yılı bütçesi emekçi halkın daha fazla sömürülmesine, açlığın ve yoksulluğun daha da boyutlanmasına hizmet ediyor. Gün geçtikçe büyüyen bu işsizler ve açlar ordusu ise hakim sınıfların korkulu rüyası haline geliyor. Dayatılan açlığa ve yoksulluğa karşı halkımızın duyduğu öfkeyi emperyalizme, komprador kapitalizme ve faşizme karşı Demokratik Halk Devrimi perspektifli mücadele yürüten Proletarya Partisi'nde örgütleyelim, savaştıralım.

Sayfa 10-11

işçi-köylü'den

**Hesap sorma
bilincini kuşanalım!**

sayfa 30

TKP/ML-TİKKO gerillalarından saldırı

Kadıvakkı köyünde 6 Eylül'de şehit düşen Sinan Günel (Halo) ve 27 Eylül'de şehit düşen Mehmet Şahin (Hüseyin) ile Cihan Fındık (Orhan) isimli TİKKO gerillalarının şehit düşmesinin ardından; TİKKO gerillaları 16 Ekim 2001 tarihinde Almus Kadıvakkı kırsalında, gerillaların şehit düştüğü aynı noktada TC güçlerine karşı şehitlerin hesabını sormak ve koruculuğu kabul eden köyleri son kez uyarmak amaçlı lav silahlı saldırı gerçekleştirdi.

Sayfa 8

“YÖK’e hayır”

80 Askeri Faşist Darbesi'yle toplumsal muhalefetin en yoğun olduğu ve ege- men sınıfların çıbanbaşı olarak değeri- lendirdiği üniversiteleri yola getirmek için kurdukları YÖK, kuruluş yıldönümü olan 6 Kasım'da yine öğrenciler tarafın- dan protesto edildi. Son dönemde toplumsal muhalefete yönelik başlatılan kapsamlı saldırılar, 6 Kasım protestolarında da kendini gösterdi. Ve İstanbul Üniversitesi'nde düzenlenen protesto gösterilerine polis azgınca saldırdı.

İSTANBUL ÜNİVERSİTESİNDE POLİS SALDIRI

İstanbul Üniversitesi Beyazıt Kam- püsü'nde öğrenciler YÖK'ü protesto gösterileri yaptı. Saat 12:00'de fakültele- rinden çıkan EMEP'li, ÖDP'li ve bazı demokrat öğrencilerden oluşan yaklaşık 300 kişi buradan üniversitenin ana giriş kapısına kadar yürüdü. Yürüyüş boyun- ca “YÖK'e hayır”, “Savaşa değil eğiti- me bütçe”, vb. sloganlar atan kitlenin zindanlarda devam eden ve birinci yılını

da geride bırakan şanlı Ölüm Orucu dire- nişi ve yaşamın hücreleştirilmesiyle ilgi- li sadece bir slogan atması dikkat çeki- ciydi. Daha sonra kitle ana giriş kapısı

önünde basın açıklaması yaparak dağıldı. Saat 13:00'de üniversitenin içinde toplanan ve çoğunluğu İstanbul Üniver-

siteleri Öğrenci Koordinasyonu üyesi olan öğrenciler buradan ana giriş kapısı- na doğru yürüyüşe geçti. Bu arada Beyazıt Meydanı'nda toplanan ve aralarında

Yeni Demokrat Gençlik, Özgür Genç- lik, SİP, HADEP vb. öğrencilerin de bu- lunduğu yaklaşık 700 kişi üniversitenin

ana giriş kapısına doğru yürümeye baş- ladı. Buradan gelen grup çeşitli pankart- lar açarken “Yaşasın Demokratik Halk Üniversiteleri Mücadelemiz” yazılı dö- vizler de taşındı. “YÖK dağıtılacak, Polis gidecek, üniversiteler bizimle öz- gürleşecek”, “YÖK'e hayır”, “İçerde dışarda hücreleri parçala”, “Yaşasın halkların kardeşliği” vb. sloganlar atan kitlenin üniversiteden çıkan grupla bir- leşmesini engellemek için polis barikat kurdu. Kısa bir süre burada slogan atma- ya devam eden öğrencilerin barikatu zor- lamaya başlamasıyla polis saldırıya geç- ti. Sıkılan biber gazları nedeniyle çevre- de nefes alınamaz hale getirilen öğrenci- lerin üzerine polis tekme, tokat coplarla azgınca saldırdı. Bu saldırıda birçok öğ- renci yaralanırken, bir çoğu da zehirlen- me tehlikesi geçirdi. Birçok öğrenci tek- me tokat dövülerek gözaltına alınırken öğrenciler Beyazıt Meydanı'ndan slogan atarak dağıldılar. Üniversitenin içinden çıkan gruba polis müdahale etmezken, bu grup bir süre daha burada bekledikten sonra dağıldı.

Kurumumuza yönelik saldırılar sürüyor...

Devletin Karadeniz'de devrimci basın paniği

Sömürü düzenlerini sürdürebilmeleri için egemenlerin iletişim sektörüne özel-likle medyaya verdikleri önemi görmemek mümkün değil. Egemenler yapacakları her yeni saldırı öncesi toplumun nabzını ölç- menin yanında insanların bu saldırıları ka- nıksamaları, çok fazla tepki göstermemele- ri ya da bu tepkiyi farklı ve yanlış yönlendirmek için kullanabiliyorlar medyayı. Ay- rıca alttan alta yapacakları saldırılarda da medya aracılığı ile yapay gündemler oluş- turarak istediklerini sessiz sedasız yaşama geçirebiliyorlar. Diyebiliriz ki tankları, topları, gelişmiş her türlü savaş aygıtları- nın yanında, medya da ideolojik savaş ay- gıtları arasında en önemlilerinden biri ola- rak yer alıyor.

Bunun en açık örneklerini 19 Aralık'ta hapishanelere yapılan saldırılar öncesinde ve sonrasında gördük. Devletin F tipi ha- pishaneleri gündeme getirmesi ile birlikte sanki bir düğmeye basılmış gibi tüm burju- va basın ve televizyonlar bir ağızdan koğuş sisteminde olan hapishanelere girilemedi- ği, arama yapılamadığı, hapishanelerin “örgüt yuvası” haline getirildiği başlıkları ile rollerini oynamaya başladılar. Koğuş sisteminde devletin hapishanelere hakim olmadığı iddiası ile ilerideki katliamlarda da medya görevini yerine getiriyordu.

Bu arada bir yandan da tek çözüm F tipleri olarak sunuluyor, hücrelerin çiçek konulmuş, güneş gören görüntüleri ekran- lardan eksik edilmeyerek alternatif de bu

şekilde sunuluyordu. Katliamın gerçekle- ştirilmesinin ardından da yine büyük bir rol medyaya düşüyordu. Onlarca kişinin katle- dildiği, yüzlencesinin yaralandığı, sakat kaldığı bu operasyonun ardından “Hayata Dönüş” başlıkları altında sahte cep telefo- nu görüşmeleri, yıllar önce çekilmiş fotoğ- raflar eşliğinde habercilik anlayışına, basın ahlakına sığmayacak yorumlar yapılarak katliama ortaklık eden burjuva medya yine rolünü en iyi şekilde oynamış oluyordu.

Bu konudaki son örneği de ABD hay- dutunun Afganistan'a yönelik saldırısında ABD bayrakları ile kraldan çok kralcı kesilen medyanın habercilik anlayışını gözler önüne seriyor. Sanki sihirli bir değnek tüm insanlara dokunmuş gibi bazen yığınlar halin- de bile egemen düşüncüyü empoze et- mekte olan medya Amerikan milli marşları- nın söylendiği, Amerikan bayrakları ile süslenmiş programlarla “terörü” lanetler- ken şimdi de hergün onlarca Afganın katle- dildiği bu haksız savaşın gerekçelerini ya- ratma çabasıyla geri durmuyor. Bu işin bir yanı. Diğer yanında ise devlete muhalif olan, haklı ve gerçeklerin yanın- da olan devrimci - sosyalist basın var. Devletin gerçek yüzünü açığa çıkaran dev- rimci sosyalist basın üzerindeki baskılar dün- den bugüne hiç eksilmemiş. Sözde ba- sını özgürlüğü adı altında çıkarılan yasalar- la bu yayınlar, üzerinden iki gün geçmeden toplatılmış, toplatılmaya da devam edil- mektedir. Yine baskınlar, gözaltılar, tutuk-

lamalar vb. saldırılar da adeta hiç soluk al- madan devam ettirilmektedir. Bugünlerde de sözde bir devrim niteliği taşıyan anaya- sa değişikliklerini hayata geçirdiklerini id- dia edenler yeni saldırılara eskisinden daha çok hız vermiş gibi görünüyorlar. Bu saldı- rılardan kurumumuz da payına düşeni al- maktadır. Özellikle devletin Karadeniz bölgesindeki yoğunlaşmasına paralel ola- rak bu bölgelerde yayın yapan yerel gazete ve televizyonlar da kullanılarak gazetemi- zin büroları, gazetemiz ve çalışanlarımız yasadışıymış gibi gösterilmeye çalışılmak- ta, böylece halkta korku yaratılarak bütün-leşme engellenmek istenmektedir. Bu iddi- amızı birkaç örnekle kanıtlayalım. Gazete- mizin Genel Yayın Yönetmeni **Memik Ho- roz**'un bir itirafçının itirafı doğrultusunda tutuklanması ile birlikte bu haber yerel bir gazete olan Halk gazetesinde “Karade- niz'de TKP/ML TİKKO militanları ile rö- portaj yapan Zeki kod adlı Memik Horoz” şeklinde verilmiştir. Bu olaydan kısa bir süre sonra Samsun büro çalışanımız **Betül Kılıçaslan** haber için gittiği Samsun'un Bafra ilçesinde “ihbar var” gerekçesi ile gözaltına alınmış yine aynı gazetede bu ha- ber “Samsun'da yasak yayın yakalandı” şeklinde verilmiştir.

Gazetemiz üzerindeki devlet terörü son olarak Tokat Turhal büro çalışanımız **Sefa- gül Kesgin** ve ziyaret için yanında bulunan Malatya Büro çalışanımız **Lüfiye Uluk**'un tutuklanması ile devam ediyor. Çalışanları-

mız sudan gerekçelerle gözaltına alınıp tu- tuklanırken onlarla birlikte bazı komşuları- nın, büro sahibinin de gözaltına alınması aynı terörü halk üzerinde de estirip, sindir- mek ve korkutmak çabasının başka bir şey değildir. Ev ve büro aramalarında estir- dikleri terör sırf etraftakilere aynı korkuyu salma istemlerinden kaynaklıdır. Tüm bu gelişmeler sonucunda orada bulunan man- zara resimleri ve gazetemizin eski çalışanı olan **Fadime Özkan** ile olan resimleri ba- hane edilerek çalışanlarımız tutuklanmıştır. Bu aşamada devlet apoletli medyasını dev- reye sokarak tutuklanan çalışanlarımızın yanında eski çalışanımız **Fadime Özkan** ve yine Turhal çalışanımız **Derya Gökmen**'in isimlerini yerel bir televizyonda “canlı bomba” ve “aranıyorlar” şeklinde vermiş- tir. Gerçekle hiçbir bağlantısı olmayan bu yalan haberlerle amaçlanan halkı tedirgin etmek, devrimcilere duyduğu sempatiyi yıpratmaktır. Tutarsız gerekçelerle insanları tutuklayan devlet bunun çok fazla bir işe yaramayacağını kendisi de bildiği için ken- dince ileriye dönük planlar yaparak dev- rimcileri halkın gözünde yasadışı ilan et-meye çalışmaktadır. Tüm bunlar kısa vade- de belli sıkıntılar doğursa da kazanacak olan eninde sonunda haklıların, doğrunun yanında olanlardır. Şiddet, yalan, dolan üzerine kurulu hiçbir düzenin ömrü sonsu- za kadar olmayacaktır. Gerçeklerin karşı- sında yalanlar ve onların savunucuları tuz- la buz olacaktır.

Faşist diktatörlüğün Afganistan macerasını boşa çıkaralım!

TC hakim sınıflarının emperyalizmin çıkarları doğrultusunda giriştiği savaş maceralarına Kore, Somali, Bosna ve Yugoslavya'dan sonra yeni bir halka daha eklendi. 10 Ekim 2001 tarihinde TBMM'den aldığı "sınırsız yetki" ile yurtdışına asker gönderilmesi iznini eline alan faşist koalisyon hükümeti efendisi haydut başı ABD'den gelen emir ile şimdilik 90 kişilik kontrgerilla birliğini Afganistan topraklarına gönderiyor. Bu kararın ardından ABD yönetimi "minnetkarlıkları"ı belirtirken, faşist Başbakan Ecevit ise; "Terörle mücadelede elde ettiğimiz deneyimler Afganistan hareketini kolaylaştırıcaktır" şeklinde demeçler veriyor. Faşist Başbakanın deneyim dedikleri ve Afganistan emekçi halkına uygulanacak olan pratikleri çeşitli milliyetlerden emekçi halkımız çok yakından biliyor. Zira; faşist diktatörlüğün 78 yıllık kanlı tarihi bahsedilen deneyimlerin en canlı ve somut örnekleriyle doludur. Özellikle son 20 yıl boyunca başta Kürt Uusal Mücadelesi ve Proletarya Partisi önderliğinde sürdürülen Sosyal Kurtuluş Mücadelesini bastırmak için giriştiği katliamlar, yargısız infazlar, köy yakma ve boşaltmalar ile sicili hayli kaba-rik olan faşist diktatörlüğün Afgan emekçi halkına yönelik uygulamalarının bu pratiklerden farksız olmayacağı açıktır. Açık olan bir başka gerçeklik ise; emekçi halkımızın ezici çoğunluğunun karşı olmasına rağmen (son yapılan kamuoyu araştırmalarına göre halkın %85-90'ı Türkiye'nin savaşa girmesini istemiyor) TC hakim sınıflarının ABD'den daha çok savaşa isteğinde olmasıdır. Bu gerçekliğin ekonomik, siyasal, askeri boyutu görülmelidir.

Yaşadığı ekonomik krizin ve paralelinde derinleşen siyasal istikrarsızlığın pençesinden kurtulma çabasının bir aracı olarak 11 Eylül saldırısının ardından ABD'nin savaş makinesinin peşine takılmayı

bir kurtuluş umudu olarak gören egemen sınıfların yanlarına uşak medyayı da alarak herkesten daha fazla "savaş çığırtkanlığı" yapmasının temel nedeni; artık birçok burjuva-liberal iktisatçıların açıkça ortaya koyduğu gibi egemenlik sistemlerinin tam bir çöküntü içerisine girmiş bulunmasıdır. Bu durumu 2002 yılı için hazırlanan bütçenin TBMM'ne sunulmadan önce Bay Kurtarıcı (!) Kemal Derviş'in Washington'da IMF ile yaptığı görüşme sonucunda alınan kararlarda rahatlıkla görebiliriz.

2002 yılı içinde IMF'ye ödenecek olan 56 milyar dolar

bayraktarlığını yapmaktadır.

HALKIMIZI SAVAŞ BATAKLIĞINA SÜRÜKLEMeye ÇALIŞAN EGEMEN SINIFLARIN OYUNUNU BOZALIM

30 Ekim günü MGK toplantısında alınan ve şimdilik 90 kişilik özel eğitimli katillerin Afganistan'a gönderilmesi kararı sadece bir adımdır. Yaklaşık bir aydır emekçi Afgan halkını bombalayan ve binlerce masum insanın ölümüne yol açan emperyalist savaş koalisyonu kara hareketi hamlesi, Afgan halkının yoğun direnişi

için tüm savaş karşıtı güçleri aktif hale getirmek, özellikle 20 yıldır yok edilmesi için her türlü ideolojik bombardımana tabi tutulan anti-emperyalist ruhun canlandırılması ve kitlelerin beyninde cisimleştirilmesi için başta Proletarya Partisine ve diğer devrimci dost güçlere önemli sorumluluklar düşmektedir.

Derinleşen ekonomik kriz ile hoşnutsuzluğu artan halk kitlelerinin her türlü eylemliliklerine savaş karşıtlığını da eklemek ve savaşın emekçi kesimlere yönelik yaratacağı olumsuz sonuçları gözler önüne sermek için daha müdahaleci bir rol oynamak zorunluluğundayız. Artık resmen savaşa dahil olan faşist diktatörlük; yükselen muhalefeti etkisiz hale getirmek için dizginsiz terör uygulamaktadır. Yeniden bir süredir ara verdiği yargısız infazları başlatmış (Doğubeyazıt'ta bir zabıta memurunun katledilmesi, İstanbul emniyetinde Yunus Güzel adlı devrimcinin öldürülmesi) vs. Her türlü demokratik eylemlilikler ile savaş karşıtı gösterilere azgınca saldırmaktadır. Son olarak bir yılı aşkın bir süredir tarihsel bir direniş olarak süren şanlı Ölüm Orucu'na dışardan destek sunan TAYAD'lı aileler ile şartlı salıverildikten sonra direnişlerini Küçükarmutlu'da sürdüren devrimcilerle özel timler eşliğinde saldırılarak dört direnişçi katledilmiş ve birçoğu da ağır yaralanmıştır. Tüm bu gelişmeler devletin faşist yüzünün daha da açık bir şekilde görüleceğinin işaretlerini vermektedir. Hiçbir halk katledilerek bitirilememiştir. Faşizmin azgın terörü karşısında bedenlerimizi siper yaparak kitlelerle bütünleşmeli, TC devletinin Afganistan macerasını boşa çıkarmak için kitlelerle birlikte yürümeli ve yön vermeliyiz. Bunu gerçekleştirdiğimiz oranda kitlelerin kahredici gücünü göreceğiz, o zaman karşımızda ne kağıttan kaplanlar ne de onların yerli uşakları durabilecektir.

borcun ertelenmesi, aynı şekilde ABD'ye ödenecek olan 5 milyar dolarlık savunma borcunun silinmesi, 2002 yılı için öngörülen 13 milyar dolar IMF kredi diliminin serbest bırakılması TC askeri gücünün emperyalistlerin çıkarları uğruna şimdilik Afganistan'a, sürece içerisinde ise diğer kriz bölgelerine sürülmesi şartına bağlanmıştır. Neredeyse üretimin durma aşamasına geldiği yatırımların bütçedeki payının %5'lere indiği, var olan iç ve dış borçların alınabilecek yeni ek kredi borçları ile ödenmeye çalışıldığı Türkiye'de patron ağaların emperyalistlerin savaş arabalarının arkasına takılmaktan ve onların emrettiği koşulları yerine getirmekten başka seçenekleri yoktur? TC devleti bu seçeneğin gönüllü

ile karşılaşmıştır. Bu hamleden çok büyük yara alacağını hesaplayan ve Rusya'nın düşüğü hatayı tekrarlamak istemeyen ABD Haydutunun TC devletinden çok daha fazla asker isteminde bulunacağı ve bunların da ezici çoğunluğunun emekçi halk çocukları olacağı gözönüne alınmak zorundadır. Bu gerçekliğin yanısıra emperyalist talan savaşının özellikle Ortadoğu'ya kayması durumunda (ki bu ihtimal Irak özgülünde güçlüdür) TC askeri gücünün daha fazla devreye sokulması gündeme gelebilir. Bu nedenle şimdiden bu gerçeklikleri görerek tüm demokratik kurum ve kuruluşlar harekete geçirilmelidir. Halkın ezici çoğunluğunun karşı olduğu savaşın Türkiye ayasının bozguna uğratılması

Rakamlarla Türkiye gerçekliği

Son birkaç haftadır gazetelerde bazı rakamları ve bunlarla ilgili değerlendirmeleri okuyoruz. Bu rakamlar, yılın sonuna yaklaşmamız vesilesiyle 2001 yılı ekonomisinin durumunu ortaya koyuyor ve 2002 ekonomisi üzerine öngörülerde bulunulmasını sağlıyor. Devlet tarafından yayınlanan ve bilimselliği kuşkulu olan bu rakamlar bile devletin çöküşünü itiraf ediyor. Özellikle son birkaç yıldır, günlük yaşamımızda da IMF'nin politikalarını çok görünür şekilde yaşıyoruz; hergün gelen zamlar, vergiler zaten bizlere devletin durumunu gösteriyor ve geleceği üzerine daha sağlıklı öngörülerde bulunmamızı sağlıyordu. Ancak son açıklanan rakamlar vaziyetin vehametini bizlere daha kesin gösteriyor ve daha derli-toplu yorumlar yapmamıza olanak sağlıyor.

TC, bu sene rekor kırarak % 11,8 küçülmeyi başardı. Bunun anlamı nedir? Geniş halk yığınlarının büyük oranda daha fakirleşmesi, mülksüzler sınıfının genişlemesi demektir. Tabii ki bunun politik alana yansımaları da devletin halk üzerindeki terörünün artmasını beraberinde getiriyor. TC'nin en büyük avantajı, MGK bildirimlerinde de açıkça belirtildiği gibi; halkın ör-

gütlendiği, başta sendikalar olmak üzere, kurumların halk hareketlerini önlemeye çalışmasıdır. Bu da başta örgütsüz kesimler olmak üzere halk kitlelerinin ya anlık patlama bazındaki eylemlere başvurmasını getiriyor ya da hemen her gün çeşitli kurumlar önünde bireysel eylemlerin yapılmasını sağlıyor. Bu arada hemen her gün gazetelerde borcu ne-

vurgulandı. Krizden sonraki 6 ay içinde ise 125 bin küçük esnaf iflas etti. Bu, şu anlama geliyor. Türkiye'de her 5 dükkandan 1'i kapandı. Salt İstanbul'da 6 bin bakkal iflas etti. Trabzon'da 7 firma kapandı, 27 firma üretimini kısıtı, 800 kişi işini kaybetti. İzmir'de büyük çapta üretim yapan 120 firma kapandı, son 1 yılda kapanan işletme sayısı 7 bin 671'e

durumda. Tuzla'daki 142 fabrikanın 54'e indiği belirtilirken, bölgede çalışan 8 bin işçinin 6500'ü işini kaybetti. Liste uzayıp gidiyor...

Peki, bunların nedeni ne? Belletilmeye çalışıldığı gibi hükümetin yanlış politikaları mı bizi bu hale getirdi? Yani başka bir hükümet ekonomiyi düzliğe çıkarabilecek mi? Hayır. Emperyalizmin sömürgeleştirdiği ülkemiz, devletin de yardımıyla emperyalistlerce yağmalanıyor. Biz de bunun etkilerini yaşıyoruz. Yaşadıklarımızı sadece Ecevit hükümetine bağlamak, ardındaki emperyalistleri görmemek çok yanlış bir politika olur. Çünkü emperyalist-kapitalist sistemin en belirgin özelliği halklara kan kusturmak, onları iliklerine kadar sömürmektir. Dünyada 3 milyar kişi günde 2 dolardan az bir gelirle yaşıyor. Afganistan'da ortalama günlük gelir 44 cent civarında. Dünya nüfusunun % 10'u mal ve hizmetlerin % 70'ini üretip; toplam gelirin % 70'ini alıyor.

Bu rakamlar göstermektedir ki emperyalist sistem ve onun 16 milyar dolar dış borç, 70 milyar doları aşkın iç borç ödeme yüküne sahip olan TC'sinin fazla bir ömrü yok. İş sadece, sallanan sisteme güçlü balyozu indirecek olan komünistlere kalıyor.

TC, bu sene rekor kırarak % 11,8 küçülmeyi başardı. Bunun anlamı nedir? Geniş halk yığınlarının büyük oranda daha fakirleşmesi, mülksüzler sınıfının genişlemesi demektir.

deniyle intihar edenlerin haberlerini okumaya da alıştık. En son 19 yaşındaki bir simitçi meclis önünde kendini astı. Bir başka yerde de dövizle ev alan emekli, borcu katlanınca yaşamına son verdi.

22 Ekim 2001 Cumhuriyet gazetesindeki habere göre bir soru önergesini yanıtlayan Derviş 7 ayda 15 bin firmanın kapandığını belirtti. Kapanan bu firmaların sermayelerinin 1 katrilyon civarında olduğu

ulaştı. 30 bine yakın işçi işlerinden çıkarıldı. Adapazarı'nda firmaların kapasite kullanım alanı % 75,4'ten % 39,7'ye düştü. İşletmelerin %25'i kapandı, 6 bin işçi sokağa atıldı. Elazığ'da 6 ay içinde tüm işletmelerin faaliyetlerini durdurma noktasına gelebileceği kaydedildi. Bankacılıkta yeni düzenlemelerle işini kaybedenlerin sayısının 90 bine ulaşması bekleniyor. Medyada ise 3 bini aşkın çalışan, işsiz

Sınıfsal yaklaşım

ŞARBON BAKTERİSİ YOK EDİLEBİLİR, AMA KOMÜNİZM VİRÜSÜ ASLA !

DPT raporu “Türkiye’de 25 milyon yoksul var.” diyor. DİE’nin son araştırması, ailelerin yüzde 31’inin aylık temel ihtiyaç maddelerini, nüfusun yüzde 15’inin de günlük gıda ihtiyacını karşılayamayacak durumda olduğunu saptadı. Bu, 9 milyon kişinin açlık sınırında bulunduğu anlamına geliyor. Nüfusun yaklaşık beşte birini barındıran İstanbul’da, hergün 100 bin aile, iki kap yemek ve 1 ekmek alabilmek için aşevlerinin yolunu tutmakta. 50 ya da 100 bin lira daha ucuz ekmek alabilmek için sabah 04.00’de kuyruğa girmek gerekiyor.

Bir başka devlet kuruluşu olan YPK (Yüksek Planlama Kurulu), “2001 yılında yüzde 8.5’la rekor küçülme yaşanacak ve kişi başına ulusal gelir 2261 dolara düşecek.” saptamasını yapıyor. Bu, yoksulluğun daha da artacağını bir başka ifadesi. Köylülerin cephesinde de aynı felaket yaşanmakta. Çiftçi, faiz borcu altında zulme uğruyor. Banka borçlarının faiz oranı, yüzde 40’lardan yüzde 170’lere çıkmış durumda. Borç batağı, yıkımı hızlandırıyor.

Bütün bunların üstüne, 2002 bütçesinin hedefleri ve rakamları açıklanınca, bugünlerin çok aranacağı herkesçe anlaşıldı. Giderlerin yüzde 63.9’u borç faizlerine, yüzde 25’i milli savunma, jandarma ve emniyete, yüzde 5.3’ü personel giderlerine, 5.8’i de yatırımlara ayrılmış durumda. 27 katrilyon açığı bir kenara bırakırsak, kalan kısmının nasıl karşılanacağı ise yüzde 81 oranında vergi ile ifade ediliyor. Dahası, bu bütçe planlaması, işten atmaların, ücretsiz izinlerin, kıdem tazminatlarını gasp etmenin, ikramiyelerin kaldırılmasının, yüzbinlerce işçi ve memurun zorunlu emekli edilmesinin “müjde”sini veriyor.

İktisadi tablo, Kıvrıkoğlu’na “asil savaş ekonomi-

de”, diğer üst düzey generalere “ülke eski düzenle yenisi arasında yol ayrımına geldi” dedirtiyor. TÜSİAD başkanı Özilhan, “Ankara’da bizi yöneten gerçekten birileri var mı?” diye soruyor. Yanıt, ANAP’ın muhalif kurmayı Işın Celebi’den geliyor : “Sistem tam anlamıyla tıkandı. Bunun yansımalarını tüm partilerde görüyoruz. Halktan kopma sorunu ve temsil krizi büyümektedir. Ekonomide ve siyasette kriz birbirini etkilemektedir. Gelecek nasıl yönetilecek sorusu, çok önemli hale gelmiştir.” (20.10.2001)

Derviş’in yıldızının da söndüğü tam bu aşamada, T.C Devleti’nin imdadına efendileri ABD’nin işgal-talan savaşı yetti. 3 Ekim’de “Türk askeri kesinlikle savaşa katılmayacak” diyen Ecevit, daha aradan 1 ay bile geçmeden, 1 Kasım’da, “Afganistan’daki harekate en ön safta katılıyoruz” sözleriyle “paralı asker” politikasını ilan etti. 2. Bush’un “NATO’nun tek müslüman ülkesi Türkiye’nin desteği, ABD’nin islama karşı değil, kötüyü karşı savaştığını gösteriyor.” diye takdir ettiği, Türk kontr-gerilla birliklerinin gönderilme kararı; Ecevit’in “Batılı dostlarımızın Türkiye’nin katkısını gözardı edeceklerini sanmam.” sözlerindeki yaltakçı/dilenci tavrının açığa vurduğu üzere, emperyalist talandan çöplene ve parsel kapma düşüyle, belirsiz bir tarihe ertelenen borç paraları elde etmek amacını taşıyordu. Bu durumu perdelemek için giriştikleri “Kıbrıs Efelenmesi”, kükreten fare görüntüsü vermektense öteye gidemedi.

Diğer kliklerle olan dalaşmalarında ve esas önemlisi toplumsal muhalefeti dizginlemekte kullanmayı planladıkları “savaşa fiilen girme” manevrası, tam tersi bir sonuç yarattı. Daha 11 Eylül’den itibaren, dünyada emperyalizme ve savaşa karşı gösterilere en acımasız ve tahammülsüz yak-

laşan devlet olarak dikkati çeken faşist diktatörlük; kitlelerin kendisine yönelen tepkisinin “emperyalist savaş yanlılığı” nedeniyle daha da büyümesine yol açtı.

“Sosyal Patlama” olur/ olmaz derken, korktuklarının başlarına geleceğinin güçlü işaretleri kendini göstermeye başladı. Savaş ortamından da aldıkları cesaretle, debelendikleri kriz batağının giderek artan faturasını halka ödetmenin ve emekçilere yönelik yeni saldırı planları yapmanın karşılığını, sokağa ve alanlara her geçen gün daha fazla dökülen yığınların öfkesiyle alıyorlar. Daha ciddi karşılıklar alacakları günlerin habercisi sayılabilecek kitle eylemleri, yayılma eğilimi gösteriyor. Emperyalist savaş karşıtı bir platforma da sahip olan, işçi sınıfı, kamu emekçileri ve öğrenci gençliğin hareketlenmesi, dalgalar yaratıyor. Bu dalgaların faşizmin kalelerini sarsacak boyuta ulaşması, giderek gedikler açması ve halk savaşı için kalıcı mevziler yaratması, iktidarı hedefleyen bir içeriğe kavuşturulmasından geçiyor.

İşte tam da bu noktada, Komprador Patron-Ağa Devleti’nin büyük bir paniğe kapılmamasının nedenleri ortaya çıkıyor. Bu nedenlerin başında, komünistlerin, herekte geçen kitleler üzerindeki inisiyatifinin yok denecek kadar az olması, bir başka deyişle mevcut gösterilerin sahte-reformist, gerici ve reformist önderliklerin “kontrolü” altında gerçekleştirilmesi geliyor. Nitekim, Türk-İş, Hak-İş, Kamu-Sen gibi kuruluşların devlet güdümlü, işbirlikçi yönetimleri ile DİSK, KESK gibi sendikaların reformist-uzlaşmacı önderlikleri, işçi sınıfı ve kamu emekçilerinin “düzeni bozacak”, “iktidarı sarsacak” nitelikli eylemlere yönelmesini engelliyor. Bununla da yetinilmeyerek, Emek Platformu, 6’lı Sivil İnisiyatif ve Ekonomik Sosyal Konsey gibi zeminler ve bileşimlerde devrimci muhalefet boğulmaya çalışılıyor.

Emek-Sermaye ilişkisini derece derece silik göstermeye çalışan bu platformlar, objektif olarak sınıf

mücadelesini karartma ve bastırma çerçevesinde buluşuyorlar. “Ulusal çıkarlar” ile emekçilerin çıkarlarını birleştirme adına sınıf işbirliğine yönelen EP’nin programı ile komprador burjuvazinin has kurumlarıyla açıktan ittifak kuran “sivil inisiyatif” ve onun bir an önce toplanmasını istediği, devletin MGK kadar kritik işlevli oluşumu ESK’nın varlık nedenleri ve amaçları; iktidar perspektifli bir yönelimi engelleme noktasında çakışıyor.

İşçi ve emekçilerin esas olarak kendiliğinden oluşan basıncıyla, “ölke boşaltma” örgütlemek zorunda kalanların, amaç ve niyetlerinden çok daha önemli olan, bu eylemlerin gerçekleştiriliyor olmasıdır. Sınıf bilinçli proleteryanın bu anlardaki tutumu; eylemlere en ileri katılımı sağlamak, kitlelerin pratikten öğrenmesine katkı sunmak, “yasadık savma”cı sendika ağalarının teşhirini yapmak, işçi sınıfi ideolojisine yabancı bütün akımlarla uzlaşmaz bir ideolojik-siyasi çatışma yürütmek olarak şekilleniyor.

Düzenin bütün kurumlarıyla çürüdüğü, sistemin tüm araçlarının eskisi kadar rahat işleyemediği, devleti temsil edenlerin inandırıcılıklarını ve etki gücünü ciddi oranda yitirdiği koşullarda; kurtuluşun demokratik halk devriminde ve sosyalizmde olduğunun ısrarlı ve yoğun bir biçimde işlenmesi gerekiyor. “Genel Grev” ve benzeri direnişleri araç değil amaç olarak gösteren, çözümü düzen içine ya da toplu ayaklanma hayallerine hapseden anlayışların mahkum edilmesi, böylesi dönemlerde özellikle önem kazanıyor. Devrimin kitlelerin eseri olacağı temel önermesini, halk savaşı stratejisinin bünyesinde açıklamak ve kavratmak; maceracı, kitlelerin gücünü ve rolünü inkar eden anlayışlara prim verilmemesini sağlamak da işlenmesi gereken temel hususların başında geliyor.

Halk savaşının öncü gücü ve temel bileşeni olan işçi sınıfı, savaştıkça öğrenecek, öğrendikçe savaşacak; sınıfsal bilinç, iradesini oluşturacak, iradesi devrime yürüyecektir.

T. Deri-İş Sendikası 27. Olağan Genel Kurulu zaferi ve sınıf mücadelesini tiyatro localarından seyreden dostlara yanıt...

Ülkemiz Sendikal Hareketi'nin tarihi, aynı zamanda iki çizginin mücadele tarihidir. Bir yanda işbirlikçi teslimiyetçi sarı sendikacılık ve bağlaştığı reformist sendikacılık, diğer yanda ise devrimci sınıf sendikacılığı.

Karşıt çizgilerin mücadele sürecinde sendikal hareketin iktidarını günümüze dek esasta işbirlikçi sarı sendikal hat tekeline almıştır. DİSK'in 12 Eylül 1980 Askeri Faşist Darbesi'ne (AFD) dek bir dönem, yer yer devrimci, genelde ise reformist hattının, sendikal mücadele sürecine yön vermesi istisnasını da atlamamak gerekiyor. Ancak sonuçta 12 Eylül 1980 AFD finali, reformist sendikacılığın faşizm koşullarında, yelkenleri bir çırpıda suya nasıl indirdiğinin net göstergesi olmuştur.

Keza bu kritik, aynı zamanda, devrimci/sınıf sendikacılığı cephesinden özet öz eleştirel tavır kapsamında değerlendirilmelidir. Zira daima muhalefet kulvarında seyretmek özünde, sınıflar mücadelesi alanında devrimci sendikal politikalar üretip yaşama geçirmede başarısız kalışın dolaysız sonucudur. Kimi işkollarında, şubeler düzeyinde istikrarlı iktidarı koruyabilmek, veya ara sıra genel merkezlere çıkabilmek, sendikal hareketin bütünselliği içerisinde, işbirlikçi sarı sendikal anlayışın iktidarına oranla, mukayese edilemeyecek derecede tali başarıdır. Önemli olan, yenilgilerden yanırlardan bilimsel temelde doğru tecrübeler çıkartıp, zaferleri büyüterek özgür geleceğin inşasına kanalize edebilmektir. Sadece komünistler, kendilerinin olduğu kadar, dost güçlerin doğru ve yanırlarını devrimci etik çerçevesinde sahiplenir. Komünistlerin, dost devrimci çevrelere karşı yaklaşımı, faydacı, küçük hesaplar güden tarzda asla olmaz. Dostlarının doğrularının, yanırlarının derinliğini diyalektiğin iskandili ile ölçer. Kesinlikle inkarcı yaklaşmaz. Dostlarının doğrularına sarılır. Onların doğrularını kendi kitesine örnek gösterir. Yoksa kimi "dost" güçler gibi 10 doğruyu hasıraltı edip 1 yanırlı eline bayrak diye dolamaz!

Bilimsel tarzda bir yönelim, ancak sınıf mücadelesinde bü-

yük iddiaların, siyasal iktidarı hedefleyen, işçi sınıfının ideolojisinin/siyasetinin ve partisinin saflarında mevcuttur. Yoksa, küçük burjuva devrimci saflarda, reformist saflarda, özünde gıdasını burjuva ideolojisinden alan ulusalcıların saflarında, işçi sınıfının siyasal çizgisini aramak beyhude bir arayıştır!

Bu dostlarımız, bir sorunda doğru çözümü yakalayabiliyorlarsa, bir başka sorunda, pusulayı tekrar yitiriyorlar.

Dostlarımızın sabık oportünist tutumlarına Türkiye Sendikal Hareketi içerisinde, fabrikalarda tezgah başında işyeri işçi temsilciliğinden direkt genel merkez yönetimine, devrimci sınıf sendikacılığı hattı açık kimliği ile çıkılabildiği tek sendika olan T. Deri İş Sendikası Genel Merkezi 27. Olağan Genel Kurulu'nun öncesi, pratik duruşlarında, sonrası ise gazetelerindeki inkarcı ve manipülatif yayınlarına bir kez daha tanık olduk.

Bu bağlamda inkarın, iftiranın ve çarpıtcılığın doruğa ulaştırıldığı **Devrimci Demokrasi gazetesinin 27. Merkez Genel Kurulu'na dair yayınına cevap vermek Deri-İş kolu gerçekliğine yabancı olan çevrelerin objektif durumu anlayabilmelerini sağlamak açısından zorunluluk arz ediyor.** Bu yanıt özgülünde devrimci basındaki benzeri içeriğe sahip yayınlara da yanıt olması maksadıyla, bu yazıyı kaleme alıp tarihe doğru notu düşmeyi devrimci sorumluluğumuz gereği, görev kabul ediyoruz.

16-31 Ekim 2001 tarihli Devrimci Demokrasi gazetesinin 27. Olağan Merkez Genel Kurulu'nu değerlendirmiş. Dostlarımız kendi çaplarında bir dizi eleştiriler üretmenin yanı sıra, sınıf savaşımı arenasında edindikleri tarihsel tecrübelerin ışığında özlü perspektif sunmaktan da geri kalmamışlar.

Dostlarımız, Merkez Genel Kurulu'nun ilk günü yapılan konuşmaları, "... daha çok önceki Deri-İş Tuzla Şubesi Genel Kurulu'nda da yaşanan kişisel sürtüşmeler ve hakaretler şeklinde devam etti" yaklaşımı ile değerlendiriyorlar.

Sevgili dostlar; Tuzla şube-

mizin geçen genel kurulunda, siyasal seviyedeki düşüş, bir gerçekliğin yansımasıdır. O gerçeklik, özelde bizim parçası olduğumuz Proletarya Partisinin, genelde ise Türkiye Devrimci Hareketinin zayıflama, gerileme trendinden bağımsız bir gerçeklik değildir. Keza, sizler de yazımızın bir yerinde benzer bir vurguyu, lütfü edip bir boşluğa sıkıştırmışsınız.

Gerileme mevzusuna dönelim. Tuzla'da, Kazlıçeşme'den devraldığı mücadele kültürünü, Dünya Sendikal Hareketi'nde tartışılmaz bir konuma yükselten sendikal politik önderlik Devrimci Demokratik Sendikal Birlik çizgisidir. Kuşkusuz bu önderlik tanımlamasını yaparken, diğer dost devrimci geçlerin emeğini de inkar etmedik, asla etmeyiz de. 1992 Kazlıçeşme Genel Kurulu'nda sendika önderliği deri işçilerinin iradesi çerçevesinde biz DDSB'ye teslim edildi. Ve dost güçlerin oportünizmde ısrarlı, devrimci çizgide kesintili duruşlarına karşın, kah birleşerek kah ayrışarak, destansı direnişler yaratık. Ancak altını kalınca çizmekte fayda var, bu direniş destanlarının inşasında belirleyici olan önderlik, sadece ve sadece bizim DDSB çizgimize aittir. Bu unutulmamalıdır! Halkımızın dediği gibi "Yiğidi öldür hakkını ver"

Bir süreci değerlendirirken, sürecin şekillenmesinde belirleyicilik arz eden başlıca faktörleri es geçmek bilimsel sonuçlar elde etmeyi imkansız kılar. Böylesi bir yaklaşımın ardından değerlendirme adına ortaya bir ucube çıkar. Dolayısıyla bilimsel objektif yöntemin, yerine subjektif öznellik yerleştirilenler, olgulara niyetlerinin tayin ettiği doğrultuda bakabilirler. Kaçınılmazdır ki, gerçekleri kendi gerçekliği içerisinde görme özüllüleri, olanı değil, düşlediklerini görürler/gördüklerine inanırlar.

Başlangıçtan bugüne, kimi devrimci çevreler, Tuzla Deri Havzası'nda yaşanan sınıf çatışmasına, alanın kendi özgül tarihsel, mekansal, sınıfsal, siyasal, ekonomik, sosyolojik bütünselliği ekseninde yaklaşacaklarına, kendi öznellik bakış açılarının şablonu ile yaklaşmışlardır. Doğaldır ki bu tutum onları sürekli yanırlı politikalar

üretmek marjinalleşmeye sürüklemiştir. Ancak, bu dostlarımız, özüllüklerini telafi etmek yerine, kültürleşirmeyi tercih eder bir yönelimde, henüz ısrarcı bir tutum sergiliyorlar.

Tam da bu noktada dostlarımızla yollarımız ayrışıyor. Biz de, kimi sorunlarda, öznelliliğe düştük. Yanıldık. Fakat, kafamızı kumda gömülü bırakmadığımız için, yanırlarımızı tespit edip gidermede fazla sıkıntı çekmedik. Ne yanırlarımıza takılıp kaldık, ne de onları unutup küçümsedik. Bu anlamda işçi sınıfına ve emekçi halkımıza karşı, yanırlarımızın hesabını vermektten, özeleştirel yaklaşımdan korkmadık. Bu devrimci duruşumuzun karşılığını da ima aldık.

Tuzla Deri Havzası'nda, işçi sınıfına, sınıf mücadelesinin yeni dönemselleştirmesi olarak geliştirdiğimiz bizzat üretimi durdurarak kurduğumuz çadır direnişleri, '98 yazında doruğa çıktı. İşte eksikliklerimiz ve yanırlarımız da bu süreçte belirginleşti. Bu dönemde, direnişlerimizin fiili olarak devam etmesinden ötürü, yanırlarımızla içe dönük hesaplaşma başlattık. Dışa kapalı iç muhasebe yürütmemizin esas nedeni, 25 iş yerinde yaklaşık 500 civarında işçiyi kapsayan direnişlerimizden kaynaklı sürecin hassasiyetidir. Direnişlerimiz sırasında siyasal çizgimizden sapmamızın yarattığı açık dejenerasyonun kısa vadedeki yansımaları, bir bütün olarak Şube Başkanı Cemal Taşkın'ın yoz, çürümüş, sol sektör görünümü kişiliği özgülünde deşifre olmakla beraber, kimi öncü arkadaşlarımızda ise esasta sol sektöristizm biçiminde açığa çıktığını tespit ettik. Tabii aynı zaman diliminde işyerlerinde, özellikle DDSB'li öncü deri işçisi arkadaşlarımızın, kimi ilerici işçilerin ve doğal işçi önderi işçilerin, patronlar tarafından tasfiye edilmesinde Şube Başkanı Cemal Taşkın'ın da eli bulunduğu yönünde ciddi kuşkularımız gelişti. Keza aynı şüpheler ve şüpheler ötesinde iddialar (C. Taşkın'a yönelik) alandaki ilerici duyarlı çevrelerce de dile getiriliyordu. Ancak bu şüphelerimiz ve iddiaları somutlamak anlamında bir delile de sahip değildik. Bununla birlikte C. Taşkın'ın tüm uyarılarımız

ve karşı tavırlarımıza rağmen, DDSB çizgisi yerine, yoz, düşkün kişilikle gün be gün bütünleşmesi, denetime gelmeyen, kaçkın eğilimler sergilemesi bizim açımızdan diğer şüphelerimizde de haklı olabileceğimiz fikrini daha netleştirdi. Dolayısıyla içimizde gelişimini kontrol altına alıp engelleyemediğimiz bu kişilik, Şube Başkanlığı gibi alan özgülünde kilit konumda bulunmasından kaynaklı en ciddi sıkıntımızı teşkil ediyordu. Zira, bu zat kamuoyu nezdinde bizim başkanımızdı. Dolayısıyla tüm olumsuzlukları birinci dereceden bizi bağliyordu. Tüm kazanma, zaafırlardan arındırma çabalarımıza rağmen, C. Taşkın, yoz, lümpen ve mücadele kaçkın eğilimlerini güçlendirmeye başladı. Bu çürümüş kişiliği, işgal ettiği hayati derecede önemli mevkiden almaktan başka alternatifimizin kalmadığı noktada, devam eden kapsamlı direnişlerimizin yarattığı nazık durumu ve patronların ve onların dolaylı organik gücü kolluk güçlerinin, direnişlerimizi kırmak ve birliğimizi zedelemek maksatlı hesaplarını gözönüne alarak yaptığımız değerlendirmelerin akabinde direnişler bitene dek bu zatın işgal ettiği mevkiden almamızın mümkün olmadığı kararına vardık fakat bu açmazımıza rağmen bu unsurun denetim altında tutulabilmesi gayesi ile bir dizi tedbirler geliştirdik. Şube yönetim kurulu toplantılarımıza kendisine hiçbir fabrikaya tek başına gidemeyeceği, her yere şube sekreteri ile beraber gidebileceği beyan edilerek bu yönlü karar alındı.

Maalesef bu kararı yaşama geçirmede yeterince başarılı olmadık. Biz her ne kadar bu problemimizi üstte belirttiğimiz gerekçelerle üstü örtülü tuttuysak da havzadaki dostlarımız yaşadığımız sıkıntıya ve çözüm arayışlarımıza yakından tanıklardı. Gerçi bugün üç maymunları oynuyorlarsa da C. Taşkın sorununa dair devrimci yaklaşımımızı inkar edemezler.

Direnişlerimizi esasta zaferle bitirdik. Ardından şube genel kuruluna geldik. Her dönem, bizlere salt C. Taşkın kişiliği ve pratiği merkezli eleştiri getiren, daha da ötesinde saldı-

ran “dostlarımız” EMEP ve HADEP çevreleri, kadim oportünist çizgileri gereği, kamuoyuna herhangi bir özeleştirme yapmadan veya değerlendirme vermeden, düne dek küfürleştikleri eski “dostumuz” yeni açık işbirlikçi kontra kimlikli C. Taşkın unsuruyla birleşiverdiler.

Şimdi burada bir parantez açalım ve C. Taşkın vakasına, ayrıştırdığımız noktada bir açıklama getirelim. Bizler, süreçteki tüm olumsuzluklarımızın bu zattan kaynaklı olduğunu ima etmedik, dile getirmedik. Kuşkusuz bu zat-ı muhteremin bu noktaya gelmesi, esasta bizim başarısızlığımızdır. Siyasal çizgimizden sapma yaşadığımız süreçte bünyemizde en zayıf halka bu kişiydi. Dolayısıyla, bünyemizi saran mikroptan en çok tahrip olan parçamız da bu kişi oldu. Kuşkusuz bu, unsurun her şeyi tu kaka da değildir. Tuzla'nın Tuzla olması sürecinde, bizim politik önderliğimiz altında küçümsenemeyecek rolü de oldu. Biz onunla birlikte yol aldığımız dönemde, nasıl ki onun parçası olduğu başarılarımıza sahip çıktysak yine onun neden olduğu tüm olumsuzlukların da dolaysız sorumluluğunu üstlendik/üstleniyoruz. Fakat baştan beri, C. Taşkın pratiğinde olumlulukları inkar eden her daim olumsuzlukları bayraklaştıran EMEP ve HADEP'li “dostlarımız”, bu unsur ile yollarımızın ayrıştığı noktada bu zatta ne gibi devrimci gelişmeler gördüler de, adeta mal bulmuş mağribi gibi bu zata sarıldılar? Bu muammaya bir açıklama getirselere de, onlar hakkındaki oportünizm merkezli tarihsel şekillenişleri kanaatlerimizde bir tereddüt oluşturdu. Lakin nafile! Oportünizm, her koşulda yine oportünizmdir.

Dönelim Devrimci Demokrasi gazetesinin merkez genel kurulumuz hakkındaki güzide tespitlerine. Bu dostlar, dostluğumuzu tırnak içinde vurguladıkları C. Taşkın'ın arkadaşlarımıza yönelik çirkin provokatif saldırılarına, kürsüden verdiğimiz cevabı, “.. ciddiyetten yoksun, genel tartışma adabından uzak... Seviyesiz söz düelloları” şeklinde nitelendiriyorlar. Ve tüm bu “devrimci” değerlendirmeleri, yine kendi ifadeleriyle “... faydacı, liberal tutumlar içine girmemek” kaygılarıyla ifade ediyorlar.

Eh! pes doğrusu yani! Sevgili dostlar. Sizden hiç mi işbirlikçi çıkmadı? C. Taşkın unsuru da bizim içimizden çıkan işbirlikçidir. Aslında bu köylü kurnazlığımıza yanıt vermek bile anlamsız. Ama, gazetenizi okuyup da, Tuzla gerçekliğini bilmeyen dostlarımızı yanlış bilgilendirmelerinizden yalıtılmak için kısa bir cevap elzem oldu.

C. Taşkın işbirlikçisine verdiğimiz yanıt devrimcidir. Aksini iddia etmek, Marx, Engels, Lenin, Stalin ve Mao'dan hiçbir şey öğrenmemekle eş anlamlıdır. Provokasyonlara, iftiralara ve her türlü karşı devrimci iddialara yanıt vermek MLM olmanın icabıdır. Diğer yandan sizin kriterlerinize göre, bu karşı devrimci iftiralara karşı sessiz kalsaydık, sizin gibi dostlar, bu kez de hakkımız-

daki çirkinlikleri kabul etmiş olduğumuzun yaygarasını koparacaklardı. Susmak onaylamaktır. Bizler ancak yanlışlarımızı kabul eder ve özeleştirme veririz. Bunun dışında duruşumuz devrimci sorumluluğumuz gereği saldırılara yanıt vermektir.

Hafızanız biraz zayıf. Bundan ötürü hatırlatmakta fayda görüyoruz. Ülke genelindeki tüm eylemlerde bayraklaşan bir slogan var. “Susma sustukça sıra sana gelecek!” Biz partizan deri işçileri bu güne dek hiçbir saldırı karşısında susmadık ve bundan sonra da asla susmayacağız!

Yazının sonunu, Aymasan direnişçisinin temsilcilerinden bir arkadaşın, işçi sınıfının birliğine duyulan ihtiyacın önemine dikkat çekmesi ile bağlamışsınız. O arkadaşımızın birlik hakkındaki düşüncelerinin samimiyetinden zerrece kuşkumuz yok. Fakat, bir genel kurul değerlendirmesi özgülünüzde, başı so-

minde düşünün! Düşünün ki, Özyükseller direnişi ve devrimci ilerici işçiler hakkında, bizlere yönelik düşmanca demagojik iftiralarınızı tezgahlayıp ortaya savururken, bu tutumun size zaten güvenmeyen deri işçilerinin bundan sonra da güvenmek için hiçbir sebep bulamayacağını göz önüne alabilirsiniz. Tabi eğer işçileri örgütlemek diye ciddi kaygılar taşıyorsanız? Zira bu konuda da ciddi kaygılarımız var.

Aynı haberimizin sonuna doğru Tuzla Deri işçilerine evlere şenlik perspektif sunuyorsunuz. Aynı yazınızdan “... deri işçisi uzun vadede kendi kaderini kendi eline almalıdır. Kendi kendisini yönetme becerisini elde etmelidir...” Sizlere yardımcı olalım. Demek istediğiniz şudur herhalde; “İşçi sınıfı kendi kendisine sınıf bilincine ulaşmalıdır”. Utangaç şekilde işçi sınıfının kulağına bunu fısıldıyorsunuz. Ve bir kez daha suçüstü yakalanıyorsunuz. Hani nerede

nunu tutmayan ucube birlik yaklaşımınız kelimenin tam manasıyla komedyadır! Hem devrimci çevrelerin birliğini savunacaksınız hem de gerçekleri ters yüz etmeye çabalayacaksınız. Bu ne perhiz bu ne lahana turşusu! Devrimci eleştiri kıstaslarından yoksun, alabildiğine faydacı ve baştan aşağı tutarsız “değerlendirmenizi” de, ileride devrimci basın arşivine göz atmak isteyenleri, tarihin çarptıcılarının insafına terk etmemek gayesiyle yanıtıyoruz. Yoksa deri iş kolunu, özellikle de Tuzla havzasını bilenler, kaleminizden damlayan mürekkebin devrimci eleştiriden fersah fersah uzak damladığını gayet iyi fark ettiler. Amacımız bunu bilmeyenlerin kafasındaki soru işaretlerini gidermektir.

Genel Kurul'daki duruşumuz, mücadelenin her alanında olduğu gibi ideolojik bir duruştur. İdeolojimiz, işçi sınıfının ideolojisi Marksizm-Leninizm-Maoizm'dir. Peki bizim bu duruşumuzu “ciddiyetten yoksun, genel tartışma adabından uzak, seviyesiz söz düellosu” vb. biçiminde nitelendiren ve bunu faydacılıktan, liberallikten uzak kalma gerekçeli icra eden dostlar, ya sizin duruşunuz neye tekabül ediyor? Dostça bir tavsiye! Sıkı bir şekilde ve devrimci ze-

öncünün rolü? İşçi sınıfı, kendisi için sınıf olma bilincine kendiliğinden mi ulaşır? Bu duruş Menşevizmdir. Dolayısıyla reformizmdir. Sorunlara, olaylara, olgulara bu pencereden bakan bir anlayışın kriterleri tartışılır elbette. Doğaldır ki menşevizm ve bağlaşığı siyasal ideolojik kaynaklardan gıdasını alan bir perspektif sınıfın önünde değil, olsa olsa arkasında yer alır. Keza bu “perspektif” bile kendinizi sınıf mücadelesine önderlik misyonuna layık görmediğinizi deşifre ediyor. Oturduğunuz sırça köşkten işçi sınıfına vahiy indirmek suretiyle sınıfı devrime seferber etmenin dayanılmaz hafifliğindediniz!

Oysa biz DDSB'li deri işçileri, enternasyonal proletaryanın ülkemiz coğrafyasındaki çeşitli milliyetlerden işçi sınıfının, siyasal iktidar savaşımında, sınıf bilinciyle donanıp en önde yerini alması için, Proletarya Partisi'nin öngördüğü politik perspektifle öncü misyonumuzu, her koşulda tereddütsüz, istikrarlı ve inançla icra edeceğiz. Şüphesiz, yenilgiler de yaşayacağız. Yanlışlarımız da olacak. Yanlışlarımızın ve hatalarımızın hesabını vermektense asla çekinmedik/ çekinmeyeceğiz. İşçi sınıfı ve emekçi halk yığınlarının nihai kurtu-

luşu mücadelemizin tecrübe hazinesine katacağımız bunları. Ve MLM'nin yol göstericiliğinde daha fazla doğrulara sarılacağız. İşte bu bağlamda gerçek dostlarımızın devrimci eleştirilerine kapımız sonuna dek açık. Karalamalara ise asla sessiz kalmadık/ kalmayacağız. Bu böyle biline.

Dost devrimci çevrelerle ilişkimizin merkezine ilkeli güç birliğini tesis etmeyi koyduk. Bu çerçevede son şube genel kurulu ve merkez genel kurulunda devrimci güç birliği kültürü yaratmanın ön adımlarını atmış bulunuyoruz. İçinde bulunduğumuz tarihsel koşullar, devrimci güç birliğini, her zamankinden daha fazla dayatıyor. Siyasal-ideolojik ve örgütsel hattına güvenen devrimcilerin, bu anlamda güç birliği karşısında dizleri titremelidir.

T. Deri İş Sendikası 27. Genel Kurulu, sendikal mücadelede bir ilke de sahne olmuştur. Kimi şube başkanlarının, tabanlarından kopuk, egemenler ve patronların açık destekleriyle liste oluşturmaya ve Tuzla'daki “dostlarımızın” karalama ve sabote uğraşlarına rağmen, genel kurul delegasyonu açık oyla, genel kurul kürsüsünde Devrimci Sınıf Sendikacılığı perspektifinin propagandasını yapan ve devrimcilerin başını çektiği listeyi açık bir farkla desteklemiştir. Bu destek, Tuzla'da son dönem politik yanlışları sonucu güçten düşen ve yanlışlarıyla kısa zamanda yüzleşerek gereken devrimci dersleri çıkaran, Devrimci Demokratik Sendikal Birlik için de bir nevi güven oylaması olmuştur. Tuzla Deri-İş üyelerinin iradesi devrimci sendikacılıktan yana netleşmiştir. Bu bağlamda sınıf düşmanlarına bir sözümüz yok. Zira, onların duruşu, açık düşmanca bir duruştur ve nettir.

Sözümüz, dostlara; bizlerden devrimci eleştirilerinizi esirgemeyin. Devrimci duruşunuzu netleştirin. Bizler düne takılıp kalmayız. İdeolojimize ve siyasetimize güveniyoruz. Sizler de yanlışlarımızdan ders çıkartıp işçi sınıfının güvenini kazanmalısınız. Biz bu çerçevede gereken tüm desteğimizi sizden esirgemeyeceğiz. Yeter ki devrimci samimiyetinizi, açıklığınızı ve istikrarınızı ortaya koyun.

T. Deri-İş Sendikası Tuzla Şubesi'nin 18 Kasım 2001'de yapacağı Olağanüstü Genel Kurulu devrimci sınıf sendikacılığı hattı ile işbirlikçi kontra sendikacılık arasında tarihsel bir hesaplaşma olacaktır. Bu bakış açısıyla merkez genel kurulu kazanmış olmanın, işkolumuzun ülke genelinde iradesini temsil yet hakkına sahip olmanın meşruiyeti ile yüreği işçi sınıfından yana atan tüm ilerici demokrat çevreleri Tuzla Şubemizin Olağanüstü Genel Kurulu'nda taraf olmaya Devrimci Demokratik Sınıf Sendikacılığı ekseninde Devrimci Sınıf sendikacılığı cephesine destek olmaya davet ediyoruz.!

**BİRLİK MÜCADELE ZAFER!
Tuzla'dan DDSB'li Deri İşçileri**

Elimize posta kanalıyla ulaşan TKP/ML TİKKO Karadeniz Bölge Komutanlığı imzalı açıklamayı haber değeri taşıdığı için oluğu gibi yayınlıyoruz.

Türk, Kürt ve çeşitli milliyetlerden emekçi halkımız!

TKP/ML TİKKO militanları 16.10.2001 günü, Tokat, Almus Kadıvakkı köyünde şehit düşen yoldaşlarının hesabını sordu. Faşist TC'nin bir Short-Land askeri aracını ve beş askerini imha etti.

Faşist TC güçleri TKP/ML önderliğinde savaştan halk ordusu TİKKO'nun hesap sorucu namlularından kurtulamadı. Kadıvakkı köyünde 6 Eylül'de şehit düşen **Sinan Günel** (Halo) ve 27 Eylül'de şehit düşen **Mehmet Şahin** (Hüseyin) ve **Cihan Fındık** (Orhan) isimli TİKKO gerillalarının şehit düşmesinin ardından; TİKKO gerillaları 16 Ekim 2001 tarihinde Almus Kadıvakkı kırsalında, TC güçlerine karşı şehitlerinin hesabını sormak ve aralarında Kadıvakkı'nda bulunduğu koruculuğu kabul eden köyleri son kez uyarmak amaçlı lavlı silahlı saldırı gerçekleştirdi.

Emperyalizm yaşamış olduğu krizin faturasını, yarı sömürge, yarı-feodal ülkelere ödetmek istiyor. Onun içindir ki faşist TC devleti de bir türlü krizden kurtulamıyor. Bu krizin faturası, zamlarla, işsizlikle, sömürü ve baskı ile emekçi halkımıza ödetmek isteniyor. Baskı ve sömürü karşısında "halk ayaklanmasını" söyleyecek kimse olmamasını isteyen faşist TC bir taraftan Avrupa Birliği'ne girerek demokratikleşeceği kandırması ile proleter saflarda "burjuva ajanlar" örgütlerken, diğer taraftan baskısını her geçen gün artırmaktadır. Bu kapsamda ilk önce zindanlara saldırmış ve zindanlarda şanlı Ölüm Orucu direnişi şehitler ve gaziler vererek devam etmektedir. Yine son

günlerde Tokat- Almus Akarçay kasabasında olduğu gibi sokak ortasında katliamlar, hücrelerde sözde intihar olayları artmıştır. Bu baskı ve katliamlardan Karadeniz bölgesi de nasibini almaktadır. Başta gerilla alanları olmak üzere son bir yıldır faşist TC'nin bölge güçleri kendilerinin sözde yasalarını da rafa kaldırarak, halka amansızca saldırmaktadır. Gerillaya yönelik kapsamlı operasyonlar her geçen gün artmakta TC güçlerinin çözümsüzlükleri, acizlikleri ve iğrençlikleri, derinleşerek devam etmektedir.

Bir yıllık süreç içinde değişik çatışmalarda dört yoldaşımızı şehit verdik. En az beş düşman askerini de savaştan saf dışı bıraktık. Faşist TC'nin bir bütün ülkemizde halka ve devrimci ve komünistlere yaptığı saldırılar direniş ve karşı saldırılarla püskürtülmek, her şehit düşen devrimci ve komünistlerin hesabı sorulmak zorundadır. Bu güne kadar er veya geç tüm şehit düşen yoldaşların hesabı sorulmuştur. Bu bilinçle hareket eden Bölge Komutanlığımız 6 Eylül 2001 **Sinan Günel** yoldaşın, 27 Eylül 2001'de **Mehmet Şahin** ve **Cihan Fındık** yoldaşların hesabını bizzat şehit düştükleri yerde silahlı bir şekilde sorma kararı aldı.

Bu karar Bölge Komutanlığımıza bağlı bir birlik tarafından 16.10.2001 günü saat 17:00'de Tokat Almus- Kadıvakkı köyü yakınlarında hayata geçirildi. Koruculaştırılan köy "kendini koruyamaz durumda olduğu için "karakol kurulmuş-

tur. Bu yetmezmiş gibi çeteleşmeye yatkın bu köy korucuları zırhlı araçlar koru-

olmak üzere beş asker imha edilmiştir. Saldırı sonrası helikopter destekli başlatılan operasyonlar TİKKO komutanlarının usta manevraları ile boşa çıkarılmıştır.

Tokat I. Alay Komutanı Mahmut Dursun'un telsizden kadrolarımıza yönelik "bundan sonra bir saldırı daha olursa ailelerini katledecekleri" yönlü çağrısı ise TC'nin bölge güçlerinin ne kadar acizlik içinde olduğunu somut göstergesi ve psikolojik savaşın aldığı boyutun göstergesidir.

TKP/ML TİKKO bir kadrodan ibaret değildir. TC sınıf karakterleri kaynaklı bu tür katliamlar da yapmıştır. Bu, devrimi geriletmez olsa olsa devrimi güçlendirir. TC'nin bölge güçleri bu gerçeği er ya da geç acı bir şekilde öğrenecektir.

Bedel ödeyen bedel ödetmenin de bilincinde olmalıdır. Sınıf mücadelesini daha güçlendirmek için bedel ödedik, bedel ödettik, ödeteceğiz!

Yaşasın Kadıvakkı eylemimiz!
Yaşasın Sinan, Mehmet, Cihan yoldaşların şanlı mücadelesi!

Sinan, Mehmet, Cihan yoldaşlar ölümsüzdür!

Kahrolsun komprador patron-ağa devleti!

Yaşasın Partimiz TKP/ML önderliğindeki TİKKO TMLGB

TKP/ML TİKKO Karadeniz Bölge Komutanlığı
Ekim 2001

masında ilçeye pazara gidip gelmektedir. Bu istihbaratı alan birliğimiz düşmana; en güvendiği araçlarının da ideolojileri gibi nasıl "kağıttan kaplan" olduğunu ve koruculara da kendisini koruyamayanların bir başkasını nasıl koruyacağını açık bir şekilde göstermiştir. Saldırılan konvoyda bir zırhlı (Short-Land) ve birisi astsubay

Gerilla hesap soruyor düşman acizleşiyor

Kadıvakkı köylülerini konvoylar halinde Almus'a götürüp getiren Short-Land'lı TC güçlerine gerçekleştirilen böylesi bir saldırının halka, koruculuğu kabul edip silah alanlara verdiği mesaj açıktır. Zırhlı, kurşun geçirmez askeri araçları dahi buza çevirebilen gerillalar, istediğinde bu daha cılız hedefleri de yerle bir edebilir. Böylesi bir eylem halka, bir kez daha köylülere koruculuğu dayatıp, zorla silah verenlerin, "biz sizi koruyoruz" diyenlerin, kendilerini dahi koruyamadığını göstermiştir.

TİKKO gerillalarının gerçekleştirdiği eylem sonrasında çaresizleşen, ne yapacağını şaşırarak TC güçleri, çareyi yine halka saldırmakta, zulüm etmekte buldu. Eylem sonrasında, çözümsüzlüğün yarattığı acizlikle telsiz ve yerel radyolardan TİKKO gerillalarına çağrı yapan Albayın bizzat kendisi o kadar çok acizleşip, feodal değer yargılarına başvurarak bölgeden olan bir gerillanın ailesini gözaltına alıp zorla konuştu-

maya çalışırken, aileleri katledeceği, "köklerini kazıyacağı" vb. türünden tehditler savurmuştur. Çaresizlikle hangi silaha sarılacağını, nasıl saldıracağını şaşırarak albayın, bu çağrısının halk üzerinde -ki etkisi hedeflediğinin tam tersi;

onların çaresizliğini, çözümsüzlüğünü gözler önüne sererken diğer taraftan da gerillanın gücünün sınır tanımazlığını, hesap soruculuğunu gözler önüne sermiştir. Halk kendi aralarında albayın acizliğine gülerken, "TİKKO'cular mutlaka hesap sorar" demekteler.

TC içinde bulunduğu ekonomik ve

siyasi krizden kurtulabilmek ve efendisi emperyalizmin IMF ve DB direktifli toplumun tüm kesimlerine yönelik topyekün saldırılarını hayata geçirebilmek için en küçük kıpırdanmalar da dahil, emperyalizmin oyunlarını bozacak, uyuyan devi uyandıracak, halkı örgütleyip ayağa kaldıracak bütün devrimci odaklara azgınca saldırmaktadır. Bunun içindir ki Karadeniz Bölgesinde faaliyet yürüten TKP/ML ve yürüttüğü gerilla savaşı, TC'nin korkulu rüyası haline gelmiştir? Bundan dolayı gerilla savaşı bitirebilmek için devletin tepesinde "gizli zirveler" toplantılar gerçekleştirilmekte, kararlar almaktadır.

Halk baskı altında tutmaya çalışırken köylülere karakol kurmakta köylülere zorla silah dağıtarak koruculuğu kabul ettirmek istemektedir. Kendilerinin de "Burası Güneydoğu'ya benzemez, buradaki ideolojik terör" diye ifade ettikleri ve burada "daha hassas" olmak gerektiğini belirttikleri gibi; Karade-

niz'deki gerilla savaşı, TKP/ML'nin ideolojik temelde yürüttüğü Halk Savaşı Türkiye halkına kurtuluşun yolunu göstermektedir. Bunun için TC Türkiye Kürdistanı'ndaki deneyimlerinden de yararlanarak, daha hassas, daha ince politikalarla bölgede koruculuğu oturtmak, gerilla savaşı engellemek istiyor. Gerillaya karşı silah almak istemeyen Karadeniz halkı TKP/ML'nin bölgede dağıttığı, koruculuğun ne anlama geldiği ve 1 Ekim 2001 tarihine kadar silah alanların silahlarını geri teslim etmeleri uyarılarının yapıldığı bildiriler ve gerillanın gerçekleştirdiği son uyarı eyleminden sonra başta silah alan köylüler olmak üzere silah almanın ciddiyetini, neler getirip, neler götüreceğini daha net gördüler.

TC'nin bütün çabalarına rağmen bölgedeki oyunları tutmayacaktır. Devletin bütün baskılarına, gerillayla halkın bağlarını koparma çabalarına rağmen; gerilla her geçen gün daha da kitleselleşmekte, halkla bütünleşmektedir. Şehitlerin kanıyla sulanan Karadeniz toprakları meyveye durmuştur

Karadeniz'den doğal muhabir

Korku ve telaşın vardığı boyut; yalan haberler

Karadeniz bölgesinde sınıf mücadelesinin giderek gelişmesi ile birlikte devletin etkileri tutuşmaya devam ediyor. Hemen her yıl değişik isimlendirmelerle bir araya gelip yeni saldırı planları yapan "sivil" ve askeri yetkililer bu planları işe yaramayınca yeni yöntemler kullanmaktan geri durmuyorlar. Her toplantı sonunda "terörün kökünü kazıdık", "bölge terörden temizlenecek" çığlıklarını atan devlet, Karadeniz Bölgesi için özel uygulamalarına devam ediyor. Geçen yıl yapılan toplantı sonucunda Şırnak, Malatya, Ankara, Nevşehir illerinden Özel Kuvvetler Komutanlığı'na bağlı güçler Tokat, Sivas, Amasya ve Samsun illerinde stratejik bölgelere yerleştirilmiş, koruculuk dayatmaları artmıştı. Ancak gerek Proletarya Partisi'nin gerekse de diğer devrimci yapıların faaliyetlerini sadece kaba askeri ve teknik yöntemlerle durduramayacağı gerçekliğini yaşayarak öğrenen TC bir yandan da ideolojik savaş aygıtlarını kullanmaya devam ediyor. Bu noktada Proletarya Partisi'nin eylemleri adeta bir sır gibi herkesten saklanmakta ancak girilen çatışmalarda şehit düşen gerillalar olduğu zaman bu haberler gazetelerde sayfalarca yer almaktadır. Ancak gizlemeye çalıştıkları eylemler bir yandan kulaktan kulağa yayılırken bir yandan da başka bir politika olarak benimsedikleri yalan haberlerinde biraz da mecburi olarak yerini almaktadır.

Amasya, Çorum, Ordu, Sivas, Tokat, Samsun illerinde yayımlanan halk gazetesinin 21 Ekim 2001 Pazar tarihli sayısında kapakta verilen ve 3. sayfada genişletilen bir haber bir yandan Proletarya Partisi'ni karalamayı hedeflerken bir yandan da birçok noktada propagandasını yapmakta. Kapakta "(TİKKO-ASALA işbirliği) başlığı ve "Tokat'ın Almus ilçesi kırsalında güvenlik güçleri ile teröristler arasında çıkan çatışmada bir

askerin şehit edilmesi ve bir astsubayın yaralanması olayı gözleri Türkiye İşçi Köylü Kurtuluş Ordusu'na (TİKKO) çevirdi" alt yazısıyla verilen haber tamamıyla yanlış, eksik, uydurma yazılarla desteklenmiş. İç sayfada "Ermeni ve mezhepçi örgüt; TİKKO" büyük başlığı ile verilen haberin her satırından buram buram yalan ve kasıt kokuları yükseliyor. "10 yıldır bölgede bulunan ve mezhepçi ideolojiye dayanarak taban sağlamaya çalışan TİKKO Almus, Reşadiye ve Niksar bölgelerinde gerçekleştirdiği eylemlerle ön plana çıkmaya çalışıyor" diyerek özellikle mezhep ayrılıkları konusunda karalama yapmaya çalışan haberin hemen ardındaki cümlede "12

Proletarya Partisi'nin bölgedeki ve geneldeki eylemlerine baktığımızda gerçekten halk düşmanlığında "başarısı" ile tanınanları hedef aldığını görüyoruz. Haberin devamında Ermenilerle ilişkiyi ve mezhepçiliği kanıtlamak için TİKKO'nun kurucusu da bir Ermeni yapıyor. Bu arada Garbis Altınoğlu da işin içine karıştırılarak bu iddiayı kendilerince ispatlamış oluyorlar. Ancak bunca sözde kanıt yetmemiş olacak ki Orhan Bakır'ı da örnek vererek "İdeolojiye alet edilmiş mezhep uğruna yüzlerce emniyet görevlisi ve masum vatandaşı şehit eden TİKKO'nun başında yine Ermeni asıllı Ohannes Bakırcıyan

çıkartmayan, art niyetle saklayan haber sürekli TİKKO'yu kullanarak TKP/ML'yi de TİKKO'nun ana organı yapmış.

"Mustafa Suphi'nin TKP'sinin devamı olduğunu ileri süren ve kırsal alanda gerilla ve kızıl üsler tarzında örgütlenmeyi öngören TİKKO 1972 yılında İbrahim Kaypak'ın girişimleri ile 11 maddelik bir kararla kuruldu" şeklinde devam eden haber yine elinde olmadan TKP/ML'nin TKP'den devraldığı komünist mirası sahiplendiğini de açıkça ortaya döküyor.

Haberin içinde spot olarak çıkartılan bölümde ise 1980 ile 1990 arasındaki yıllarda örgütün can çektiği, kan kaybettiği, kayıplar verdiği iddia edilerek "Türk polis teşkilatının ardına gerçekleştirdiği operasyonlar ve istihbari çalışmalar sonucunda 3 binden fazla TİKKO militanı yakalandı. Çıkan çatışmalarda onlarca öldürüldü" denilerek kendi kendileriyle çelişiyorlar aslında. Her toplantı ya da operasyon sonunda "3-5 kişi kaldılar", "kökünü kazıdık" diyenler bu üç binden fazla militanı ve onlarca ölüyü nasıl açıklıyorlar acaba? Bu bölümde ayrıca Proletarya Partisi içindeki bölünmelere de değinerek bunun sebebi de sınıf mücadelesi içinde başarısızlık sonucu birbirlerine düştüler

gibi bir yorumla açıklanmak istiyor. "DABK ve Konferans odakları birbirine düştü. Birbirinin adamlarını rehin alan, birbirlerini 'ajan, işbirlikçi' diye suçlayan gruplar Almus bölgesinde güvenlik güçleriyle girdikleri çatışmalarda yenilgiye uğradı" denilerek Proletarya Partisi içinde yaşananlar anlatılarak güvensizlik yaratılmaya çalışılmış.

Ancak gerek silahları gerekse de aynı ağızdan yaptıkları yalan haberler Proletarya Partisi'nin gerçekliğiyle karşılaştığında tuzla buz olacaktır. Her şeyin üzerinde olan gerçekler ve doğrular eninde sonunda onları vuracaktır.

Karadeniz'den doğal muhabir

Eylül sonrası sürekli kan kaybeden ve Ermeni terör örgütü ASALA'nın ideolojisini benimseyen mezhepçi örgüt TİKKO, başarılı mücadele vermesiyle tanınmış yetkilileri hedef alması ile biliniyor" deniyor. Burada da doğru olan ve asıl söylenmesi gereken TİKKO'nun bölgede ve Türkiye genelinde yaptığı eylemlerde hedeflerini iyi seçtiği, halkın "illallah" dediği, yaka silktiği halk düşmanlarının korkusu haline geldiğidir aslında. Haberde geçen "başarılı" kelimesinden anlaşılması gerekende halk düşmanlığında, işkencecilikte, soysuzlukta, işbirlikçilikte, hainlikte başarılıdır. Keza

bulunuyordu. Bakırcıyan 21 Mayıs 1980 tarihinde Elazığ'da bir çatışmada öldürüldü. İstihbarat birimleri Ohannes Bakırcıyan'ın ASALA ile işbirliği içinde olduğunu belirledi." deniyor. Sadece basını takip etmekle bile varılabilen bir gerçek var ki o da TKP/ML TİKKO'nun eylemlerinin hepsinin ideolojisi ve tarihi kadar temiz olduğudur. Ve yaptığı hiçbir eylemde kasıt güdülerek sıradan vatandaşlar hedef alınmamıştır. Bugüne kadar yapılan eylemler bunun en sade kanıtıdır. Halk düşmanları ile ilgili ise yukarıda haberin kendisinde de belirttikleri gibi hainlikte "başarılı" isimler seçilmiştir/ seçilecektir de. TKP/ML'yi özellikle ön plana

Hanehalkı Yüzdeleri	TÜRKİYE		KENT		KIR	
	1987	1994	1987	1994	1987	1994
Birinci %20	5,2	4,9	5,4	4,8	5,2	5,6
İkinci %20	9,6	8,6	9,3	8,2	10,0	10,1
Üçüncü %20	14,1	12,6	13,6	11,9	15,0	14,8
Dördüncü %20	21,2	19,0	20,7	17,9	22,0	21,8
Beşinci %20	49,9	54,9	50,9	57,2	47,8	47,7
Gini Katsayısı	0,44	0,49	0,44	0,52	0,42	0,41

Kaynak: 1994 Hanehalkı Gelir dağılımı Anketi sonuçları D.İ.E, Ankara, 1997.

tedir. Ancak aynı şeyleri diğer bölgeler için söylemek zordur. Bu bölgelerde 1980 sonrası süreçte milli gelirden alınan pay sürekli olarak azalmıştır. Özellikle 5 Nisan 1994 yılında Tansu Çiller'in uygulamaya soktuğu politikalarla bir yandan ekonomi küçülmüş, işsizlik ve yoksulluk artmış, bunun sonucunda başta T. Kürdistanı olmak üzere Karadeniz bölgesinden yoğun göç akışı gerçekleşmiştir. Aynı zamanda PKK önderliği sürdürülen Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ile TKP/ML tarafından sürdürülen sosyal kurtuluş mücadelesi DYSS (Düşük Yoğunluklu Savaş Stratejisi) çerçevesinde bastırılmaya çalışılmış, bu kapsamda köyler yakılıp, yıkılmış, zorunlu göç dayatması ve koruculuk sistemi ile yoksul Kürt ve Türk emekçileri geldikleri büyük şehirlerde açlık ve yoksulluğun batağına itilmişlerdir. Öyle ki bugün başta İstanbul olmak üzere büyük şehirlerde çöpten yiyecek toplayanlar, semt pazarlarının artıklarını evine getirip çocuklarına yedirmeye çalışanlar, Kızılay ve SHÇEK'e (Sosyal Hizmet ve Çocuk Esirgeme Kurumu) bağlı aşevlerinde yemek sırası bekleyenlerin ezici çoğunluğu bu bölgelerin insanlarından oluşmaktadır. Şöyle ki SHÇEK'e bağlı aşevlerinde 1997 yılında 4 bin 250 kişi yemek yerken, 2001 yılında bu rakam 143 bin 169 kişiye ulaşmıştır. Aynı şekilde Kızılay'a bağlı aşevlerinde yemek yiyenlerin sayısı ise 500 bini aşmıştır. Görüldüğü üzere bir avuç patron-ağanın hizmetinde olan TC devleti; insanlarını bir tepsi yemeğe muhtaç hale getirmiştir. Devletin kimin devleti olduğu bu gelişmelere bakılarak daha rahat görülebilir.

2002 BÜTÇESİ AÇLIĞIN VE YOKSULLUĞUN KATMERLEŞEREK ARTACAĞININ GÖSTERGESİNİ OLUŞTURUYOR

Kasım 2000 ve Şubat 2001

ekonomik kriziyle birlikte daha da yoksullaşan halk kitlelerinin yanına "orta direk" denilen kesimin hatta birçok orta ölçekli işletmelerin sahiplerinde eklendiği görülmektedir. Öyle ki ekonomik kriz sebebiyle son bir yılda 4 bin 500 fabrika kapanırken yaklaşık 960 bin kişi işinden oldu. Ülkenin yeraltı ve yerüstü kaynaklarını, kamu işletmelerini emperyalist tekellere peşkeş çeken bu faşist devlet; ekonomik yönetimini Kemal Derviş aracılığıyla IMF'ye, siyasal yönetimini ise ABD emperyalizminin büyük oranda eline teslim etmiş bulunmaktadır. IMF ajanı Derviş'in bütçenin hazırlanması öncesi ABD'ye giderek IMF'den talimat alıp döndükten sonra 18 Ekim günü TBM-M'ye sunulan 2002 yılı bütçesi tamamiyle "borç-faiz ve savaş bütçesi" olarak karşımıza çıkmaktadır. İşte IMF'nin şartları:

- *Faiz dışı fazlanın %6,5 seviyesine çekilmesi
- * Memur sayısının azaltılması
- *Bütçedeki harcamaların daha da azaltılması
- * İşçi alımlarının durdurulması
- * İkramiyelerin ve refahın payının ödenmemesi

*Köylülere sağlanan DGD (Doğrudan Gelir Desteği)'den yarı yarıya kısıntıya gidilmesi

Görüldüğü üzere ruhunu ve iradesini tamamen emperyalistlere satan faşist diktatörlüğün hazırladığı 2002 yılı bütçesi emekçi halk kesimlerinin katmerli bir şekilde sömürülmesine, açlığın ve yoksulluğun pençesinde sürünmesine hizmet etmek için hazırlanmıştır. Hazırlanan bütçenin gelirlerinin faiz ve savaş harcamalarına bile yetmediği, halkın eğitim, sağlık ve korunma, barınma gibi temel hizmetlerinin en aza indirildiği görülmektedir. Görülmesi gereken diğer bir olgu ise TC'nin neden "kraldan daha çok kralcı" bir şekilde

"savaş çığırtkanlığı" yaptığı, Afganistan'ın üzerine bomba yağdıran ABD'nin uçak gemisine can havliyle bindiğidir.

AÇLAR ORDUSU ÇIĞ GİBİ BÜYÜYOR, BU ORDUYU HALK SAVAŞININ ÖZNELERİ YAPALIM

Dünya proletaryasının büyük öğretmenlerinden Karl Marx; "Proletaryanın ekmekten çok onura ihtiyacı vardır" diyordu. Artık ikisi de ayaklar altına alınmış durumda. Emperyalist politikalar tüm dünya halklarını açlığın ve yoksulluğun girdabına sürüklemiş bulunuyor. Milyarlarca insanın açlık sınırında yaşadığı günümüzde emperyalistler daha fazla sömürü ve kar uğruna mazlum halklara yönelik pervasız saldırılarını sürdürüyorlar. Bugün Afganistan halkı hedef

ner gibi parlayan MLM biliminin yön göstericiliğinde Proletarya Partisinin önderliğinin ortaya koyduğu taktik politikaları sınıf savaşımının bütün alanlarında ete kemiğe büründürüelim. İnsan iradesinin nele-re kadir olduğu eylem tarzını eleştirsek de 11 Eylül saldırısında gördük. O yıkılmaz denilen kuleler, dokunulmaz ve girilmez denilen binaların yerle bir olduğuna şahit olduk.

Kaldı ki elimizdeki bilimsel düşüncüyü kitlelerin eline silah olarak verdiğimizde "kağıttan kaplanların" tuzla buz olacağı ve tarihin çöplüğüne en kısa zamanda atılacağı görülmelidir.

Görülmesi gereken bir diğer olgu da; açlığın, yoksulluğun ve zulmün geleceklerini karartmaya çalıştığı kitlelerin içinde var olan kahredici güçleridir.

Derinleşen ekonomik krizin sistemdeki çözülme hızlan-

tahtasına alınarak bir ayı aşkın bir süredir üzerine her türlü bomba yağdırılıyor. TC faşist diktatörlüğü ise meclisten aldığı yetki ve MGK'dan geçirilen onay ile bu "terörist" saldırıya ortak oluyor. 25 milyon insanımızın açlık sınırına yaklaştığı bir süreçte bir de "savaş" batağına sürüklenerek evlatlarının savaşa gönderilmesi ve Kore'de katledildiği gibi harcanması söz konusu. Bu duruma dur demek elimizde!

Zulmün ve sömürünün sınır tanımadığı zor bir süreçten geçiyoruz. Ancak bilinir ki "en aydınlık yarınlar koyu karanlık gecelerin ardından gelir". Bu aydınlığı yaratacak bir ışığımız var elimizde. Elimizde bir fe-

dırdığı bu süreçte kitlelerin hoşnutsuzluğu, öfkesi sokağa yansımaya devam ediyor. Köylülerin ayak sesleri daha gür gelmekte, işçi-memurların hareketliliği artmakta, küçük esnafın tepkisi had safhadadır. Ama bütün bu hareketlilik doğru bir siyasi önderlik çizgisinde güçlü ve sağlam örgütlülükler yaratılarak doğru hedeflere kanalize edilebilir. Bunu gerçekleştirmek ve geliştirmek de proleter öncülerin birincil görevidir. Bu görevlerin yerine getirilmesi ve açlar ordusunun kurtuluşunun şah damarı olan "Halk Savaşı"nın birer öznesi yapılması için sınıf mücadelesinin engin denizine tüm enerjimizle atılalım.

Hükümet'ten halka sefalet bütçesi

Esasları Amerika'da belirlenen ufak ayrıntıları Türkiye'de tartışılan 2002 yılı bütçesi kamuoyuna açıklandı. Savaş ve kriz koşulları bahane edilerek hazırlanan bütçe emekçi halk için sefalet bütçesi olmaktan ileri gitmiyor. IMF'nin her şartına başını sallayıp "evet" diyen hükümet bütçe için dayatılan isteklere göre memur sayısının azaltılmasından, ikramiyelerin ödenmesine kadar bir dizi uygulamayı değerlendiriyor. IMF'nin ilk şartı her zaman olduğu gibi kamu harcamalarının kısıtlanması. Bu da zaten az olan devletin sağlığa, eğitime ayırdığı payın iyice kırılması anlamına geliyor. Bunun dışında IMF'nin dayatmaları arasında faiz dışı fazlanın %6,5 seviyesine çekilmesi, memur sayısının azaltılması, bütçedeki harcamaların iyice kısıtlanması, ikramiyelerin ve refah paylarının ödenmemesi de var.

Maliye Bakanı Sümer Oral, 2002 yılı bütçesi ile ilgili açıklamayı yaparken "Bu bütçe hiç içimize sinmedi" dese de oldukça rahat bir şekilde tüm dayatmaların kabul edildiği ve emekçilerin sosyal haklarını budayan bir bütçe olduğu ortada. Memur sayısının azaltılması ile ilgili çalışanlara emekliliği özendirici uygulamaların gündeme alındığı bütçede bu kapsamda çalışanlara emekli olmaları halinde %25-30 ek tazminat getirilecek. İşin görünen yüzü bu olsa da asıl sorun çalışanların ücretlerinin azaltılması ve ikramiyelerin ödenmemesi. Ayrıca son iki yıldır bütçe tasarısında bulunan memur maaşlarında enflasyondan doğan kaybın karşılanması maddesi 2002 büt-

çesinde yer almıyor. Ayrıca bütçede geçen memur sayısının azaltılması maddesi gereği 250 bin işçi ve memur emekli edilmek isteniyor. Yine yapılan toplantılarda ikramiye, fazla mesai ve diğer sosyal ödemelerin kaldırılması, res'en (zorunlu) emeklilik gibi kazanılmış haklara el atılabileceğinin işaretini veren hükümet bu uygulamalarla 6-7 katrilyon liralık gider azaltımını öngörüyor. Bu da şu anlama geliyor. Başta TE-DAŞ olmak üzere birçok kurumda bulunan kamu çalışanlarından büyük bir kısmı emekliliğe zorlanacak ve kazanılmış sosyal haklar gaspedilecek. Ayrıca geçen yıl % 8 oranında bulunan personel harcamaları bu bütçede % 7,8'e düşürülerek iyice kısıyor. Yine bütçedeki cari harcamalardaki kısıtlamalar su, ısınma, elektrik, sağlık ve eğitimde yeni sorunları, sıkıntıları getirecek. Bunun da anlamı 2002 yılı bütçesinin cefasını emekçi halkın çekeceği gerçeği.

Aslında 2002 yılı bütçesinin tüm sihiri iki rakamda gizli 2002 yılı bütçesi 98 katrilyon lira. 2002 yılında ödenmesi gereken iç borç anapara ve faiz tutarı ise 100 katrilyon lira. Yani çok yalın bir anlatımla devlet 2002 yılı bütçesi ile sadece iç borçlarını bile ödeyemiyor.

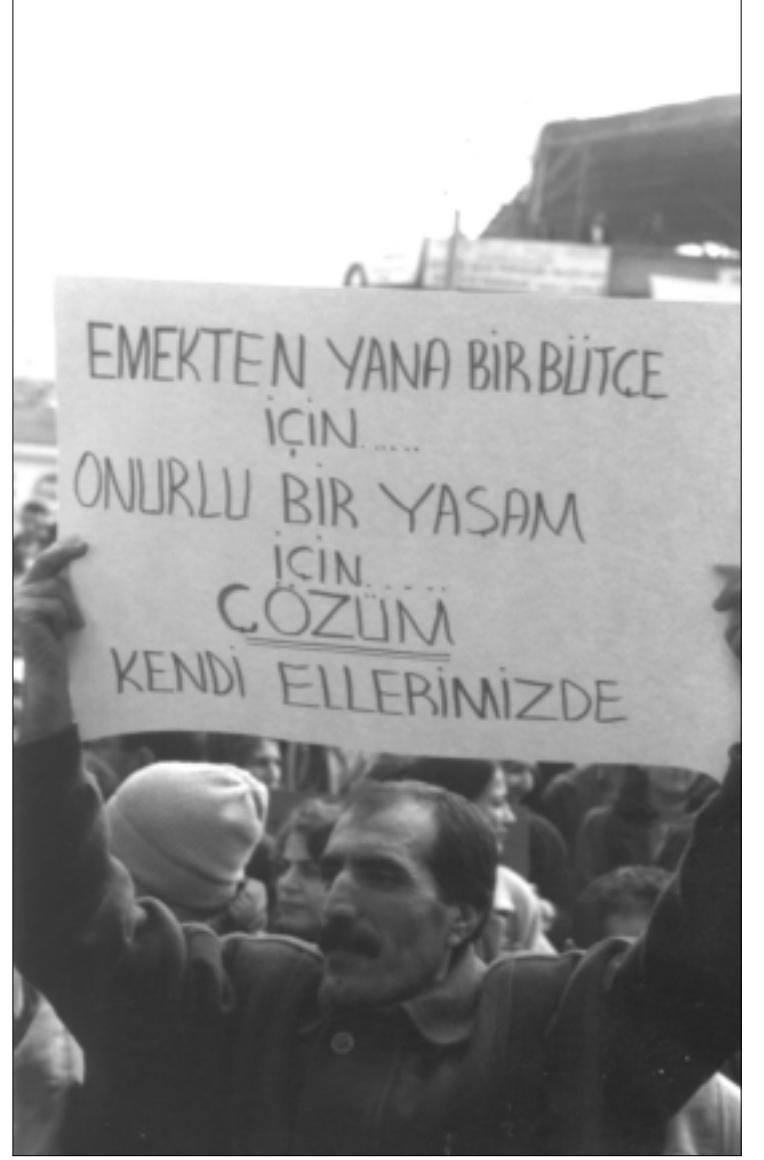
Açıklanan bütçeye göre devlet kamu emekçilerine 2002 yılının ilk yarısı için % 10'luk bir zammı reva görüyor. **Bu durumda memur maaşları en başından enflasyonun altında tutulmuş oluyor.** 1/4 derecesinde bir öğretmen maaşı baz alındığında 1 Ocak 2000 tarihinde 427 dolar olan maaş düzeyi Aralık 2000'de 395, 6 Dolar'a

düştü. "Devleti küçültüyoruz" diyerek birkaç milletvekilini özel makam otobüsü yerine halk otobüsüne bindirerek reklam yapanlar 2002 yılında da vergilere getirdikleri zamlarla halkın sırtında kambur olmaya devam ediyor. İşsizlik sigortası prim oranlarını birer puan düşüren 2002 kamudaki ikramiyelerini ödememek için de çeşitli yollar arıyor. Bütçede her alanda yapılan kısıtlamalar, budamaların yanında sadece faiz ödemesini ve askeri harcamalarda kısıntıya gidilmedi. Esasları ithal Bakan Kemal Derviş ile IMF tarafından Washington'da belirlenen 2002 yılı bütçesine göre personele 21,9 katrilyon; yatırıma 5,7 katrilyon; transfer harcamalarına 62,7 katrilyon ayrıldı. Transfer ödenekleri içinde ise 42,8 katrilyon ile faizler ön sırada yer alırken; sosyal güvenlik sistemine 7,9, tarımsal desteklemeye 2,1 katrilyon; emeklinin vergi ödeneğine ise 400 trilyon ayrılmış durumda. Yüzdeye vurulduğunda bütçenin tablosu şöyle;

faiz ödemeleri %44
personel harcamaları %22
transfer %20
cari harcamalar % 8
yatırım % 6

Bu arada vergilere neredeyse % 100 oranında zam yapan hükümet 2002 yılındaki vergi gelirlerini 57,9 katrilyon olarak öngörüyor. Başta akaryakıt tüketim vergisi ve katma değer vergisi olmak üzere motorlu taşıttan, kıymetli evrak ve belgelerden alınan vergiler %80-100 oranında artırılıyor.

2002 yılının vergi ge-

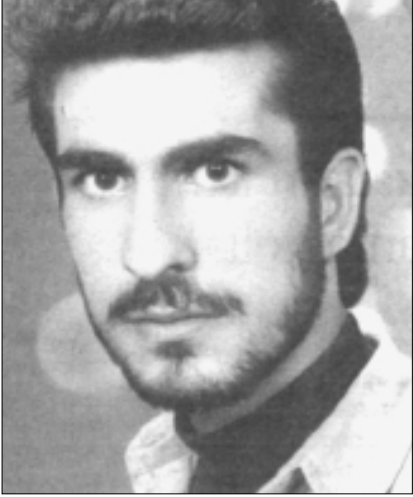
lirlerinin %70'ine yakın bir kısmından KDV, ATV (akaryakıt tüketim vergisi) vb. gibi halktan alınacak vergilerle sağlanması hedefleniyor.

Sürekli olarak çok zor şartlar altında bir bütçe hazırladıklarını ve bu bütçeyi içlerine sindiremediklerini dile getiren Sümer Oral bu sözlerle aslında işçi sınıfı ve emekçilere yeni sıkıntıların ipuçlarını vermeye çalışıyor. "Bütçe gelirlerini artırıcı önlemler" olarak lanse edilen "ek tedbirlerin" bayram sonunda hükümet tarafından açıklanacağını, belirten Sümer Oral'ın bu açıklaması halkı tedirgin bir bekleyişe sokmaya yetiyor. Bu arada bütçe gelişmelerine bağlı olarak başlayan asgari ücret belirleme toplantıları da devam ediyor. Yaşar Okuyan'ın çağrısı ile toplanan asgari ücret

tespit komisyonu toplantıya TİSK temsilcisi Nihat Yüksel'in asgari ücretin "ılımlı ölçüleri" aşmaması uyarısı ile başladı. İlimli ölçü olarak makyaj yapılan ise verilecek ücretlerin sefalet ücretlerini aşmaması anlamına geliyor. Bu düzeyin "ılımlı ölçüleri" aşması halinde işsizliğin iyice artacağı tehdidinde de bulunan Yüksel'den ve hükümetten bütçe görüşmelerinden çok farklı bir tavır beklemek ham hayal olur.

Dünyanın hiç bir yerinde IMF'nin dayattığı politikalarla düze çıkan ülkelerin olmadığı ve hatta bu programları uygulayarak iyice krize saplanan ülkelerin varlığı gerçeğinden yola çıkarak aynı dayatmalarla hazırlanan bu bütçenin de halka daha fazla zam, zulüm getireceğini söylemek mümkün.

Çat kapı infaz serisi devam ediyor

Haber Merkezi: Doğubeyazıt'ın Ahmede Xani Mahallesi Yolastı Sokağı 30 Ekim 2001 tarihinde akşam saat 24:00 civarlarında siyah, kar maskeli uzun namlulu, ve şarjörü çekilmiş, tetiği açık tabancalı polisler tarafından kuşatılıyor. Mahallede terör estiren kar maskeli polisler 20 evi de keyfice ve zorla basıp arama yapıyorlar. Daha sonra HADEP'e üye ve Doğubeyazıt Belediyesi'nde zabıta memuru olan 30 yaşındaki Burhan Koçkar ile aynı binada bulunan abisi Nedim Koçkar'ın evi kuşatılıyor.

Polisler önce Burhan Koçkar'ın evinin ziline basıyorlar. Kapı Burhan Koçkar tarafından açıldığı anda tetiği açık olan tabancalar peş peşe polis tarafından ateşleniyor. Olayın görgü tanıklarından Burhan Koçkar'ın eşi Ufuk Koçkar "kapı çalındığında eşinin kalkıp açmaya gittiğini kapı açılır açılmaz 3 el silah sesi duyduğunu, koştığında da eşinin kanlar içinde yerde yattığını söylerken Koçkar; "kurşunlardan ikisinin eşinin göğsüne birinin de bacağına isabet ettiğini, maskeli en az 10 po-

lisin de başında beklediği, kendisini de başka bir odaya kapattıklarını' anlatıyordu. Bir polis de Ufuk Koçkar'a kar maskeli polislerin Özel olarak Ağrı'dan geldiklerini söylüyordu.

Burhan Koçkar kanlar içinde sabah saat 04:00'e kadar tutuldu. Savcı ve doktorun gelip cenazeyi incelemesi sonucu hastaneye kaldırıldı.

ÖNCE DEN DE DUYMUŞTUK BUNLARI

Kar maskeli polisler Burhan Koçkar'ın kapıyı açarken kendilerine silah çekmesi sonucu "meşru müdaafa" haklarını koruduklarını söylüyorlar. Ama arama yapılacağı gerekçesiyle katledilen Burhan Koçkar'ın ne evinden ne de üstünden silah çıkmadı.

Katliamdan sonra gözaltına alınan Nedim Koçkar'ın eşi Figen Koçkar "gece saat 12:00 civarlarında kapının çalındığını eşinin kapıyı açtığı anda pusuda duran polisin çocuğu gördüğünde diğer polise ateş etmemesi için bağırdığını" anlatıyordu.

Burhan Koçkar'ın polisler "elinizde savcılık arama izni var mı, yoksa kapıyı açmam" dediğinde "kapıyı açmazsanız roket atarız şaka yapmıyoruz. Çabuk kapıyı açın" karşılığını alınca polisler kapıyı açtığı ortaya çıktı.

Gerilla mücadelesinin başladığı günden bugüne TC Kürt halkını bu mücadeleden koparmak ve sindirmek için birçok yöntemi kullandı. Katletti, gerilla cesetlerini köy meydanlarında gezdirdi, köyleri yakıp

yıkarak halkı zorla göç ettirdi ve so-kak infazları... Bugün PKK'nin silahları bırakmasına sürekli barışı dillendirmesine rağmen TC katliamlarına, yargısız infazlarına ara vermeksizin devam ediyor. Derinleşen ekonomik-siyasi krizin sonucu olarak yoğunlaşan faşizm kendini her tarafta gösteriyor, gösterecek de. Diyarbakır'da yaşanan infaz, Kürt halkının içinde taşıdığı diri dinamikleri tamamen öldürmek ve yok edilmek isteniyor. Yaşanan bu gerçekler, TC'nin barış anlayışını bir kez daha göstermiştir. Anayasada Kürtçe yayın yapılmasına olanak tanımının anlamı kendini Diyarbakır'daki infazla gösteriyor. Kürt ulusuna yönelik bir halkası olan Anayasadaki bu değişikliği ulusal hareketin önderliği barış süreci içinde atılan önemli bir adım olarak değerlendirdi. Peki güpe gündüz yapılan bu infazı barış sürecinin nesi olarak değerlendireceğiz? T. Kürdistanı'nda devam eden askeri operasyonları, yine Kürt ulusuna yönelik saldırıyı ifade eden ve halka "köylerinize geri dönebilirsiniz" aldatmacasıyla sunulan stratejik köy projelerini... Tüm halkın koruculaştırılması ve TC bünyesinde silahlandırılmasını ifade eden bu politikaya da barış sürecinin önemli bir adımı mı diyeceğiz? Koruculaştırmayı kabul etmeyen halkın zorla göçettirilmesi, emekçi semtlerde açlık ve sefaletle yüzyüze bırakılması TC'nin barış anlayışının en yalın ifadesidir. Kürt ulusunu yıllardır yaşadığı bu zulmün son bulması biliyoruz ki barış çağrılarıyla olma-

yacaktır. Kürt Ulusunun Kendi Kaderini Tayin Hakkını gerçek anlamda savunan ve milli zulmün de son bulmasını hedefleyen Demokratik Halk İktidarı hedefli mücadele yürüten Proletarya Partisi ezilen milyonların ve Kürt ulusunun gerçek savunucusudur. T. Kürdistanı'nda yıllardır akıtılan gerilla kanı bunun en somut ifadesidir.

BEBELERİMİZİ, GENÇLERİMİZİ KURŞUNLAYANLARLA KARDEŞ OLUNMAZ

Katliamın duyulmasından sonra sabahın erken saatlerinden itibaren Doğubeyazıt Hastanesi önünde halk toplanmaya başladı. Yılların öfkelerini, acısını taşıyan halk nefretlerini "eskere miste kori" şeklinde attıkları sloganlarla anlatıyorlardı. Zaten 10 bini bulan kitleden korkan askerler kitlenin üstüne ateş ettiler. Sayısızca gaz bombasının atıldığı, bir askeri zırhlı aracın devrildiği, bir askerin yaralandığı saldırıda halktan birçok kişi ağır yaralı bir şekilde gözaltına alındı.

Cenaze saat 14:00 sıralarında "otopsi yapılacağı" gerekçesiyle Trabzon'a kaçırıldı. 2 Kasım günü Trabzon'dan Doğubeyazıt'a getirilen Burhan Koçkar'ın cenazesi 15 bin kişinin katıldığı törende "Şehit namırım" "Biji Biratiya Gelan" vb sloganlarla toprağa verildi.

2 Kasım 2001'de Doğubeyazıt esnafı kepenklerini katliamı protesto için kapattılar.

Yoksulluğun öfkesi Başbakanlık önünde patlıyor!

Ankara: Uzmanlar milyonlarca işsiz insanın açlık sınırında olduğunu dile getiriyorlar. Yapılan araştırmalar, raporlar açlık sınırını belgelerken, ülkemizdeki açlığın gerçekliği Başbakanlık, meclis gibi devletin üst makamlarının önünde patlıyor. Kiminin öfkesi bir kasanın parçalanmasıyla kiminin öfkesi bir bidon benzinin yakılmasıyla patlıyor. Her biri farklı bir mekandan geliyor. Bursa'dan, Ankara'dan ya da başka bir ilden; birbirlerini tanımıyorlar ama ortak yönleri işsizlik, açlık...

5 Kasım 2001 günü Başbakanlık önünde yine bir aile açlığı protesto etmek için kendini yakma girişiminde bulundu. Suzan Ayıavlar ile eşi ve üç çocuğu; günlerdir bir şey yiyemediklerini belirterek "açlıktan ölüyoruz" diye bağırdı. Ayıavlar ailesi Başbakanlık önünde bulunan polisler tarafından sürüklenerek Çankaya Emniyet Müdürlüğü'ne götürüldü. Ayıavlar ailesi açlık sınırında olan insanlardan sadece biri.

Milyonlarca insan yoksulluk sınırında yaşarken, Sağlık Bakanlığı bir ekmeğe muhtaç kalan insanlara yaptığı açıklamada; "Bal yerine pekmez yiyin, muz yerine elma, kıyma yerine mercimek yiyin" dedi. Bir parça ekmek bulamadığı için kendini yakmaya kadar giden insanlara pekmezi bala tercih etmeyi önererek insanları aşağılayan Sağlık Bakanlığı, raporunda ayrıca "turfandayı tercih etmek israftır" diye belirtmekten de geri durmadı.

İşkenceyi onurumuzla yeneceğiz!

H. Merkezi: 16-22 Ekim 2001 tarihlerinde İstanbul Emniyet Müdürlüğü'ne bağlı siyasi polisler tarafından DHKP-C'ye yönelik operasyonda 13 kişi gözaltına alındı. Gözaltı sürecinde yoğun işkence gören "Yunus Güzel" gözaltında katleldi.

Yunus Güzel'in ölümünden sonra İstanbul Emniyet Müdürlüğü basına "hüccresindeki sabit ranzayı yerinden sökerek dik konuma getirdiği daha sonra da çarşafı boynuna geçirip boyu uzun olduğu için dizinin üstüne kendini bırakarak intihar ettiği" açıklamasıyla cinayetini gizleme telaşına düştü. Daha önce de yaşanan örneklerde "Kalp krizi geçirdi", "Kendini asarak öldü", "Eceliyle öldü", "Başını duvara vurarak öldü"... vb. polisin açıklamalarının yabancı değil. TAYAD yaptığı yazılı basın açıklamasında; "Polisin hiçbir aklın almayacağı bir intihar senaryosu yazarak onlarca yıldır kalıp haline gelmiş cümle-

lerden birini sıraladığımı, sadece son 6 yılda sayıları 50'yi bulan "gözaltında ölümlere" ilişkin polis açıklamalarına bakınca bir tek farklı açıklamanın bulunmadığını" belirtti. Gazetemiz İşçi-Köylü, Kızılbayrak, Devrimci-Demokrasi'de: "Yunus Güzel'in ölümünün baş sorumlusunun faşist devlet ve onun emrindeki katil sürülerinin olduğu" gerçeğini açıkladı.

SORUYORUZ...?

Şimdi İstanbul Emniyet Müdürlüğü'ne, Yunus Güzel ile ilgili müfettiş gönderen İçişleri Bakanı Rüştü Kazım Yücelen'e soruyoruz: "Betona sabitlenmiş ranzayı bir kişi hiçbir araç olmadan nasıl sökebilir?", "Diz üstü çökerek kendini astı" denilen Yunus Güzel'in boyu 1 metre 85 santimdi o zaman fiziken ve tıbben imkansız olacak bu intihar nasıl "dizüstü çökerek kendini astı" oluyor? "Gözaltına ayakkabı bağcığınan, cüzdanına, gözlüğüne

kadar her şey alınırken çarşaf hücrede nasıl bulunuyor?", "İntihar eden kişi kendi iradesi dışında can çekişir, çırpınır ve sesler çıkarır, eğer Yunus Güzel intihar ettiyse ölümler çıkaracağı sesleri nöbetçi polis nasıl duymuyor?"

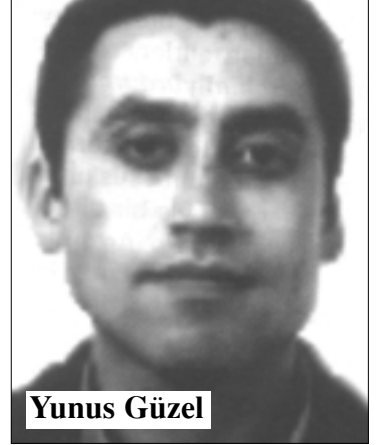
İŞKENCECİLERİN BULUNMASI İÇİN SUÇ DUYURUSU

İstanbul: 25 Ekim 2001 tarihinde İHD İstanbul Şubesi'nden Av. Eren Keskin, Av. Oya Ersoy Ataman ve Toplum Hukuk Araştırmalar Vakfı (TOHAV)'ndan Av. Niyazi Bulgan, İstanbul Emniyet Müdürlüğü Siyasi Şubesi'nde katledilen Yunus Güzel'in ölümüyle ilgili şüpheli durumunun netlik kazanması için siyasi şube amir ve polisleri hakkında Sultanahmet'teki İstanbul Cumhuriyet Savcılığı'na suç duyurusunda bulundular. Suç duyurusunun ardından adliye önünde bir basın açıklaması yapıldı. Açıklamadan önce söz alan İHD İstanbul Şubesi Başkanı Av. Eren Keskin "Biz biliyoruz ki bir insan bu şartlar altında emniyette kendisini asamaz. Çünkü yatakların yere çakılı olması, gözaltında olanlara genellikle çarşaf verilmediğinin tarafımızdan bilinmesi, kişinin kol gücüyle çakılı bir yatağı kaldıramayacağı ve hücrede bulunan kameranın yerinde olması, bize Yunus Güzel'in işkenceyle öldürüldüğünü düşündürmektedir" dedi. Okunan basın açıklamasın-

da ise soruşturmanın başlatılması ve dava açılması talep edildi.

YUNUS GÜZEL SLOGANLARLA TOPRAĞA VERİLDİ

Yunus Güzel'in cenazesi Adli Tıp'tan alınarak 25 Ekim 2001'de sabah saat 07.00 civarında Antakya Harbiye'deki evine getirildi. Güzel'in cenazesini ailesi ve komşuları alkışlarla karşıladı. Cenazenin yıkama işlemi sırasında Güzel'in vücudundaki kesik, yanık ve darba bağlı morluklar, alın bölgesi ile göğüs kafesinin sağ, sol bölümünde geniş morluklar ve her iki bacağın kaval kemiklerindeki darba bağlı şişlikler fotoğraflarla belgelendi.

Yunus Güzel

larla belgelendi.

Cenazeye 1000'e yakın kitle katılırken HÖP imzalı "Kahramanlar ölmez halk yenilmez" pankartı açıldı. Harbiye Mezarlığı'na kadar sloganlarla yürüyen kitle ailesi ile yoldaşlarının konuşmalarından sonra DHKP bayrağına sarılı Yunus Güzel'in cenazesi toprağa verildi.

Antalya'da HADEP'liler tutuklandı

H. Merkezi: Antalya'da 1 Kasım günü gözaltına alınan HADEP Antalya Merkez İlçe Sekreteri Hasıl Yıldız ile Tutuklu ve Hükmümlü Aileleri ile Yardımlaşma Derneği (TUHAY-DER) yöneticisi Leyla Ceylan 3 Kasım günü çıkarıldıkları mahkeme tarafından tutuklandı. Konuyla ilgili açıklama yapan HADEP Antalya İl Başkanı Mehmet Gündüz, HADEP'e yönelik son zamanlarda artan baskıları kınadıklarını belirtti. Yıldız ve Ceylan'ın tutuklanmasından sonra ilde HADEP'lilerin yoğun olarak yaşadığı mahalleler polis tarafından ablukaya alındı.

"Deniz ve Tanış bulunsun"

Haber Merkezi: HADEP Silopi İlçe Başkanı Serdar Tanış ve İlçe Yöneticisi Ebubekir Deniz Silopi İlçe Jandarma Komutanlığı'nda gözaltında kaybedilmesinin ardından 9 ay geçmesine rağmen bulunamaması İstanbul ve Diyarbakır'da yapılan eylemlerle protesto edildi. İstanbul Zeytinburnu HADEP önünde 25 Ekim tarihinde yapılan basın açıklamasına katılan yaklaşık 300 kişi Deniz ve Tanış'ın bulunmasını istedi. Basın açıklaması metnini okuyan HADEP İstanbul İl Başkanı Doğan Ertaş, Silopi Jandarma Komutanlığı tarafından yapılan açıklamaların yalan olduğunu aktardı. Komutanlığın ilk önce "kayıpların PKK'nin bilgisi dahilinde gizlenmektedir" iddiasında bulunduğunu belirten Ertaş, bu yalanın tutmaması üzerine şimdi de kayıpların PKK gerilisi olduğunun iddia edildiğini aktardı. Ertaş sözlerine şöyle devam etti; "birinci yalanın tutmaması üzerine, şimdi ikinci kez yeni bir yalan uydurulmaktadır. Yalanları bırakın, olayın bütün boyutlarıyla ortaya konması, sorumluların yargı önüne çıkartılması için asıl soruşturmayı bir an önce başlatarak sonuçlandırın." Diyarbakır Türk Telekom Müdürlüğü önünde toplanan HADEP'liler Cumhurbaşkanlığı ve İçişleri Bakanlığına gönderdikleri fakslarla Deniz ve Tanış'ın bulunmasını istediler. Burada açıklama yapan HADEP Diyarbakır İl Başkanı Ali Ürküt, kayıpların tüm girişimlere rağmen bulunmadığını aktardı.

Yürüyüş başladı

DİSK ve KESK'in birlikte düzenlediği "İşsizliğe, yoksulluğa, yolsuzluğa ve savaşa karşı küresel eşitlik, adalet ve barış için Ankara yürüyüşü" 5 Kasım tarihinde Edirne ve Denizli'den başladı. Yürüyüşün Edirne kolunda Selimiye Parkı'nda düzenlenen basın açıklamasından önce DİSK Genel Başkanı **Süleyman Çelebi** ve daha sonra KESK Genel Başkanı **Sami Evren** birer konuşma yaptı. Süleyman Çelebi 1,5 milyon işçinin bir yılda işten çıkarıldığını hatırlatarak 2002 yılı bütçesinde kazanılmış hakların yok edilmeye çalışıldığını belirtti. Sami Evren de adaletsizliğe ve talana artık "yeter" demenin zamanı geldiğini aktardı. Edirne'den başlayan yürüyüş Kırıkkale'nin Babaeski ve Lüleburgaz, Tekirdağ'ın da Çorlu ilçelerinden devam ettikten sonra 6 Kasım günü İstanbul'un Küçükçekmece semtine ulaştı. Burada İstanbul'daki emekçilerde yürüyüşe katıldı. Daha sonra Vatan Caddesi'ne gelen emekçiler buradan Saraçhane Parkı'na kadar yürüdü. Yürüyüşe TMMOB, Belediye-İş, Deri-İş, Tümtis, Teksif Sendikası, Nakliyat

bul'daki emekçilerde yürüyüşe katıldı. Daha sonra Vatan Caddesi'ne gelen emekçiler buradan Saraçhane Parkı'na kadar yürüdü. Yürüyüşe TMMOB, Belediye-İş, Deri-İş, Tümtis, Teksif Sendikası, Nakliyat

İş, KESK, DİSK, Genel-İş ve TUYAB'lılar pankartlarıyla katıldı. Öğrencilerde yürüyüşe katılarak 6 Ka-

Orucu direnişimiz", "Yaşasın Armutlu direnişimiz", "**Katil devlet hesap verecek**" vb. sloganlar attı. Yürüyüş sonunda Saraçhane Parkı'nda Süleyman Çelebi ve Sami Evren birer konuşma yaptı. Çelebi konuşmasında yürüyüşün yoksulluğa ve yolsuzluğa karşı olduğunu belirterek halkın ekme kuyruklarında öldüğünü, hapis-hanelerdeki ölümlere seyirci mi kalacağız? diye sorarak herkesi mücadeleye çağırdı. Sami Evren'de konuşmasında IMF politikalarıyla halkı susturmak isteyenlere karşı, "YÖK'e, yoksulluğa, Küçükarmutlu'da ki yargısız infazlara" hayır demek için mücadele edilmesi gerektiğini belirtti.

Denizli'deki yürüyüşte Delikliçinar Meydanı'nda toplanılarak başladı. Grubun burada istasyon kavşağına kadar yürümek istemesi üzerine polis kitlenin önünü keserek yürüyüşe izin vermedi. Daha sonra emekçiler otobüslere binerek yola çıktılar.

DİSK ve KESK
"İşsizliğe, yoksulluğa ve yolsuzluğa ve savaşa karşı küresel eşitlik, adalet ve barış için Ankara'ya yürüyor!"

bul'daki emekçilerde yürüyüşe katıldı. Daha sonra Vatan Caddesi'ne gelen emekçiler buradan Saraçhane Parkı'na kadar yürüdü. Yürüyüşe TMMOB, Belediye-İş, Deri-İş, Tümtis, Teksif Sendikası, Nakliyat

bul'daki emekçilerde yürüyüşe katıldı. Daha sonra Vatan Caddesi'ne gelen emekçiler buradan Saraçhane Parkı'na kadar yürüdü. Yürüyüşe TMMOB, Belediye-İş, Deri-İş, Tümtis, Teksif Sendikası, Nakliyat

Kocaeli'de binler alandaydı

Kartal: KSB (Kocaeli Sendikalar Birliği) tarafından 4 Kasım 2001 tarihinde saat 13:00'te Anıtpark'ta bir miting düzenlendi. KSB'ne bağlı tüm sendika şubelerinin yanısıra mitinge İstanbul'dan, Eskişehir'den, Sakarya'dan bazı sendikalar, işten atılan Göktaş işçileri, Brissa'dan atılan işçiler, bazı siyasi partiler, esnaflar, köylüler ve halktan insanlar da katıldı. Saat 12:00'de Bağ kavşağında toplanan kitle burada kortejler oluşturup "**Kocaeli Sendikalar Birliği**", "**İşçi kıyımına son**", "Hırsızlığa, yolsuzluğa, yoksulluğa hayır" vb. pankartları açıp "**Emperyalist savaşa hayır**", "Üreten biziz yöneten de biz olacağız", "**Parasız eğitim, parasız sağlık**" vs. dövizlerini taşıyarak Anıtpark'a doğru yürüyüşe geçtiler. Mitinge yaklaşık 7000 kişi katıldı. Yürüyüş boyunca ve alanda "**İş ekme yoksa, barışta yok**", "Yaşasın sınıf dayanışması", "**Yaşasın örgütlü mücadelemiz**", "İçerde, dışarda hücreleri parçala", "**Savaşa hayır**" vb. sloganları sık sık atıldı. Kitlenin alana girmesinden sonra KSB adına Selüloz-İş Sendikası Genel Esnaf Odası **Ergin Alşan**, Ziraat Odası Başkanı **Şinasi Turoğlu**, Gölcük Esnaf Odası Başkanı **Mahmut Seslikaya** ve Pirelli'de işten atılan bir işçi konuşma yaptılar. Brissa'dan atılan işçilerin sendikadan ayrı yürüdükleri görüldü.

KSB adına konuşma yapan Ergin Alşan; ülkemiz tarihinin en acılı, en karanlık dönemlerinden birini yaşadığımızı belirterek, "artık bu gidişe dur dememiz

gerekiyor" dedi. IMF'nin ülkemizi yönettiğine, bu yüzden yoksullaştığımıza, tarımın bittiğine, işsizler ordusunun çoğaldığına, özelleştirmelerin arttığına dikkat çekip bütün bu olanların karşısında hükümetin söylediği yalanlara inan-

madıklarını belirtti. Alşan konuşmasının devamında, "bu meydana yoksulluğa, yolsuzluğa, savaşa karşı olduğumuz için geldik. Bunu burada dile getiriyoruz. Ancak bu yetmiyor, yetmeyecek. Bu ülke bağımsızlık ateşini meydanlarda yak-

tı, etiyle ruhuyla mücadele ederek kazandı. Bugün bizim de işyerlerimize, işimize sahip çıkıp vurgunculardan, talancılardan hesap sormamız gerekiyor" dedi. Alşan'dan sonra Pirelli'den işten atılan bir işçi konuştu. İşçi, ülkeyi yönetenlerin emekçileri düşünmediğini, IMF, DB'nin uşaklığını yaptığını, emekçileri tamamen yoksulluk sınırına ittiğini vurgulayıp "örgütlü bir şekilde mücadele edersek kazanırız" dedi. Daha sonra Mahmut Seslikaya ve Şinasi Turoğlu da birer konuşma yaptılar. Konuşmalardan sonra miting sona erdi.

"SEN BOŞ BIRAKIRSAN BAŞKALARI DOLDURUR"

İçerde devrimci-komünist tutsaklara, dışarda tüm emekçi kesime dayatılan teslim alma, kişiliksizleştirme, izolasyon saldırılarının en katmerlisinin yaşandığı bu süreçte böylesi bir mitingün düzenlenmesi ve yaklaşık 7000 kişinin katılması oldukça önemlidir.

IMF uşağı TC hükümeti fındığa, buğdaya, pancara vs. koyduğu kotalarıyla köylülüğü bitirmeye çalışırken, öğrencileri har(a)çlarla, işçilere emekçilere sıfır zam dayatmalarıyla saldırıyor. Toplumu sindirmeye, örgütsüz bir toplum yaratmaya çalışıyor. Biz devrimcilerin görevi ise topluma devletin gerçek yüzünü anlatarak, örgütsüz toplumu örgütleyerek, öncülük ederek harekete geçirmemiz gerekiyor. Yanmaya hazır kıvılcımı ateşlemek gerekiyor. Böylesi mitingler kıvılcımı ateşlememiz, eylemlilikleri ileri taşımamız açısından önemli. 4 Kasım 2001 tarihinde Kocaeli'de yapılan "Yoksulluğa, yolsuzluğa, savaşa hayır" mitinginde devrimcilerin yeterli katılımının sağlanamaması bizler açısından olumsuzluktu.

İşçi patron elele, nereye?

“Sınıf uzlaşmacılığı”nın kurumsallaştırılması amacıyla oluşturulan 6’lı Sivil İnişiyatif ve Ekonomik ve Sosyal Konsey (ESK) gibi birlikteliklerden başka TÜSİAD da son çıkışıyla “uzlaşmacı” rolünü oynamaya hazırlanıyor. Bugüne değin, işçi ve emekçileri kendi çıkarları doğrultusunda mevcut sisteme yedeklemeyi, Türkiye Odaları ve Borsalar Birliği (TOBB), Türkiye İşverenler Sendikası (TİSK) gibi örgütleri aracılığıyla yapan patronlar, bugün aynı şeyi TÜSİAD’ı da devreye sokarak yapmaya çalışıyorlar.

28 Şubat kararlarından sonra “Sivil İnişiyatif” ve ESK ile başlayan sınıf uzlaşmacılığı siyaseti; ekonomik kriz nedeniyle zor durumda olan patronları kurtarma toplantılarına kadar uzandı. Yıllardır işçi ve emekçilerin kendiliğinden gelişen tepkilerini sönmüldürerek sisteme yedeklemekten başka bir işe yaramayan sendika bürokratları, bu toplantılarda büyük bir aymazlıkla patronlar için fon oluşturulmasını görüşüyorlar.

En son olarak da; “Sivil İnişiyatif” in (yani patronlarla işçi sınıfı içindeki ajanların) bir araya gelmesiyle başlatılan süreç TÜSİAD Başkanı’nın, Türk-İş ve Hak-İş’i ziyaret ederek Emek Platformu ile birlikte mücadele etmek istediklerini belirtmesiyle daha da ileri götürülmüştür.

İşçisi, memuru, öğrencisi ve köylüsüyle tüm emekçi kesimlerin yaşamlarını her gün daha fazla yoksullaştıran neo-liberal politikalara karşı, çıkarları ortak olan bu kesimlerin, doğru bir anlayışla uygun bir mücadele hattını örmeye çalışmaları ve bu hatta birlikte mücadele etmek istemeleri anlaşılır bir durumdur. Peki, böylesine uzlaşmaz çıkarları olan patronlarla, işçi örgütlerinin birlikteliği neye, hangi kesimin çıkarlarına hizmet ediyor?

Aslında bu toplantılarla, bir araya gelişlerin sadece gündemine bakıldığında bile, sorunun yanıtını görmek

mümkündür. Çünkü bu toplantıların gündemi; “KDV oranlarının düşürülüp iç talebi arttırıcı politikaların izlenmesi”, “reel sektöre kredi olanaklarının sağlanması”, “Özelleştirme İdaresi’nin yeniden yapılandırılması”, “kamuda işçi ve memur sayısının azaltılması”, “kıdem tazminatlarının kaldırılması”, “TİS’lerin uygulanmaması”, “erken seçim” ... gibi tamamen patronların çıkarlarına hizmet eden talepleri içermektedir. Görüldüğü gibi bu talepler işçi sınıfı ve emekçilerin çıkarıyla hiçbir ilgisi olmadığı gibi cepheden karşı olan taleplerdir. Yani işçi sınıfı ve emekçileri daha fazla işsizleştiren, yoksullaştıran, örgütsüzleştiren ve ellerinde kalan son kazanımları da çekip almayı amaçlayan taleplerdir.

Şu açıktır ki, IMF ve DB direktifleriyle uygulamaya konulan ve Kemal Derviş eliyle yürütülen neo-liberal politikalarından patronlar da memnun değiller. Patronların memnuniyetsizliği, ülkenin bu noktaya getirilmesi, emekçilerin yoksullaştırılması, işsizleştirilmesi... asla değildir, olmaz da. Onları rahatsız eden tarih sahnesine geldiklerinden beri var olan çelişkileri, yani kar oranlarının düşmesi, tüketimin azalmasıdır. Bugün onları hükümeti istifaya çağıratan, erken seçim dedirten de budur. Biz çok iyi biliyoruz ki; istifaya çağırıldıkları mevcut düzen partileri kendilerinin iktidara getirdikleri kendi siyasal temsilcileridir. Ne kadar kafa karışıklığı yaratmaya çalışırsa çalışsınlar söylemleri farklı da olsa, patronlardan, onların temsilcisi olan mevcut partilere kadar hepsi emek, halk ve ülke düşmanlığında birbirleriyle yarışmaktadırlar.

Şimdi TÜSİAD’ın Emek Platformu ile birlikte hareket etmek istemesi söylemden başka bir şey değilse de bunu söylerken değişik hesaplarının olmadığı anlamına gelmez. TÜSİAD da şunu çok iyi görmektedir ki, Emek Platfor-

mu bugüne değin emeğe ve emekçiye yönelik her türlü saldırıya karşı, gözünü, kulağını kapamıştır. Bu haliyle zaten mevcut düzene hizmet etmekte ve sistem için bir tehlike arz etmemektedir. O halde sorun, bu platformla ortak hareket etmek değil; kendi taleplerini geniş kesimlerin talepleriymiş gibi göstererek hükümet üzerinde baskı unsuru oluşturmaya çalışmaktır. Ayrıca emekçilere yönelik de kurumlarından ziyade tabanın ideolojik olarak silahsız bırakılmasının hesapları yapılmaktadır. Emek sermaye çelişkisi yok gösterilmeye çalışılmakta böylece sınıf mücadelesi karartılmak ve bastırılmak istenmektedir. Yaşananlardan ben de rahatsızım, benim sorumluluğum yoktur, sorumlu olan hükümettir diyerek sözde emekçileri hükümete karşı mücadeleye çağırarak hedef şaşırtmaktadır. Kendi egemen sınıf rollerinin üstü örtülmesi istenmektedir.

Bütün bu söylemler biz emekçileri bir an bile tereddüte düşürmemeli, bunların arkasında nelerin gizli olduğunu anlamalı, görmeliyiz. Bu da işçi sınıfının sağlam bir ideolojiye sahip olmasından, sağlam bir ideoloji etrafında örgütlenmesinden geçmektedir. Sınıfın içindeki ileri unsurlara düşen görev de budur.

Onlar, var olan tıkanıklıklarının farkında olduklarından, mevcut sistemden kendilerini ayırarak-ki önemli bir parçasıydılar- tek sorumlunun hükümet olduğunu söyleyerek bir vitrin değişikliği yapmak istemektedirler. Yenilemek istedikleri sadece vitrindir, bu vitrini yenilerken de, emekçilerin gücünü, desteğini arkalarına almak, kendi amaçlarına yedeklemek istemektedirler. Sınıf mücadeleleri tarihi bunun örnekleriyle doludur. Burjuvazi tıkanığı her dönemde seçimi, bir partinin hükümetten indirilip diğer temsilcilerinin iş başına getirilmesini tıkanıklığın önünü açmak için kullanmıştır. Bunu

yaparken de klikler arası çatışmadaki güç dengesinin durumuna göre, sendika bürokratları aracılığıyla kontrolde tuttukları emekçi kesimlerinin desteğini her türlü manipülasyonla arkalarına almak istemişlerdir. Ancak sonuç nasıl olursa olsun bu tür tıkanıklıkların, krizlerin faturası mutlaka işçi sınıfı ve emekçilere yüklenecektir.

Burjuvazi yarattığı kafa karışıklığı ile beyinleri teslim almak istiyor ve bilinmektedir ki beyinler teslim alındıktan sonra eller ve yürekler de arkasından gelecektir. Bu yolda ellerindeki en güçlü silah ise sendikalarda örgütlü işçileri, işbirlikçi, uşak sendika ağaları aracılığıyla uyguladığı sınıf işbirlikçiliği çizgisiyle teslim almaktır.

“Tam da bu nedenledir ki; ileri, öncü işçiler, sınıf savaşımının donanmış silahına, burjuvaziye ve kapitalizme karşı mücadelenin oportünizme karşı mücadele ile birlikte yürütülmesi ilkesine sarılmadılar”

En geniş işçi ve emekçi yığınlar arasında sınıf işbirliği ilkesine dayanan uşak sendika bürokrasisi ve ağalarının teşhir edilmesi yaşamsal önemdedir. Asıl olan büyük işçi yığınlarının yalnızca sermayeye karşı değil, aynı zamanda oportünizme karşı da sınıf mücadelesi düşüncesi ve pratiği ile donatılmasıdır.

Bu koşullar altında zaferler kazanılması kurmay ve orduya bağlıdır. “Başında düşman tarafın temsilcilerinin bulunduğu bir ordu zafer kazanamaz. O sürekli yenilgiye mahkumdur”, Ekonomik, siyasal, ideolojik vb. her türlü saldırılar karşısında Kurmay her zaman kitlelerin içinde, sınıfın önünde olmalıdır. Kurmay için esas sorun kitleleri kazanmak olduğunu ve tüm örgütsel çalışmamızın bu amacın aracı olduğunu unutmamaktır. Lenin’in ifade ettiği gibi “reformizmi yene-meyen ve çoğunluğu ondan koparamayan devrimi kazanamaz”

Buğday üreticileri perişan durumda "Köylü ürününü toprakta bekletiyor"

Ankara: Ülke tarımı IMF ve DB'nin dayattığı imha politikalarıyla yok olma aşamasına getirilirken bu politikardan en çok etkilenenlerden biri de köylülüktür. Tarımı destekleme sübvansiyonlarının kaldırılması, mazota, gübreye periyodik zamların yapılması köylüyü üretmez hale getirirken, bu zor şartlarda üretim yapabilen köylülerin ürünleri ise verilen düşük taban fiyatlarıyla, tefeci tüccara yok pahasına satmak zorunda bırakılarak; satılan ürünlerin parasının bir sonraki hasat zamanı ödenmesiyle talan edilmektedir. Meclisten onaylanarak geçirilen tütün, şeker vb. saldırı yasalarıyla, destekleme alımlarını kaldırarak köylülüğü kandırmaktan başkaca bir anlamı olmayan doğrudan gelir desteği yalanı ve alternatif ürün projesiyle tarımı imha saldırıları daha da boyutlandırıyor. Toprağı işleyemez hale gelen, ürünü tarlada kalan ya da yok pahasına tefeci tüccar tarafından talan edilen köylülük ise dayatılan bu politikalar karşısında tepkisini, öfkesini açığa vuruyor. "Artık canımıza tak etti" diyen üreticinin dilinden, neler olup bittiğini, dinlemek için Kırkkale'nin Sulakyurt ilçesindeki köylere gittik. **Çayoba, Kıyıkavurgalı** köylüleri ile **Hamzalı** kasabalarının köylülerini gezerek en son Çorum'un Sungurlu ilçesine gittiğimiz gün boyunca gazetemizin de çevre köylere ulaşabilmesinin mutluluğu ile üreticilerin hem sorunlarını dinledik, hem de sohbetler edip gazetemizi birlikte okuduk. Köylülerin yoksullukları, yaşamak için ne denli emek harcadıkları yüzlerinden, ellerinden, konuşmalarından anlaşılıyordu. Gezi- miz boyunca köylülüğün önemini ve gücünü bir kere daha hissettik.

EMEĞİMİZİN KARŞILIĞINI ALAMIYORUZ

Çayoba, Kırkkale'nin Sulakyurt ilçesine bağlı 20-25 hanelik bir köy. İlçeye 15, Kırkkale'ye ise 75 km uzaklığı olan bu köyde yaşayanlar geçimlerini çiftçilik ve hayvancılıkla sürdürüyor. Genelde büyükbaş hayvancılığın yapıldığı köyde tarımsal üretim buğday, üzüm, kavun, karpuz üretmeye dayalı. Eskiden 84 hane olan köyde bugün kalanlar 40 yaşın üstünde. Neden böyle diye sordumuzda ise aldığımız cevap hiç de şaşırtıcı değil "İşsizlik". Şehirlere, özellikle de Ankara'ya verilen göçün nedenleri de yine aynı. Önce köyün belli başlı özelliklerini dinledikten sonra başlıyoruz konuşmaya.

- Merhaba ne ekiyorsunuz?

Haydar Aksoy: Buğday ekiyorum. Kavun karpuz yetiştiriyorum.

- Ya siz?

Hasan Durmuş: Ben emekliyim. Ankara'da emekli maaşım yetmedi. Geçinemedik. Köye geri döndük. Ne bir arsam ne de başka bir şeyim var. 2 ufak tarlam var, buğday ekiyoruz, onu da ortaklığa veriyoruz. Ne onların eline nede benim elime birşey düşmüyor. Böyle perişan durumdayız işte.

- Hangi dönemlerde buğday yetiştiriyorsunuz?

Haydar Aksoy: Bu dönemlerde başlıyoruz. Ağustos-Temmuz aylarında kaldırıyoruz.

- Toplanan buğdayı nereye satıyorsunuz?

H.D: TMO'na başka çiftçiler almıyor ne yapalım.

- Ektiğiniz ürünün karşılığını alamıyorsunuz musunuz?

H.A: Hayır bugün gübrenin karşılığını bile alamıyoruz. Bugün benim bir traktörüm var ama mazot alamıyoruz ki. Mazot olmuş 920 bin lira, gübrenin tonu 350 milyon olmuş. Biz nasıl yapacağız? Çok zor.

H.D: Sattığımız para etmiyor. Ben 300 milyon harcadım, bu sene buğdaya karşılığında 350 milyon aldım. 1 sene de sadece 50 milyon karım var.

- TMO ne kadar veriyor buğdaya?

H.A: Taban fiyatı belli. Gübreyi değil mazotu bile karşılamıyor verilenler.

- TMO'yu özelleştirmeyi planlıyor devlet!

H.A: Yani millete ekmeğin diyolarlar.

H.D: Valla hangi durumda olacağını bilmiyorum ama olsa da olmasa da perişanınız.

- Şimdi buğdayı devlet dışarıdan ithal ediyor!

H.A: Aslında Türkiye ekin yatağı. Bugün pancarda da kota verdiler. Bizim köyün altından Kızılırmak geçiyor. Ama neye yarar, pancar alamıyorlar, ne aldığı belli değil.

Daha doğrusu şimdiki hükümetin bir an önce başımızdan ve köyümüzden gitmesini istiyoruz, çok açık seçik. Artık canımızdan

bıktık. Durum bu.

- Tüccara verdiğiniz oluyor mu?

H.A: Evet. Ekinin kilosunu 210-220 bin liranın alıyor tüccarlar. Ne oldu? Mal tefecinin eline geçti buğday, stoku var dediler. Çiftçi bedavaya veriyor ürününü. TMO'ya.

- Diğer ürünlerde emeğinizin karşılığını alıyor musunuz?

H.A: Şimdi ben ayçiçeği de ekdim. Normalde 4 ton olması gerekti. Yağmur yağmadığı için 2 ton çıktı. Ürünün kilosunu geçen yıl 550 bine, bu sene 350 bine verdim. İnanın ki böyle. Üzüm geçen yıl 200 bin bu yıl yine 200 bin, kar bunun neresinde?

- Peki kredi alıyor musunuz?

H.A: Burada alan yok. Köylü zaten fakir nasıl alsın? Ama çevre köylerde alan çok. Almadın mı açsın. Almadın mı yandın. Ne yapacağımızı şaşırdık.

- Sizce bu sorunlardan nasıl kurtulursunuz?

HD: Çiftçiye yardımcı olacaklar. Çiftçinin aldığı pahalı, sattığı ucuz. Bir de köyümüzde 1 tane koyun kalmadı. Ben kredi almak istedim. Ama Ziraat Bankası vermedi, şart koştu.

- Ne şartı?

HD: Diyolar ki 5-6 milyarlık ev yapacan,

paramı var ki? Zorluk çıkartıyorlar kredilerde. %30 faizle veriyorlardı şimdi %80 - 90 faizle. Ben istedim ama olmadı. Benim bildiğim 50 kişiden 40'ı da alamadı.

- Seçimlerde oy verecek misiniz?

HA: Mümkün mü? Bir daha oyum boş, hepsi denenmiş. Hele Ecevit ne zaman başa gelse kıtlık, savaş.

Yok öyle kandıramazlar artık. Artık halk uyandı. Kendi şartlarıyla geçiyorlar. Gelsin de halkın içine girsinler.

- Bu köyde herkesin traktörü var mı?

HA: Aşağı yukarı herkesin var.

- Olmayanlar nasıl sürüyor tarlayı?

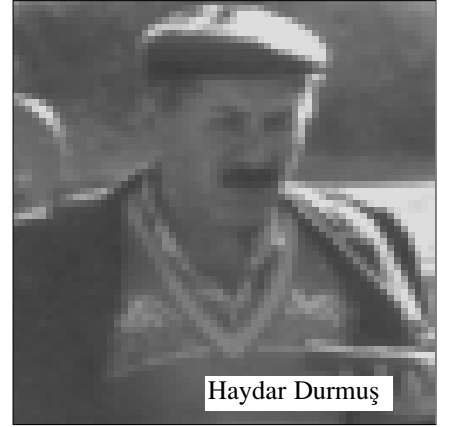
Onlar da traktörleri olana ortak oluyor. %50'ye yani. Kalan ürünün yarısı onun, onlar da geçimini öyle sağlıyor.

- Afganistan'la yapılan savaşa TC asker gönderecek. Göndersin mi? Ne düşünüyorsunuz?

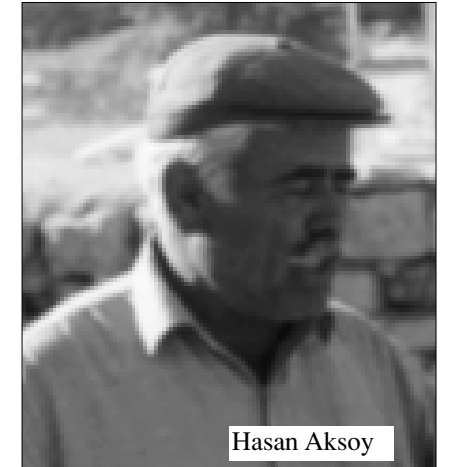
HA: Bize kalsa göndermese daha iyi. Bu Ecevit başa geçtiğinde yine böyle olmuştu. Bu geliyor kıtlık geliyor. Zam geliyor, artık başımızdan gitsin. Geçen meclisin önünde simitçi kendini astı. Niye? Gırtlığına kadar geldiye birşey yapacak tabi ki onun yaptığı da canına kıymak oldu.

Evet köylünün dilinden yaşadıkları sorunların aktarımı bu kadar yalın ve net. Yaşananlar diğer köylerdeki üreticilerin söylediklerinden ne eksik ne fazla. Köylülere gazetemizi de vererek oradan ayrılırken Hamzalı Kasabası'na doğru yol aldığımızda traktörü ile tarla süren köylüleri görüyoruz ve yanlarına doğru giderek bir de onlardan iş başında iken görüşlerini istiyoruz. Adının **İsmail Pehlivan** olduğunu öğreniyoruz. Ve ilk bakışta köylü olduğunu sandığımız kişi bir bankada memur olarak çalıştığını ve tatil zamanlarında kardeşleriyle birlikte babasının tarlasını sürdüğünü söyleyince pek de şaşırıyoruz. Memurların bir çoğunun geçim derdinden ek iş yaparak ay sonunu nasıl getirdiklerini birçoğumuz biliyoruz. Pehlivan kardeşler de bunlara sadece bir örnek. İsmail Pehlivan 200 dönüm olan arazilerinden 4,5 ton buğday çıktığını anlatırken, tarımı öldürmek için devletin kota uyguladığını, çıkan ürünü tüccara 20 milyar farkla vermek zorunda kaldıklarını, ofisin 152 bin lira biçtiğini bu diğer tüccarın 143 bin lira, verdiğini anlatırken traktörlerini göstererek mazot alamadıklarını söyledi.

Buğdayın topraktan toplanmasına kadar bin bir zorluklar geçirdiğini anlatan köylülerin sorunlarını dinlemeye devam ederek Hamzalı Kasabası'na uğruyoruz. Hamzalı 2600 nüfuslu ve 320 haneli bir kasaba. Kasabanın bozuk yolları ilk göze çarpan şey olurken, kasabanın girişinde sağlık ocağı, ilköğretim okulu ve belediye binası da dikkatimizi çekiyor. Belediye Başkanı **Reis Biçer**'le yaptığımız görüşmede ise kasabanın en büyük sorununun verimsizlik ve su sorunu olduğunu öğreniyoruz. Kasaba ise 3 mahalleden yani Cumhuriyet, Barış ve Hürriyet mahallelerinden oluşuyor. Köyün aslı ise Horasan'dan gelmemiş. Kısa- ca özelliklerini anlattığımız bu köyde, yaşayan **Mustafa Öcal** ise, sorunlarını gazetemiz aracılığı ile şöyle anlatıyor: "300 haneli olan köyümüze dışardan her sene 20-30 aile gelir. Geriye doğru yol alıyoruz

Haydar Durmuş

Hasan Aksoy

artık. Bankadan kredi almak içinse 300 dönüm arazi göster diyorlar. Ne olacak o araziye, ipotek koyacaklar. Olmayınca da vermiyorlar".

Köylüye taban fiyatı zamanında cımbızla fiyat verirken, deri koltuklarında oturanların bir gecede kendileri için nasıl zam istediklerini televizyonların başında izledik. Köylüye, işçiyne gelince "bütçede ödenek yok", kendilerine gelince "millletin vekiliyiz" nutuklarıyla karınlarını şişirmeye devam ediyor, verilen "bol" kredilerle köylünün bileğine kelepçe takan devletin köylüyü daha fazla nasıl ezerim hesapları köylü üzerinde böylesi çıkarlarla hayat bulurken köylü her geçen gün üzerine bir balyoz gibi çöken zamların altında yığılıp eziliyor. Ve okların hedefi devlete yöneltilirken köylü her türlü oyuna rağmen direnmeye devam ediyor.

KÖYLÜDEN GÖRÜŞLER

Veli Kuşçu: (Kıyıkavurgalı köyü) Bu sene verim biraz düşük oldu. 5 çinik ekin çıktı bizden. Biz ektiğimizden 1'e 5 alırs. Tarımla uğraştığımızdan üzüm de ekiyoruz. Üzümün pekmez yapıyoruz. Pazara da domates vb. çıkarırız. Pazarda 5 liraya biz 1 liraya verimiz. Ofisler soyguna dönmüş. Emeğimizi bile zor kazanıyoruz yani. Şeker pancarı ekeriz ama, 1 dönüm çapaya 12-13 milyona işçi çalıştırırız. Biz artık bu devletten bir şey beklemiyoruz.

Mustafa Yurtoğlu: (Kıyıkavurgalı köyü) Diyelim ki buğdayın kilosuna 400 ise, 400'den de tohumu alıyoruz. Pahalı ama ne yapalım. Bazen de tohumu üründen topluyoruz. Zorda kalınca ne yapalım köylü

Veli Özdemir: (Kıyıkavurgalı köyü): Türkiye önceden dünya çapında dışarıya buğday veriyordu. Ama şimdi kısıntılı oldu. Savaşta çıktı zaten. Ne olursa bizim zararımıza oluyor. Her şeye zam gelecek yine.

Tütün çiftçisi var olma savaşı veriyor

İzmir: 3 Kasım 2001 tarihinde Akhisar, Cumhuriyet Meydanı'nda Türkiye Ziraat Odaları Birliği, Ziraat Mühendisleri Odası, Ziraatçılar Derneği, Muhtarlar Derneği ve Atatürkçü Düşünce Derneği tarafından çiftçi mitingi düzenlendi.

Miting saat 13.00'de başladı. Yaklaşık 500 kişilik kitlenin katıldığı mitingde İlk konuşan, Ziraat Mühendisleri Odası Genel Başkanı Gürol Ergin oldu. Engin yaptığı konuşmada şunları belirtti; "En son sayımdaki sonuçlar alındı. Yıllık birimdeki % 1.98, tarımdaki son 20 yılın büyümesi % 1.3, yani sen bundan sonra doğacak iki çocuğundan ancak birini besleyebileceksin. Öbürü aç ve bu Türkiye'nin kalkınma politikaları olacak. IMF po-

litikaları bunların gözünde olan IMF politikası değil, IMF'nin emirzadele-

de yok" diyerek konuşmasını şöyle sürdürdü.

"Var olma savaşı veriyoruz. Tütün yasasıyla, bütün tütünle ilgili fabrikalar, bütün sigara fabrikaları yabancıların olacak. Aksini söyleyen yalan söylüyor. Köşe yazarlarına bakın Türk çiftçisi çok destekleniyormuş, nasıl çok destekleniyor. Bütün rakamlar burada ve resmi rakamlar. Bunlar benim değil"

Saat 16:00'da sona eren mitingde çiftçiler "IMF defol bu memleket bizim", "Amerika defol bu memleket bizim", "Kahrolsun IMF bağımsız Türkiye", "Vur vur inlesin işbirlikçi dinlesin" sloganlarını haykırdılar.

ri. Türkiye'yi bunlar yönetmiyor, zaten Türkiye'yi yönetme yetenekleri

Bütçede üreticiye doğrudan gelir desteği yalanı

Samsun: 2001 yılı bütçesinde üreticilerde devletin gazabına uğramaktan kurtulamıyor. IMF ve DB politikaları doğrultusunda tarıma yönelik tüm destekleme alımlarını kaldırarak, sadece dönüm başına 10 milyon lira olan doğrudan gelir desteğini vereceğini açıklıyor. Hükümet böylece tarımın imhasına, üreticinin ölüm fermanına imzasını atmış oluyor. Desteklemeler olmaksızın tarım yapılamayacağını bilen devlet 14 milyon üreticisinin büyük umutlarla kayıt yaptırdığı ve kayıt sırasında milyonlarca para harcadığı doğrudan gelir desteği (DGD) için bile yeterli kaynağı ayırmayarak adeta üreticilerle dalga geçiyor. Üre-

ticiyi dönüm başına alacağı 10 milyon liraya bile muhtaç eden devlet 2002 yılı bütçesinde tarıma 2.1 katrilyon lira ayırdı. Tarımsal destekleme adı altında ayrılan bu 2.1 katrilyon liranın 210 trilyon lirası şeker; 200 trilyon lirası pamuk; 75 trilyon lirası hayvancılık ve 40 trilyon lirası çay için ayrılacak. Ancak tütüne yapılan ödemenin destekleme alımı değil TEKEL'in borçlarının ödenmesi için harcanacağı; pamuk için ayrılan tutarın da bu yıldan gelecek yıla sarkacak ödemelere ilişkin olduğu gözönüne alınırsa bu yıl üreticiye doğrudan gelir desteği dışında bir desteklemenin yapılmayacağı ortaya çıkıyor. Ayrıca doğrudan gelir desteğinin

de de belli kısıtlamalar var. Bunlara göre SSK'ya, Bağ-Kur'a prim borcu ya da devlete vergi borcu olanlara ödeme yapılmayacak. Yani para üreticinin eline değmeden geri dönmüş olacak.

Ayrıca doğrudan gelir desteği için 3 katrilyon lira gerekirken hükümetin bütçede bunun için ayırdığı miktar 1.4 katrilyon lira. Bütçenin incileri bununla da sınırlı değil. Hayvancılık için gerekli olan para 116.5 trilyon iken bütçeden hayvancılık için ayrılan para sadece 75 trilyon lira; prim ödemeleri için gerekli olan miktar 500 trilyon lira iken bütçeden ayrılan pay 200 trilyon lira; TMO alımları için gerekli olan

para 400 trilyon iken bütçeden bunun için ayrılan para 200 trilyon lira. Ziraat Odaları'nın yaptığı araştırmalara göre Türkiye'de toplam 2 milyon 750 bin hektar tarım arazisi bulunuyor. Doğrudan gelir desteği uygulamasında dekar başına 10 milyon lira verildiğini düşünürsek devletin sadece bu uygulama için 2 katrilyon 750 trilyon lira pay ayırması gerektiği çıkıyor ortaya. Ancak hükümetin DGD için ayırdığı paraya baktığımızda neredeyse bu miktarın yarısı olduğunu görüyoruz. Yani tüm desteklemeleri kaldırıp doğrudan gelir desteğini vereceğini iddia eden hükümet onu bile veremeyeceğini açıkladığı rakamlar, sonucu itiraf ediyor.

İşsizliğe karşı miting

Samsun: 3 Kasım 2001 Cumartesi günü EMEP, ÖDP, KESK, Türköy-Sen, DİSK ve Genel-İş tarafından "İşsizliğe, açlığa, savaşa karşı, iş ekmek özgürlük" sloganıyla düzenlenen mitingde yaklaşık 1500 kişi katıldı. Saat 12.30'da Çorum Saat Meydanı'nda toplanmaya başlayan kitle yoğun yağmura rağmen TEDAŞ'ın önüne kadar yürüdü. EMEP, ÖDP, KESK, Genel-İş'in

yanında Türköy-Sen ve şeker fabrikası işçileri de pankartlarıyla yürüyüşte yerlerini aldılar. Yürüyüş boyunca "Kahrolsun IMF, bağımsız Türkiye", "Pancarda kotaya son", "Direne direne kazanacağız", "Söz yetki karar çalışanlara" vb. sloganlar atıldı. Miting alanına gelindiğinde kitleye hitaben ilk konuşmayı EMEP Çorum İl Başkanı Satılmış Türkoğlu'nun savaşı ve

kriz bahanesi ile emekçilerin haklarının gaspedildiğini vurgulayan konuşmasının ardından ÖDP Genel Başkanı Ufuk Uras söz alarak "Biz ABD'nin askeri değiliz. Türkiye ABD'nin eyaleti değildir. IMF'yi sadece dışarda aramayalım. IMF Ecevit'tir, Yılmaz'dır, Bahçeli'dir." dedi. Uras'ın ardından Çorum Şeker Fabrikası işçileri adına konuşan Zeki Aydaş pancara uygulanan ko-

tanın amacının ABD'deki şeker stoklarını bitirmek olduğunu belirtti. Zeki Aydaş'ın ardından EMEP Genel Başkanı Levent Tüzel 2002 bütçesine değinerek "IMF işbirlikçilerini bu ülkeden hep birlikte kovacağız" dedi.

Türköy-Sen örgütlenme uzmanı Kemal Ünal da "Savaşın medet uman, zengini zenginleştiren bu hükümet bizim hükümetimiz olmaz" diyerek konuşmasına son verdi.

Devlet ikinci 19 Aralık katliamını İstanbul'un göbeğinde; Küçükarmutlu'da yaptı

İstanbul: İçerde dışarda F tipi tecrit ve izolasyona karşı direniş dört mevsimi deviren Ölüm Orucu direnişinde de onlarca tutsak ve tutsak yakını şehit düştü, düşmeye devam ediyor. Devlet tutsakların en demokratik haklarını kabul edeceği yerde 2. "Hayata dönüş" katliamını da 5 Kasım 2001 tarihinde Küçükarmutlu'daki **Şenay Hanoğlu Direniş Evinde** yaptı.

Ölüm Orucu direnişini dışarda, Küçükarmutlu'da sürdüren DHKP/C dava tutsakları ile TAYAD'lı ailelerin bulunduğu direniş evi (Şenay Hanoğlu'nun evi) **Sabah Gazetesi**'nin 5 Kasım 2001 tarihli sayısının ön kapağında "**Burası Filistin değil Türkiye**" başlıklı yazının içeriğinde "Kurtarılmış Bölge", "Örgüt militanları nöbet bekliyor" ve benzeri söylemleriyle katliam için hedef gösterildi.

Sabah Gazetesi'nde bu haberin çıktığı günün akşam üzeri saat 15:30'da panzer destekli 50'ye yakın kar maskeli uzun namlulu özel tim (direniş evine katliamı yapan tim) çevik kuvvet, çevik kuvvet özel arama-kurtarma timi, özel hareket timi, siyasi şube timi Küçükarmutlu son durağından merkeze girdiler.

KATLIAM GÜÇLERİNE KARŞI DİRENIŞ HAYKIRILDI

Polisin saldırısına ilk karşı koyuş direniş evi yolu üstünde kurulan barikatlardaki tutsak yakınlarından geldi. Dakikalarca süren sokak çatışmasında polisin gaz bombası attığı ve kurşun sıktığı görüldü. İş makineleriyle barikatların yıkılmasıyla coplu-kasklı-silahlı polisler direniş evine yöneldiler. Direniş evini dört yandan kuşatan polislerin megafonunda "hepinizi öldürmeye geldik" sözleri de duyuldu.

Katliam amaçlı saldırıyı protesto etmek için **Haydar Bozkurt** bedenini tutuşturarak sokağa fırladı. Daha sonra da kar maskeli özel timler hedef gözeterek direniş evine ateş etmeye başladılar. Birçok gaz bombası atılırken iş makineleriyle direniş evinin çatısı yıkıldı.

Direniş evine yönelik katliamda **Arzu Güler**, **Sultan Yıldız**, **Bülent Durgaç**, **Barış Kaş** adlı direnişçiler katledilirken **Nurgül Kayapınar**, **Haydar Bozkurt**, **Eylem Gökteş**, **Zeki Doğan**, **Sinan Türkü**, **Ahmet Güzel** ve isimleri öğrenilemeyen direnişçiler ağır yaralı olarak İstinye Devlet ile Şişli Etfal Hastanelerine götürüldüler.

Katliamdan sonra evdeki fakısı, bilgisayar ve değerli eşyaları "örgüt dökümanları" diyecek gasp eden polis direniş evini basına açtı.

İZLENİM...

Saldırının ardından Küçükarmutlu'da

herşeye rağmen yıkılan barikatlar eskisine göre daha güçlü ve hızlı bir şekilde kurulmuştu. İnsanlar barikatların başında 2. direniş evine yönelik saldırı olasılığına karşı nöbet tutuyorlardı.

Katliama maruz kalan direniş evinin hemen yanı başında ateşler yakılmış ve bir ana "kana doymuyor köpekler" sözleriyle öfkelerini haykırıyordu. Ateş başındakilere, "Ölüm Orucu bitmedi herşeye rağmen devam ediyor" sözleriyle F tipi saldırısına karşı kararlılıklarını gösteriyorlardı.

Direniş evinin ön giriş kısmındaki odanın camları kurşunlarla paramparça olmuş. Pencere korkulukları dışarıdan konserve kapağı açılır gibi açılmış, odanın tabanında diz boyu su ve yanmış eşyalar vardı.

Duvarlarda yangından dolayı kararmış ve içeride ağır yanık kokuları vardı. Giriş kapısında cam diye birşey kalmamış. Koridordaki bütün eşyalar (somya, sandalye, elektrikli süpürge, halı ve oda kapılarının belli bir bölümü...) yanmış ve bu yangından dolayı duvar-

lar kararmış. Evin arka odalarında ağır yanık kokuları var. Çatı çeşitli yerlerinden delinmiş.

Tamamen 19 Aralık'ta 20 hapishaneyeye yapılan katliam gibi Küçükarmutlu da devletin "Hayata Dönüş" şefkatiyle karşılanmış!

KATLIAMA YÖNELİK TEPKİLER

Devletin Küçükarmutlu'daki direniş evine yönelik katliam saldırısını gazetemiz **İşçi-Köylü**, TAYAD, DHP, Kızılbayrak, **Mücadele Birliği** yazılı basın açıklamalarıyla protesto etti. Açıklamalarda,

TAYAD: "Hiçbir güç direnişin kararlılık-sürmesini engelleyemez"

Gazetemiz İşçi-Köylü: "Yaşamın hücreleştirilmesine izin vermeyeceğiz"

Kızılbayrak: "F tipi tabutluklara konulan ve katledilen devrimcilerin hesabı er-geç sorulacaktır"

Mücadele Birliği: "Faşizm ne yaparsa yapsın kendisini bekleyen sondan kaçamayacaktır"

Demokratik Haklar Platformu: "Devrimci ve komünistler dün direndi, bugün de direnmiyorlar, yarın da direnecekler" sözlerine yer verdiler.

Küçükarmutlu'daki katliamı protesto etmek için Tekirdağ F tipi zindanında "**Kemal Ayhan**", "**Nail Çavuş**" Kandıra F tipi zindanında da "**Eyüp Samur**" Sincan F tipi zindanında "**Muharrem Çetinkaya**" isimli tutsaklar bedenlerini tutuşturdular. Ağır yaralı olarak hastanelere kaldırılan tutsaklar ölümle

yüzyüze bulunmaktadır. Ölüm Orucu 4. ekibinde yer alan ve ağır yaralı vaziyette hastaneye kaldırılan **Nail Çavuş** ve Kandıra Zindanı'nda **Eyüp Samur**, 7 Kasım tarihinde yaşamalarını yitirerek şehitler kervanına katıldılar.

Tekirdağ F tipi zindanında bulunan "**Erkan Yirdem**" isimli tutsağın Küçükarmutlu'daki katliamı duyduğunda tansiyonunun düşmesini ve bilincinin kapanmasını fırsat bilen aynı katliamcı zihniyet, Erkan Yirdem'i hastaneye kaldırarak zorla müdahale etti. Şu anda Tekirdağ Devlet Hastanesi'nde bilinci kapalı olarak zorla tutuluyor.

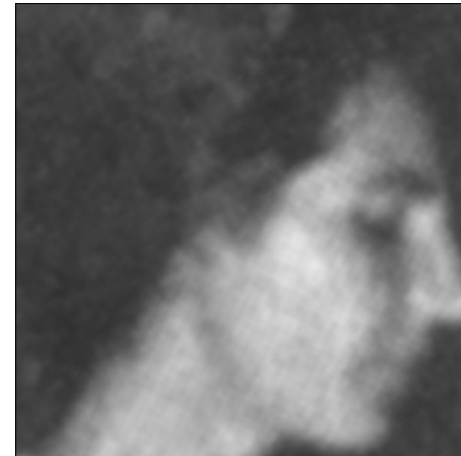
TAYAD'LILAR KATLIAMI PROTESTO ETTİ

TAYAD'lı aileler katliamın yapıldığı direniş evinde 6 Kasım günü basın açıklaması yaptı. Operasyonun "katliam" niteliği taşıdığını belirten TAYAD'lı aileler **sadece Haydar Bozkurt'un kendini yaktığını** aktardılar. Kendilerine panzerlerle, gaz bombalarıyla ve kurşunlarla saldırıldığını anlatan TAYAD'lılar, "Taleplerimiz kabul edilebilecek talepler olduğu halde, devlet talepleri kabul etmek yerine bulduğu her yöntemle direniş bitirmenin hesaplarını yapıyor" dedi. TAYAD'lılar basın açıklamasından sonra "Yaşamın Ölüm Orucu direnişimiz", "Kahramanlar ölmez halk yenilmez" sloganlarını attılar.

İHD İstanbul Şubesi'nde yaptığı açıklamada ise ölümlerin polisin aşırı şiddetinden dolayı olduğunu belirtti.

KATLIAMA PROTESTO

Malatya: 5 Kasım 2001 günü faşist TC "hayata dönüş" operasyonlarına bir yenisini daha ekledi. 4 kişiyi katlederek onun üzerinden kişiyi yaralayan devletin son zamanlardaki

yargısız infaz ve işkenceyle katletmelerini protesto etmek için 6 Kasım Salı günü Malatya'da **EMEP**, **HADEP**, **ÖDP** ve TAYAD tarafından bir basın açıklaması yapıldı. EMEP il binasında yapılan açıklamayı okuyan EMEP İl Başkanı **Necdet Bali** yaptığı açıklamada "Devlet "hayat kurtarma" amaçlı 19 Aralık katliamıyla ve devamındaki yargısız infazlar ve son olarak da Küçükarmutlu'daki ölüm oruçlarına saldırarak katliam yapmıştır. Ülkenin içinde bulunduğu ekonomik ve siyasi krizden çıkamayan devlet gündemi çarpıtarak katliamlarına devam etmektedir" dedi. Ayrıca Türkiye de 65 milyon insanın 30 milyonunun açlık sınırının altında yaşadığını ve nüfusun %90'ının savaşa karşı olmasına rağmen

devletin Afganistan'a asker gönderdiğini, yaşanan yolsuzluk, soygun ve katliamları örtbas etmek için efendilerinin bir dediğini iki etmeyerek yaşanan katliamlara açık imza atıldığını ve bunları asla kabul etmeyeceklerini belirttiler.

İHD'DEN OTURMA EYLEMİ

Küçükarmutlu'ya yapılan saldırı sonucu yaşamını yitirenler için **İHD Ankara Şubesi**'nin önünde 6 Kasım'da bir dakikalık sessiz oturma eylemi yapılarak, yapılan saldırı kınandı. "**Daha kaç insan ölecek**" yazılı döviz açılarak mumların yakıldığı eylemde İHD Ankara Şube Başkanı'da konuşarak tepkilerini dile getirdi.

GÖZALTINA ALINANLARIN SAĞLIK DURUMLARI

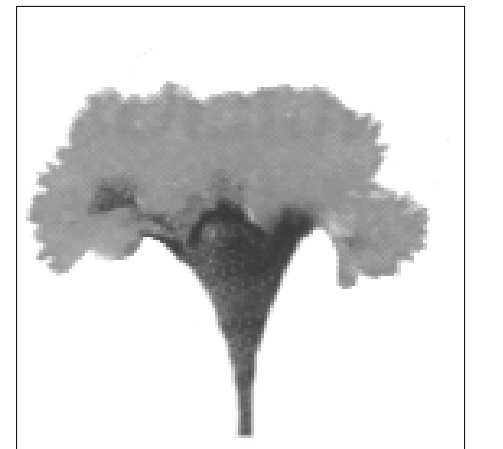
Küçükarmutlu'dan ağır yaralı olarak gözetilene alınanlardan **Hakkı Şimşek**'in sırt ve başında yanıklar bulunduğu, Ölüm Orucu direnişçisi **Halil Aksu** polislerce dövülerek hastaneye kaldırıldığı öğrenilirken, Halil Aksu Ölüm Orucu direnişine hastanede devam ediyor. Ölüm Orucu direnişçisi **Ali Pekin** aldığı darbeler sonucu şoka girmiş, kendisini dahi hatırlamıyor. **Güzin Tolga**, **Zeki Doğru** ve Ölüm Orucu direnişçisi **Nurgül Kayapınar** dövülerek, ağır yaralı bir şekilde hastaneye kaldırıldılar.

Katliamı protesto etmek için bedenini tutuşturan Ölüm Orucu direnişçisi **Haydar Bozkurt**, ağır yaralı (1. derece yanık) olarak Şişli Etfal Hastanesi'ne kaldırıldı. Hala ölümlerle yüzyüze bulunmakta.

Katledilen Ölüm Orucu direnişçisi (direnişin 152. günündeydi) TAYAD'lı "**Arzu Güler**" ve "**Barış Kaş**" isimli direnişçilerin cenazeleri aileleri tarafından Dersim'e götürüldü. TAYAD üyesi "**Sultan Yıldız**"ın cenazesi Sivas'a, 1996 Ölüm Orucu direniş gazişi "**Bülent Durgaç**"ın cenazesi de Mersin'e götürüldü.

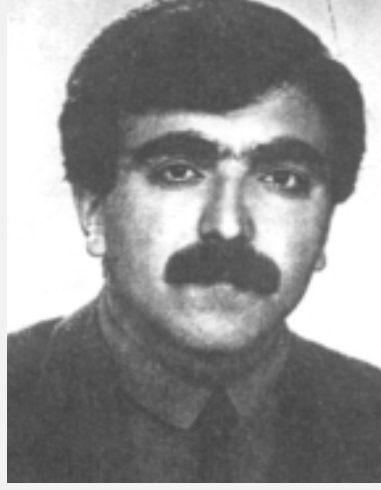
DİRENIŞ EVİNDEN KATLIAMA TEPKİ

Ölüm Orucu eyleminin devam ettiği Alibeyköy Direniş evinde de Küçükarmutlu'ya yönelik yapılan katliam protesto edildi. 7 Kasım'da direniş evinin önünde basın açıklaması yapan avukatlar ve aileler Küçükarmutlu'da yaşanan katliamın Alibeyköy'de de bir yenisinin eklenmemesi için tüm kamuoyunu duyarlı olmaya çağırıldılar.

Nail Çavuş ölümsüzlüğe uğurlandı

5 Kasım 2001 tarihinde Küçükarmutlu'ya yapılan saldırıyı protesto ederek kendini yakan, ÖO 4. Ekip direnişçisi Nail Çavuş'un cenazesi 7 Kasım 2001 tarihinde Alibeyköy Cemevi'ndeki törenden sonra Gazi Mezarlığı'nda toprağa verildi. Yoğun polis ablukası altında Alibeyköy Cemevi'nden otobüslerle Gazi Mezarlığı'na gelen kitle, Nail Çavuş'un mezarı başına gelerek "Yaşasın ÖO direnişimiz", "Nail Çavuş ölümsüzdür", "Devrim şehitleri ölümsüzdür" vb. sloganları atarak Nail Çavuş'u ölümsüzlüğe uğurladı. Nail Çavuş toprağa partisinin bayrağıyla gömüldü. Nail Çavuş'un şahsında tüm devrim şehitleri adına saygı duruşunda bulunan 200 kişilik kitle daha sonra mezarlıktan ayrıldı.

Sessizliği bozalım

H. Merkezi: Aralarında Yeni Demokrat Kadınlar, İHD'li kadınlar, ÖDP'li kadınlar, Emekçi Kadınlar Birliği'nin de bulunduğu kadın örgütleri 3 Kasım 2001 tarihinde kadın tutsaklarla dayanışmak için her hafta Cumartesi olduğu gibi yine bir araya geldiler. Mektup göndermeden önce polisin "açıklama yaparsanız, gözaltına alırız" tehditlerine rağmen basın açıklamasını yapan kadınlar "Artık yeter! Yönetenlere ve insanlığa sesleniyoruz. İnsancıl gözle görün, insancıl kulakla duyun! Ölümleri durdurun!" dediler.

Basın açıklamasının sürdüğü sırada kadınların etrafını çevirip çembere alan polis saldırganlığını sürdürmeye devam etti. Kadınların alkışlarıyla karşılaşan polis, tartışmaların ardından geri çekildi. İçlerinde TUYAB'lılarında bulunduğu kadınlar bir sonraki hafta buluşmak üzere dağıldılar.

Ölüm Oruçlarıyla Dayanışma Komitesine

Strasbourg'ta EKM (Enternasyonal Kültür Merkezi'nde) ÖO direnişçileriyle maddi ve manevi dayanışmada bulunmak üzere etkinlik yapıp topladıkları 10.000 Frs başışı TUYAB'a yollayan **İşçi-Köylü**, Alinterimiz, **Devrimci Demokrasi**, Atılım ve **Bolşevik Partizan** okurlarına teşekkürlerimizi yolluyoruz.

Sevgili dostlar

Hergün yakından takip ettiğiniz gibi devlet komünist-devrimci tutsak evlatlarımıza, yakınlarımıza ve yoldaşlarımıza çok yönlü bir saldırı içerisindedir. Hedeflediği, onlar şahsında topluma gözdağı vermek topluma teslimiyeti dayatmaktır. Zira bu köle, sömürü ve zulme dayanan, emperyalizme rezilce bağımlı olan düzenini devam ettirmesinin başka da yolu yok-

tur.

Hücre saldırısı halkın özgürlük ve muhalefet etme haklarının elinden alınması saldırısıdır. Bu nedenle evlatlarımız sadece kendileri adına değil bugün topluma dayatılan hücreleşmiş, kendine ve insanlığa yabancılaşmış yaşamı parçalamak için de direniyorlar. Bu direniş; ruhunu alıp yaşamın her anına ve her alanına taşımak biz emekçilerin, işçilerin, köylülerin, kadınların, gençlerin boyun borcu olarak orta yerde durmaktadır. Bu sorumluluğun bilincinde olan ülkemizdeki insanlara dayatılan ekonomik siyasi terör yüzünden, ülkemizi terk edip yad ellerde yaşamak zorunda kalan sınıf kardeşlerimizin duyarlılığını hep yanbaşımızda hissettik. Bu bizlere umut ve coşku verdi.

Hücre saldırısının bir yanı ideolojik ve fiziksel olarak imha etmeyi amaçlamaksa diğer yanı da ekonomik terör uygulayarak hem aileleri hem de tutsakları hareket edemez hale getirmektedir.

Komün yaşamının dağıtılması, dışardan hiçbir ihtiyaçlarının alınmaması, herşeyin kantinde fahiş fiyatlarla satılması -ki ihtiyaçların çok gerisindedir- ekonomik bir zulüm olarak karşımıza çıkmaktadır. Ölü soyucu duruma getirilen sömürü ve yağmanın ayuka çıkarıldığı ülkemizde emekçilerin ekonomik dayanışma içinde bulunmaları her zamankinden çok daha önemli bir hal almıştır.

Devletin uyguladığı terör yüzünden kimi zaman evlatlarımızı, yakınlarımızı görmeye gitmek için yol pa-

rası bulmakta zorlandığımız bu süreçlerde, ekonomik dayanışmaların önemi ve süreklileşmesi, evlatlarımıza yönelik tecritin etkisinin bir nebze de olsa kırılmasına katkı sunacaktır.

Tutsaklarla dayanışma; topluma dayatılan hücreleşmeye de karşı çıkmaktır. İnsanca ve onurlu bir yaşamın yolu içeride ve dışarda hücreleri parçalamaktan bize ait olan iktidarın oluşması için sınıf mücadelesine omuz vermekten geçer.

Bu bilinç ve umutla bir kez daha içeride evlatlarımızı dışarıda da biz aileleri yalnız bırakmayan Avrupa'daki dostlarımızı saygı ile selamlıyoruz.

TUYAB
(Tutuklu ve Hükümlü Yakınları Birliği)

Ölüm Oruçlarıyla dayanışma etkinliği

Strasbourg'da ÖO'larıyla maddi ve manevi dayanışmada bulunmak amacıyla EKM (Enternasyonal Kültür Merkezi)'nde bir etkinlik düzenlendi. Yaklaşık 250 kişinin katıldığı etkinlikte TUYAB'a iletmek üzere 10.000 frs toplandı. Toplanan para dernek bünyesinde faaliyet yürüten **İşçi-Köylü**, Alinterimiz, **Devrimci Demokrasi**, Atılım ve **Bolşevik Partizan** okurlarının direnişe sunduğu katkıdır. Hepinizi devrimci coşkuyla selamlıyoruz. Zafer er ya da geç direnen

devrimci tutsakların olacak.

Zafer halkın olacak...

Mehmet Kara

8 REU DE NEUVIC
67100 STRASBOURG/FRANCE

İHD'yle dayanışma gecesi

Malatya: 3 Kasım 2001 Cumartesi günü İHD Elazığ şubesinde düzenlenen İHD'yle dayanışma gecesi de, ilk sözü Şube sekreteri **Av. Kenan Çetin** aldı. Kenan Çetin konuşmasında Türkiye'de ve dünyada yaşanan insan hakları ihlalleri ve başta ABD ve müttefik emperyalistlerinin ve uşaklarının bir avuç sömürücününün dünya mazlum halklarına yönelik kıyım, sömürü ve yağma politikasına değindikten sonra, yaşanan sınıflar savaşında hayatlarını kaybeden tüm mazlum halklar için 1 dakikalık saygı duruşu yapıldı. Saygı duruşunun ardından

Elazığ Gençlik Kültür Merkezi'nde çalışmalarını sürdüren müzik grubu da coşkulu türküler söyledi.

Gecede okunan, gazetemiz **İşçi-Köylü** Malatya temsilciliği ve EMEP, HADEP Karakoçan örgütününün mesajları alkışlarla karşılandı. Daha sonra söz alan İHD Şube Başkanı **Cafer Demir** de konuşmasında genelde dünyada özeldede ülkemizde yaşanan yargısız infazlar, gözaltında kayıplar, işkenceyle öldürmeler, hapishanelerdeki katliamların bir devlet politikası olduğunu vurguladı.

Cafer Demir verdiği ör-

neklerle devlet politikasının nasıl işlediğini anlattı. Mustafa Muğlalı'nın Ağrı'da 33 kişiyi kurşuna dizdiği katliam mahkemesindeki savunmasında "ben bunları kendi başıma mı yaptım. Konuşsam herkes yanar. Ben yalnız mı yaptım da yargılanıyorum. Konuşsam çok kişinin canı yanar" diyerek tüm toplumu İHD'nin yanında olmaya çağırdı. Bugüne kadar 2 tane şehit verdiklerini bundan sonra da bedel ödemeye hazır olduklarını belirterek konuşmasını bitirdi. Konuşmadan sonra da yerel sanatçı Hamza Doğan'ın söylediği coşkulu ve duygulu türküleriyle gece sonra erdi.

Savaş karşıtı gösteriler sürüyor

Başta ABD olmak üzere emperyalist ülkelerin Afganistan'a bomba yağdırmasına en büyük desteği sunan ve emperyalistlerin uşağı haline gelen Pakistan'da düzenlenen Afganistan yanlısı gösteriler Pakistan yönetimini her geçen gün daha da

sıkıştırıyor. Karaçi kentinde 26 Ekim tarihinde düzenlenen gösteriye yaklaşık elli bin insan katıldı. Gösterilerde ABD bayrakları ve George W. Bush posterleri yakılırken, ABD'ye destek veren Pakistan Cuntası'nın lideri Pervez Müşerref'in aleyhine

sloganlar atıldı. Eylemde ABD karşıtı pankartların yanı sıra "Vatan haini müşerref" pankartı da taşındı. 2 Kasım günü Pakistan'ın kuzeybatısındaki Marden kentinde düzenlenen gösteriye katılan onbinlerce insan Pervez Müşerref'in iktidardan indirilmesi yönünde sloganlar attı. Aynı gün Kefa, Lahor ve Karaçi kentinde düzenlenen gösterilerde de Müşerref aleyhine sloganlar haykırıldı.

HİNDİSTAN'DAKİ GÖSTERİLERDE 7 KİŞİ ÖLDÜ

Hindistan'ın batısındaki Mohorosta Eyaleti'nin Molegaon kentinde ABD emperyalizminin Afganistan'a yönelik sürdürdüğü operasyonun durdurulması için 27 Ekim tarihinde gösteri yapan grubun üzerine ateş açan Hindistan polisi, 7 kişiyi öldürdü en az 10 kişi de ağır yaralandı. Halkı ABD ve İngiliz mallarını boykota çağıran eylemcilerin bildiri

dağıttığı sırada polisin kitleye saldırması sonucunda çıkan çatışmada 7 kişinin öldüğü öğrenildi. Hindistan yönetiminin yaralılar hakkında kesin bir açıklama yapmadığı bildirildi.

ABD ve İngiltere'nin Afganistan'a bomba yağdırmasını protesto eden İngilizlerin başkent Londra'da düzenledikleri gösteriye polis saldırdı. Olaylar sırasında Cordiff'te Goller Meclisinde konuşma yapan İngiltere Başbakanı Tony Blair İngiliz halkını "terörizme" karşı sürdürülen mücadeleye destek vermeye çağırdı.

Bangladeş'in başkenti Dakka'da 2 Kasım günü 2 bin kişi gösteri yaparken, bin kişilik bir grup da ABD büyükelçiliğine yürüdü. Eylemler sırasında ABD karşıtı sloganlar atılırken sivil halkı öldüren bombardmanın hemen durdurulması istendi. Endonezya'da düzenlenen gösterilerde de ABD karşıtı sloganlar atıldı.

Beyt Rima'da İsrail Katliamı

Filistin Halk Kurtuluş Cephesi tarafından siyonist İsrail devletinin Turizm Bakanı faşist Rehavam Zeevi'nin düzenlediği eylemle cezalandırılmasından sonra İsrail ordusunun Filistin halkına yönelik başlattığı katliamlar sürüyor. Filistin Tıbbi Yardım Örgütü Başkanı Mustafa Barguti geçtiğimiz hafta içerisinde yaptığı açıklamada Beyt Rima'da katliam yapıldığını duyurdu. Barguti açıklamasında köyün tamamen abluka altına alındığını, hiçbir Filistinlinin ve yardımların köye sokulmadığını açıkladı. Filistin sağlık ekiplerinin de bölgeye sokulmadığını aktaran Barguti köyün etrafındaki dağlarda yüzlerce ağır yaralı olduğunu ve bu ağır yaralılardan ele geçirilenlerin hastaneye dahi götürülmeden tutuklandığını aktardı. Barguti açıklamasına şöyle devam etti; "Derhal bölgeye uluslararası güç gönderilmeli, aksi takdirde durum daha da vahimleşecek"

Siyonist İsrail devleti düzenlediği katliamdan sonra yaptığı açıklamada Turizm Bakanı Rehavam Zeevi'nin öldürülmesi eylemine katılan üç kişiden ikisinin tutuklandığını aktardı. Katliamdan sonra FHKC yaptığı açıklamada ise Beyt Rima'da katledilen Filistinlilerin hesabını soracaklarını açıkladılar. FHKC açıklamasında ayrıca İsrail ordusunun düzenlediği katliamda çok sayıda yaralı bırakarak geri çekildiğini belirtti.

Öte yandan İsrail ordusu, 25 Ekim tarihinde Batı Şeria'nın Beyt Rima Köyü'nde 10 Filistinliyi öldürdü. Filistin yönetimi Beyt Rima katliamından sonra ülkede bir günlüğüne yas ilan etti. İsrail Ordusunun 26 Ekim'de Batı Şeria'nın Beytullahim kasabasına düzenlediği saldırıda 20 yaşındaki Vaid Abayad öldü.

İsrail askerleri tarafından buldozerlerle 30 Ekim günü Doğu Kudüs'te dört ev yıkılarak 24 Filistinlinin evsiz kaldığı öğrenildi.

“Hedef şaşırın” bombalar kan kusuyor

11 Eylül’de ABD’ye yönelik düzenlenen saldırılardan sonra başta ABD olmak üzere emperyalist ülkelerin Afganistan’a bomba yağdırması nedeniyle şu ana kadar 1200 sivil halk öldü. Emperyalistler, 11 Eylül saldırısını terörizm olarak ilan ederken kendi çıkarları için düzenledikleri, katliamlar ise sadece hedef şaşırma! oluyor. Uydu bağlantıları ve en iyi donanımlı savaş araçlarıyla saldırıyan ABD’nin hedef şaşırması, ya iddia edildiği kadar teknolojik olarak ileri olmadığını ya da bu katliamları bilinçli yaptığını ortaya koyuyor. İkisinden herhangi birisi de olsa sonuç yine yüzlerce ölen sivil halk. Bağımsız kaynaklardan alınan bilgilere göre saldırıların düzenlendiği ve yaşamını kaybeden sivillerin sayısı aşağıdaki gibi;

9 Ekim: Kabil’deki Mayın Temizleme Merkezi’nin vurulması sonucu 4 kişi yaşamını yitirdi.

11 Ekim: Celalabad yakınındaki Kadan köyünün bombalanması sonucu 160 kişi öldü. Kabil Havaalanı yakınındaki bir köye bomba düşmesi sonucu 12 yaşındaki bir kız çocuğu yaşamını yitirdi.

13 Ekim: Kabil Havaalanı’na atılan bombalardan biri “hedef şaşırması” sonucu havaalanı yakınındaki bir köye düştü. En az 4 kişinin öldüğü saldırıdan sonra ABD yaptığı açıklama da bombanın “hedef şaşırmasını” iddia etti.

16 Ekim: Afganistan halkına bomba attıktan sonra gıda attığını

söyleyen ABD, Kızılhaç’ın Kabil’deki gıda deposunu vurdu. Bir kişinin yaralandığı saldırıyı ABD kabul etti.

18 Ekim: Kabil’in Kalae Zaman Han bölgesindeki 6 evin ABD uçakları tarafından vurulması sonucu 5 kişi yaşamını yitirdi. Macrayan Bölgesi’nde saldırı sonucu sekiz yaşındaki bir kız çocuğu öldü.

21 Ekim: Tirin Kot kasabasında ABD bombardımanından kaçan konvoyun vurulması sonucu 9’u çocuk 20 kişi öldü. Hair Hana bölgesindeki Parod Gajaded mahallesine düşen bomba nedeniyle 10 sivil yaşamını yitirdi.

22 Ekim: ABD’nin Herad kentine düzenlediği saldırıda bir hastane vuruldu. ABD bir bombanın hedefinden şaşırmasını kabul etti. Saldırıda 100’ü aşkın sivil halk yaşamını yitirdi.

23 Ekim: Kandahar yakınlarındaki Şakur Kariz köyünün bombalanması sonucu 90’dan fazla insan yaşamını yitirdi. Yüzlerce yaralı da Kandahar Hastanesi’ne kaldırıldı.

26 Ekim: Kabil yakınlarındaki bir evin bombalanması sonucu 6 ve 11 yaşlarındaki iki kız kardeş öldü. Bir iletişim merkezinin vurulması nedeniyle bir kişi yaşamını yitirdi. Aynı gün Kızılhaç’ın Kabil ambarları 3 kez bombalandı.

27 Ekim: Ganikel köyünün bombalanması sonucu 7’si çocuk 10 kişi yaşamını yitirdi.

Afgan halkına sarı paket içinde bomba

H. Merkezi: ABD’nin Afganistan’a yönelik hava bombardımanında attığı sarı renkte gıda paketleriyle aynı renk paketlerde olan “misket bombaları” birçok Afganlı’nın yaşamını yitirmesine neden olurken birçoğunun da yaralanmasına yol açıyor. İnsani yardım adıyla atılan sarı renkteki gıda paketiyle aynı renkteki misket bombası arasında tek fark misket bombasının bulunduğu paketin 13 santimetre ebatında olmasıdır.

Afgan halkı paketleri toplamayı düşünüyorsa yanlarında cetvel de götürmeleri gerekiyor. Çünkü 6 ile 13 santimetre ebatındaki sarı paketlerde “gıda paketi”, 13 santimetre ebatında olan ise “misket bombasının” bulunduğu pakettir. Afgan halkını katletmek için atılan bu paketlerle ilgili bilinmesi gereken bir diğer nokta ise paket 1,5 kg. ağırlığında ise anti personel patlayıcı içeren ve zırları delebilen parça tesirli “misket bombaları” olduğudur. Bu bombalardan biri de 200 küçük bombacıktan oluşuyor.

“Helal” denilen yiyecekler ölüm saçıyor

ABD yine uçaklarda Afganistan’a attığı frekanslı ayarlanmış küçük el radyolarında gıda paketleriyle aynı renkte olan “misket bombaları” için Afgan halkını uyardığını söylüyor; gıda paketlerinin yerleşim bölgelerine, misket bombalarının da uzak atıldığı söylense de. Kabil’de, Mezar-ı Şerif’te birçok Afganlı bombalı paketle gıda paketini karıştırdığı için ölüyor.

BM, ABD’nin Afganistan’a havadan attığı misket bombalarının Herat’ta 20 futbol sahası genişliğindeki alanda birçok sivilin ölümüne yol açtığı ve patlamayan misket bombaların da mayından farksız olduğunu söylüyor..

Bombalar Taleban’ı değil Afgan halkını vuruyor

H. Merkezi: 28 Ekim 2001 günü sabahı ABD savaş uçakları Afganistan’ın başkenti Kabil’e yönelik hava saldırısı düzenledi. Yapılan bu saldırıda ABD Dışişleri Bakanı ile Pentagon’dan bol apoletli bir komutan Taleban ve Usame Bin Laden’in askeri üslerini bu bombardımanda yıktıklarını söylerken Kabil’de bulunan AP ve AFP muhabirleri, üç evin yıkıldığını en az 10 sivilin öldüğünü kamuoyuna duyurdular.

Bombardımanda ölenlerden en az sekiz tanesi çocuk, bunlardan üç tanesinin bebek olduğu söyleniyor. Dört evladından 2 tanesini bombardımanda kaybeden Ahid Dad adlı bir baba “uçak seslerini duyduğunda dışarıya koştuğunu o anda, evinin bombalandığını” ağlayarak gazetecilere söylerken bir ana da saldırıda yedi çocuğunu ve eşini kaybettiğini tüm dünyanın bu vahşetin durması için birlik olmasını istedi.

ABD’nin hava saldırısı sonucu üç köy ile bir de yolcu taşıyan minibüs bombalandı. Britanya’nın SKY TV ekibi ABD’nin savaş uçakları F-18’lerle iki köyü vurduğunu en az 10 köylünün öldüğünü duyururken İtalyan Yardım Örgütü de 16 ölüden söz ediyordu. Ayrıca Rowlands’daki hastanelere dört yaşındaki çocuklardan 60 yaşını aşmış insanların ağır yaralı olarak götürüldüğü bildiriliyor.

Bir tecavüz: Direniş ve tarih bilinci Katledilişinin 16. yılına girerken Kamile Öztürk yoldaşın anısına

Egemen sınıflar bir işkence yöntemi olarak gözaltında taciz ve tecavüzü her zaman kullanmışlardır. Onursuzlaştırmanın, ihanet ettirmenin, çözmenin, kısacası teslim almanın bir aracı olarak kullanılan bu yöntem; çelişkili bir durum gibi gözüktü de "namusu" koruma adı altında namussuzlaştırmaya hizmet ediyor.

Son dönemde faşizmin bu saldırısına karşı tepkiler yükseldi. Örneğin son olarak, 10 - 11 Haziran 2000 tarihleri arasında "Gözaltında cinsel taciz ve tecavüze hayır kurultayı" yapıldı.

Faşizmin bu saldırısına karşı, Asiye, Muhabbet, Hanım, Şeyda, Remziye, Zeynep, Leman ve en son 5 Mart '99 günü Çankırı Valisi Ayhan Çevik'e yönelik TKP/ML TİKKO tarafından gerçekleştirilen cezalandırma eylemi sonrası, 7 Mart'ta gözaltına alınan Lale Açık'ın 8 Haziran 2000 günü gözaltında tecavüze uğradığını açıklayarak cepheden tavrı alındı. Faşist devlet bir kez daha işkenceci ve tecavüzcü yüzyüle teşhir edildi.

"Proletaryanın namusu" der Lenin yoldaş; "sınıf mücadelesidir". Yani bireyin namuslu olup olmadığı; onun, bunca sömürü, zulüm, baskı, işkence vb. karşısında tavrı alıp almamasıyla ilgilidir.

İşte tam da bu noktada egemenler, "namus" kavramını kendi yükseldikleri zemin üzerinden emekçi halka empoze etmektedirler. Burjuva-feodal değer yargılarının sanki bizlerin de değer yargılarımız gibi algılanmasına ve kanıksanmasına çalışılmaktadır. İçinden çıktığımız ve yaşadığımız bu toplumun üzerimizdeki yadsınamaz etkileri ile düşünüldüğünde, bu değer yargılarının, namus ve ahlak anlayışının etkili olabileceği görülmelidir.

Oysa ki devrimcilik-komünistlik her yönüyle olduğu gibi, namus ve ahlak anlayışı ile de burjuva-feodal düzenden kopuşu ifade eder. Bu yüzden namus ve ahlak kavramı bizlerin pratiğinde en ileriye temsil etmenin de bir vesilesi olmalıdır.

Ya bu düzenden, yani baskının, sömürünün, işkencenin, katliamların yanındasınız ve bu anlamıyla ahlaksız ve namussuzsunuzdur! Ya da bu düzenin, yani baskının, sömürünün, işkencenin, katliamların karşısındasınız-

dır. Bu anlamıyla namuslu ve onurlusunuzdur!

Üzerinde mücadele yürüttüğümüz bu topraklarda, gözaltında işkence sistematik bir devlet politikası olarak sürdürülmektedir. İşkencenin bir biçimi olan taciz ve tecavüz olgusu bu sistematik politika içerisinde sıklıkla kullanılmaktadır. Faşizmin bu teslim alma- kişiliksizleştirme, onursuzlaştırma saldırısı sonucunda olumlu ve olumsuz tavrlara da tanık olmaktadır.

Lale Açık örneğinde olduğu gibi günümüzde de yaşanan bu saldırılar, geçmişte de bir politika olarak kullanılmaktaydı. İşkencenin bu yöntemi karşısında bilinçlenmek ve boşa çıkartmak için yaşanan deneyimlerden dersler çıkarmak zorundayız.

Geçmiş mücadele tarihimizde Kamile Öztürk yoldaş da, işkencenin bir yöntemi olan bu saldırıya maruz kalmış ve yaşadıklarını Adana Sıkıyönetim Komutanlığı 2 No'lu Askeri Mahkemesinde teşhir edip yargılamaktan geri durmamıştır.

Gösterilen bu örnek tavrı karşısında faşizm yine bildik iğrenç yalanlarıyla suçunu gizlemeye çalışmış ancak tarihin tanıklığında mahkum olmaktan kurtulamamıştır.

Kamile Öztürk yoldaş, Çorum'un Alaca ilçesi Eskipazar köyünde 1956'da doğmuştur. 1979-80 yılları arasında Ankara'da TKP/ML saflarına katılan yoldaş, son olarak Çukurova bölgesinde faaliyet yürütürken, 1982 Ekim ayında yanında silah, örgütsel doküman ve yayın olmak üzere gözaltına alınmıştır.

Kamile Öztürk yoldaş, mahkeme tutanaklarına geçen ve gözaltında yaşadıklarını anlatan, bunu teşhir eden şu açıklamayı yapıyordu: "... 18.10.1982 tarihinde gözaltına alındıktan sonra, bana uzun süre işkence yapıldı. Bana yüklenen suçlamayı kabul etmiyorum. Sahte kimlik taşıdığımı ve bulundurduğumu kabul ediyorum.

... Rapordaki diğer konuya gelince sorgulamada bulunan Komiser M. B başta olmak üzere beni sorgu odasında defalarca çırılçıplak soydular ve tecavüz teşebbüsünde bulundular. Dudağıma çakmak çakılıyordu. Saçlarımdan tutup yerlerde sürdüler. O sırada kopan saçlarıma hala yanımdaya taşıyorum" dedi.

... Kendisine ait olduğunu söylediği bir tutam saç, çantasından çıkararak salonda gösterdi. "Ben esasen bunu savcıya göstermek istiyorum" dedi.

... Sorgu sırasında beni askıya alıyorlar ve çeşitli tecavüzkar hareketler yapıyorlardı. Ben de zaman zaman bayılıyordum. Hatırlamadığım bir zamanda copla bu şekilde, yani raporda yazılı olduğu şekilde, beni yaralamış olduklarını sanıyorum. Ayrıca makatımdan cereyan da verildi. Bu esnada olup olmadığını bilmiyorum" (Adana Sıkıyönetim Komutanlığı 2 No'lu Askeri Mahkemesi'nde görülen 1938/170 sayılı davanın 14.6. 1983 tarihli duruşma tutanakları. Sayfa 4,5,7,8,9. Aktaran Erbil Tuşalp. 12 Eylül Tutanakları. Bin Tanık, sayfa 30)

Kamile yoldaşın bu tavrı karşısında faşizmin ve onun piyonlarının gerçek yüzleri, onursuzlukları ve namussuzlukları bir kez daha tescillenmiştir. Onurun ve namusun, bilincimizde olduğu, esas meselenin beynimizdeki düşmana teslim etmemek olduğu ve bu anlamıyla bizleri insan yapan yönlerimizin, özel ve güzel yanlarımızın, mücadelemizin kirlenmemesi gerektiğinin örnek temsilcisi olmuştur.

Bizler kendi tarihimizden öğrenmek zorundayız. Kavgayı yükseltmek için bu gerekliken; bu bir yanıla da değerlerimize değer katan, insanlaşan, güzelleşen yoldaşlarımızı sahiplenmemizi beraberinde getirirken diğer yanıla da yoldaşlarımızın bu örnek tavrı ve pratiklerinden geleceğimiz için dersler çıkartmak anlamına da gelmektedir.

Evet bizler bir yanıla muazam çatışma ve zaferlerin, değer ve emeklerin, sabır ve direnişin üzerinde yükselen bir tarihin sahiplenicileriyiz. İşkencede kızıl direnme tavrını ve Türkiye Devrimci Hareketi'ne; sorgunun nasıl yanıtlanması gerektiğini gösteren ve öğreten bir önderin takipçileriyiz. Önder İbrahim yoldaşın bu tavrını, kendi gerçekliği içerisinde zenginleştiren, egemenlerin işkence politikasının bir yöntemi olan taciz ve tecavüzü yaşayan bunun karşısında, başı dimdik onurlu ve namuslu bir biçimde kavgayı sürdüren Kamile yoldaşın örnek pratiğini bilmeli ve öğrenmeliyiz.

Bu, bir yanıla bu güne kadar değinilmesine rağmen çok üze-

rinde durulmayan bir noktaydı. Oysaki faşizmin iğrençliği, zulmü ve baskısı düşünüldüğünde her zaman karşılaşılabilen (işkence ve bunun bir yöntemi olarak tecavüze uğramak için illa da aktif mücadele sürdürmek gerekmiyor) bir olgudur. Bu nedenle tarihimizde düşman karşısında işkencenin bu biçimiyle de karşılaşan ve onları inlerinde yenen yoldaşlarımızın pratiklerinden öğrenmeliyiz.

Kamile yoldaşın bu örnek alınacak pratiği sonraki mücadele yaşamında da devam etmiş, Halk Ordusu TİKKO'ya katılarak faşizme karşı savaşını sürdürmüştür. Gerillaya katıldıktan kısa bir süre sonra TKP/ML'nin 3. Konferansı hazırlıkları sırasında 22 Kasım 1986'da düşmanla girdikleri çatışmada, Parti konferans delegelerinden ve bölge komutanı olan Hüseyin Tosun, Parti konferans delegeleri Ünal Küçükbayrak, Zeki Uygun, Rıza Sökmen, M. Kemal Yılmaz, Ali Rıza Boyoğlu, İbrahim Polat ve TİKKO savaşçısı İsmail Doğan yoldaşlarıyla birlikte, "Bizler partizanız bizi teslim alamazsınız" sloganları eşliğinde çatışarak şehit düştü.

Kamile yoldaşın bu örnek alınacak mücadele yaşamı ve pratiği bizlere meşale olmaya devam ediyor. Bu örnek yaşam ve savaş pratiği halkımızın ve yoldaşlarımızın bilincinde silah, dillerinde türkü olup söyleniyor. Bombalar yağıyor dolu misali/ Mavzerler ötüyor bülbül misali/ Kamile bacımız gelin misali/ Kanla kına yakmış düğün misali/ Yürüdü kavgaya düğün misali.

Yürüyüşün bugün bizlere örnek oluyor. Bugün yürüyüşümüz zirveleri zorluyor. And olsun ki emeğinle, direnişinle, kanınla, canınla beslediğin yürüyüşümüzü zaferle taçlandıracağız!

4 Temmuz 2000

Bir yoldaş

Medeni Kanunda sözde değişiklikler

Geçtiğimiz haftalarda kamuoyuna bir devrim misali sunulan anayasa değişiklikleri paketindeki maddelerden biri de medeni kanundaki değişiklikler oldu. Tıpkı diğer sözde değişiklikler gibi şatafatlı koca başlıklarla gazetelerde yerini alan değişiklik halka "Türk aile hayatında devrim", "ailede reform" şeklinde sunuldu. 76 yıldır yürürlükte olan medeni kanunun geçmişine baktığımızda bugüne kadar 5 kez değişikliğe uğradığını görüyoruz. Son değişiklik tasarısı ise yoğun geçen tartışmaların ardından kamuoyuna duyuruldu.

MEDENİ KANUN TASARISI İLE GETİRİLEN YENİLİKLER(!)

- "Ailenin reisi kocadır" hükmü kaldırılıyor.
- Bu değişikliğe göre bundan sonra eşler nerede oturacaklarına birlikte karar verebilecek
- Kadın isterse erkeğin soyadıyla birlikte kendi soyadını da kullanabilecek. Erkek de isterse eşinin soyadını alabilecek.
- Kadınların meslek ve iş seçimlerinde eşlerinden izin alma zorunluluğu kaldırılıyor. Eşler mesleklerini seçerken evlilik birliğinin huzur ve yararını göz önünde tutacak.
- Onur kırıcı davranışlar boşanma sebebi sayılacak. Birbirinden 6 ay ayrı yaşayan eşler boşanma davası açabilecek.
- Akıl hastaları evlenmelerinde tıbbi sakınca bulunmadığı resmi sağlık kurulu raporuyla belgelenmedikçe evlenemeyecek.
- Eşler boşanırken evlilik süresi boyunca edinilmiş malları paylaşabilecekler
- Daha önce erkek için 17, kadın için 15 olan evlenme yaşı, her ikisi için de 18 yaşından gün alma şartına bağlanıyor. Olağanüstü durumlarda ise kadın erkek arasındaki fark kaldırılarak 16

yaşını doldurma, 17 yaşından gün alma olarak değiştiriliyor. Ayrıca kocanın, "kadın ve çocukların bakımından sorumlu olduğu" ilkesi kaldırılarak, yerine eşit mali sorumluluk getiriliyor.

- Yoksulluk nafakası sadece kadının değil, erkeğin de istemesine olanak sağlanıyor.
- Ayrıca yeni düzenleme "karı" sözcüğü yerine "kadın" sözcüğünü kullanıyor. Edinilmiş mallara katılım konusundaki değişiklik de eski evlilikleri kapsamayacak, yasanın yürürlüğe girdiği tarihten itibaren yapılacak evlilikleri kapsayacak.

Kabul edilen değişikliklere göz attığımızda tek başlarına değişiklik anlamında bir gelişme içerisinde toplumda, yasalarda olmayan ancak yaşama damgasını vuran feodal değer yargılarının yanında bu değişikliklerin pek de bir şey ifade etmediğini görüyoruz. Bu değişikliklerden birincisi anayasa metninde "karı" yerine "kadın" sözcüğünün konulmasına dikkat edilmesi hususu. Oysa günlük yaşamımıza baktığımızda bu niteliğin anayasa metninde değiştirilmesinin hiçbir anlamı olmadığı ortaya çıkıyor. Günlük yaşamda kadınların bu tür sıfatlarla sürekli aşağılanması, hatta hakaretlere malzeme olması olayları sıkça yaşıyor. Bir diğer değişiklik de "evin reisi kocadır" ibaresinde yapılmış. Güya bu ibare kaldırılarak "kadın erkek eşitliğinde dev adımların atıldığı" iddia ediliyor. Değişikliklere teker teker gözetmeye devam edelim: Daha önce erkek için 17 kadın için 15 olan evlenme yaşı şimdi her ikisi için de 18 yaşından gün almış olmak olarak değiştirildi. Ayrıca "koca, kadın ve çocukların bakımından sorumludur" ibaresi de kaldırıldı ve yerine eşit mali sorumluluk getirildi. Diğer bir madde evli kadının çalışmasını "kocasının onun

çalışması sebebiyle huzuru bozulmayacaksa, ev işlerini savaştırmıyorsa çalışabilir" şeklinde sınırlayan ibare de değiştirilerek eşlerden ikisine de meslek ve iş seçiminde serbestlik tanınması şeklinde değiştirildi. Buraya kadar olan değişiklikleri bir incelersek aslında hep aynı kilit noktaya varıyoruz. Anayasada evlenme yaşının 18'e yükseltilmesi 15-16 yaşında zorla, kendisinden yaşlı, hiç tanımadığı insanlarla evlendirilen kız çocuklarının varlığına engel olmaktan çok uzaktır. Ya da "evin reisi kocadır" yerine farklı birşeyler yazılması bu gerçekliği değiştirmeyecektir.

Binlerce yıldır varolagelen gerici feodal değer yargıları anayasada olsun olmasın varlığını devam ettirmektedir. Bunları engellemenin yolu bu ahlaki kültürel şekillenişin alternatifini olan devrimci ahlak ve kültür değerleri ile alt etmektir.

Olaya tersinden bakarsak, bu tür olayların yaşanmasının nedeni yani 15 yaşında kız çocuklarının evlendirilmesi, evin reisinin erkek olmasının nedeni bunlarla ilgili maddelerin anayasada yer alması mıdır? Yoksa empoze edilen yaşam tarzı bunu gerektirdiği için mi? Bu açıdan da maddelerin anayasada olup olmaması hiçbirşeyi değiştirmemektedir.

Diğer bir değişiklik de boşanma gerekçeleri arasına "onur kırıcı davranışların da eklenmesi. Başka bir değişiklik de "kadınla erkeği bakın nasıl eşitliyoruz" dercesine yoksulluk nafakasını sadece kadının değil erkeğin de istemesine olanak veren değişiklik. Ve yasanın getirdiği en önemli değişiklik olarak gösterilmeye çalışılan, en çok tartışılan maddesi "mal ayrılığı rejimi" yerine getirilen "edinilmiş mallara katılma" ilkesi. Bu değişiklik sonucu evlilik süresince kazanılan tüm mallar eşlerin ortak malları sayılıyor. Ancak bu sözde ka-

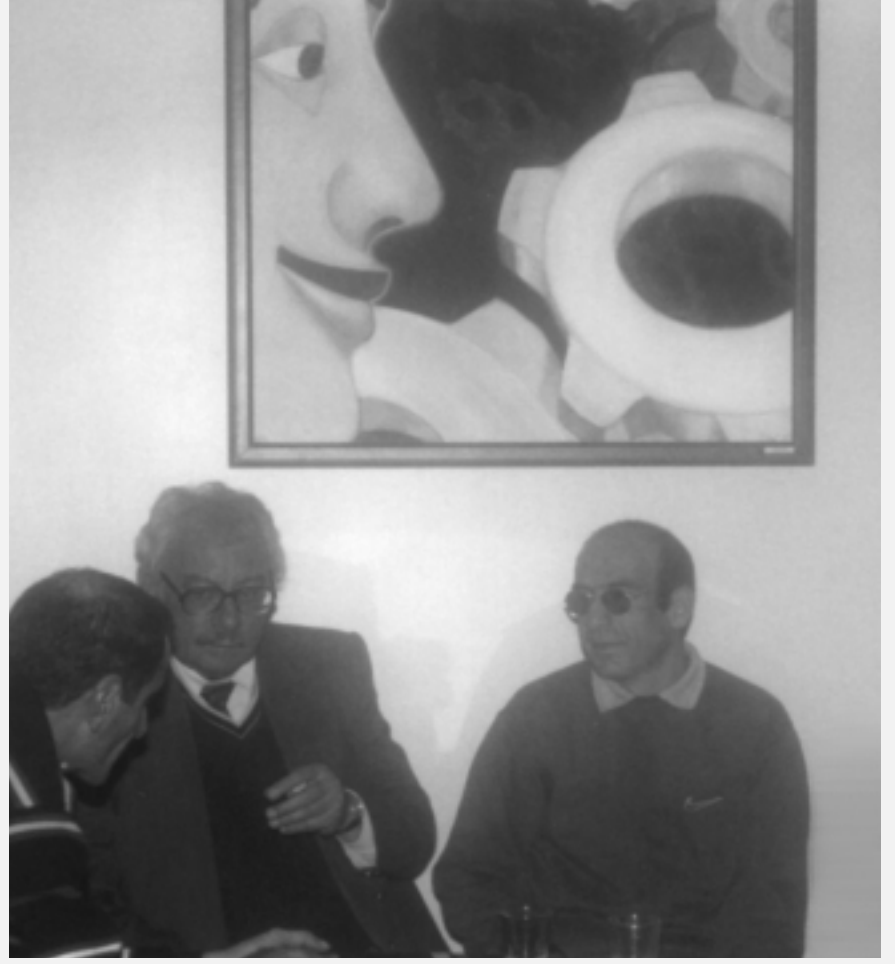
lacak değişiklikler bile geriye dönük olarak işletilmeyerek yeterince yerine getirilmiyor.

Zaten daha önce de değinmeye çalıştığımız gibi tüm bu değişiklikler için bir boyutunu oluştursa da yaşanan sorunların asıl kaynağına inilmedikçe tüm yapılanlar geçersiz birer uğraştan öte anlam taşımayacaktır. Siz anayasa ile istediğiniz kadar özgürlük tanıyın, istediğiniz kadar gelişme sağladığımızı iddia edin "sözde de olsa", pratikte yaşananlar tüm bunların tersi oluyorsa kağıt üzerinde farklı şeyler yazılmış olmasının bir önemi yoktur. Örneğin aynı anayasa değişiklikleri sonucu herkesin protesto hakkını özgürce kullanabileceği çığırkanlığı yapılırken aynı günün akşamı İstanbul'da ABD'nin Afganistan'a yönelik başlattığı haksız savaşı protesto eden binlerce insan polisin azgın saldırısı ve gözaltısı ile karşı karşıya kalmıştı. Ya da "işkence yok artık, gözaltı süresi kısıyor" "özgürlükler genişletiliyor", denirken bir yandan da çok değil 2-3 gün sonra gözaltına alınan Yunus Güzel işkencede katlediliyor. Anayasanın kadın hakları ile ilgili bölümleri tartışılırken kaç genç kız tanımadığı bir adamla evlendirildi, kaç eşinden dayak yedi bilemiyoruz. Ama bildiğimiz tek şey tüm bu yaşananların kağıt üzerindeki değişiklikler ile asla son bulmayacağıdır. Bu gerçeği görmekle birlikte zaten sorunların yaratıcılarından o sorunları çözmesini de bekleyemeyiz. Kadına haklarının verilmesi, kadınların ikinci sınıf olmaktan kurtulup, insani tüm haklara kavuşması yapılacak sözde anayasa değişikliklerinde değil haksızlığa uğrayanların örgütlü mücadelesi ile mümkün olabilir

“Su damlasına sığdırılan yaşam”

Kartal: Kartal Tohum Kültür Merkezi etkinliklerine devam ediyor. 4 Kasım 2001’de düzenlenen etkinlikte 6 ay şartlı tahliye edilen ÖO direnişçisi Sait Oral Uyan’ın “Su damlasına sığdırılan yaşam” adını verdiği resim sergisi düzenlendi. Sergi, su damlasına sığdırılan yaşam” adını 96 ÖO direnişinden alıyor. “Su damlası” adı o dönemdeki alını kızıl bantlıların kararlılıklarını sonuna kadar ifade ettikleri ölümün sınırındaki direnişçilere yoldaşları, siperdaşları tarafından dudak arasına pipetlerle, sulandırılmış pamuklarla ve damlalıklarla damlatılan sudan aldı. Ama bu su damlası sadece yaşamsal sıvı olan sudan almıyor adını, aynı zamanda inancın ve ideolojinin bir kavramı olarak kendisini ifade ediyor. Evet yaptığı tuvalerini böyle anlatıyor Uyan. Uzun yıllarını hapisanelerde geçiren Uyan 96’da birebir yaşadığı

sürecin ruhunu yaptığı tüm resimlerine işlemiş. Devrimci sanat anlayışını ilke edinen Oral “sadece sanatın resim cephanesi ile değil, sanatın her alanında ezen ile ezilenin çatışmasını örgütlü bir tarzda ele almak devrimci sanatı yaymanın aynı zamanda içi boşaltılmaya çalışılan kültürünü yozlaşmaya iten sistemin sanatçılıklarıyla savaşmanın yoludur. Sanatı bu perspektifle ele almak ise ancak proletaryanın sınıf anlayışıyla olur” dedi. Yoğun bir katılımı gerçekleştiren resim sergisine 6 aydan beridir direnişte olan Aymanan işçileri de katıldılar. Sergi Güneşe Türkü’nün verdiği kısa bir dinletiyi coşkuyu doruk noktasına çıkardı. Sait Oral Uyan’ın kolektif bir emeğin ürünü olan resim sergisi Kartal Tohum Kültür Merkezi’nde on gün süreyle sergilecek.

Büyük adam küçük aşk

Yönetmen, senaryo, yapımcı: Handan İpekçi

Oyuncular: Şükran Güngör, Dilan Erçetin, Füsün Demirel, İsmail Hakkı Şen, Yıldız Kenter

Müzik: Serdar Yalçın, Mazlum Çimen
Yapım yılı: 2001***

38. Antalya Film Festivali’nden başta en iyi film olmak üzere 5 altın portakal kazandı “Büyük Adam Küçük Aşk” filmi. İnsancıl, barışçıl özünü, birleştirici özellikleriyle önemsenecek, kimi kemikleşmiş ön yargıları törpüleyecek nitelikteki bu film, sinemasından çok anlattığıyla, özünü, içerdiği yoğun duygusallıkla akıllarda yer edecek gibi gözüküyor. Günümüz post-modern akımın etkisiyle yapılmış filmde fazlasıyla iyimserlik var. Sınıfsal ve ulusal çelişkilerin siyasi boyutunu bir kenara bırakmış, insan ögesi üzerinde dur-

muş ve yılların kanayan yarası olan ezen ve ezilen ulus arasındaki uzlaşmaz çelişkileri karşı iki insanın ilişkisinde onarmaya çalışmış hümanist bir film. Yaşanan bunca zulmün sebebinin halk olmadığını sorunun egemen ulusu oluşturan Türk ulusu ve komprador patron-ağaların Kürt ulusunu ezmesi sonucu çıktığını unutup. Kanun-yasa- anayasa maddeleri gibi kurum ve yaptırımların da sadece egemen sınıf tarafından uygulanan sömürünün ve zulmün dozajını ayarlamaktan başka bir işe yaramadığı da unutulmuş filmde.

Ununu elemiş, eleğini asmış, bezgin, bedbin bir emekli yargıçla, annesinin, babasının Türkiye Kürdistanı’nda devlet güçleri tarafından köy boşaltmaları sırasında öldürüldüğü küçük bir Kürt kızının yaklaşmasını hikaye eden filmde, dramatik yapıyı karşı saflardan yargıç Rıfat Beyle, küçük Hejar’ın önce çatışmaları, sonra da birbirlerini benimsemeleri üstüne kurmuş.

Yaşlı bir tanıdığınca İstanbul’a getirilen ve bir avukat tanıdığın yanına yerleştirilen Hejar (avukat yanında 2 devrimci saklıyor) devletin kolluk kuvvetlerince eve düzenlenen yargısız infaz baskını, gizlendiği bir dolabın içinden izlemek durumunda kalıyor. Sonra da pek inandırıcı gelmeyen sahnelerle, yargıcın oturduğu karşı daireye sığınıyor.

Kürt temizlikçi kadın (Füsün Demirel) yargıçla Hejar arasında tercümanlık yapı-

yor. Biri yolun sonuna gelmiş, diğeri hayatının baharında olan iki karşıt kahramanın arasında bir sevgi filizleniyor. Türkçeden asla ödün vermez, otoriter Rıfat Bey temizlikçi Sakine’den Kürtçe sözcükler öğrenirken Hejar’a da Türkçe belletiyor. Yapılan duygusal ezgiler insanın gözlerinin yaşlanmasına sebep oluyor.

Yine çocuk gözünden 12 Eylül dönemine baktığı, çeşitli ödüllere karşın gösterimi engellenen 1995 yapımı “Babam Askerde”yle anımsadığımız İpekçi, bu kez 20 yıldır Türkiye Kürdistanı’nda yaşanan haksız savaşa yani Kürt sorununa kendince “dokunan” konusu, konusuna oldukça nesnel yaklaşımı ve başarılı oyuncularıyla akılda kalan, ağır aksak bir tempoda seyreden, kimi gözlemlerle ayrıntılandırılmış, düz bir çizgide gelişen, yalın bir film ortaya konmuş sonuçta.

Filmde küçük Kürt kızı Hejar Kürt kimliğini ortaya koyuyor. Gururlu, inatçı, özünü unutmayan, zulüm görmüş, Kendi köklerine bağlı ama kıymet bilen, sevgi dolu bir insan tiplemesi. Yargıç ise Türk kimliğinin temsilcisi olarak yer alıyor filmde.

Başka kültüre, dile, ezgiye, tahammülü olmayan, yöneten, kibirli, ketum, sevgisiz ve ruhsuz bir insan profili. İşte bu karşıtlıklar birbirleriyle buluşunca iyi olan kazanıyor. Yani kazanan Hejar oluyor. Kazanan dostluk oluyor filmde.

Film genel olarak abartısız, olaylara

objektif bakmayı başarmış ancak bazı eksik ve yanlış tespitleri de var. Filmde Kürtleri yoksul-bakımsız ve harabe bir mahallede gösteren Handan İpekçi, Türkleri Levent gibi zengin mahallede koşu yapan, yaşlı olsalar bile her daim bakımlı olan insan tablosuyla vermiş. Aslına bakıldığında Türkiye topraklarında ve birçok coğrafyada eşitsizlik ulusal etnik farklılıklara dayanmaz. Egemen sınıf ile halk arasındaki eşitsizlik, tamamen üretim araçlarına sahip olma ve üretim ilişkisine dayanır. Yani ekonomik bir sorundur. Sırf Kürt olduğu için yoksul değildir Türkiye halkı. Türk olup yoksul olan milyonlarca halk vardır. Laz, Çerkez, Boşnak, Kürt, Türk... halklarının çoğu yoksuldur. Açlık, yoksulluk, millet, din, dil ayrımı yapmıyor.

“Büyük Adam Küçük Aşk” iki ulusun iki kültürün insani temelde uzlaşmasını amaç edinen bir film. Günümüz Türkiye’si için çekilen Kürt ulusal hareketini girdiği yeni oluşuma yani barış sürecine hizmet amacını taşıyan ve TC tarafından da onaylanan ve hatta Kültür Bakanlığı tarafından da sponsorluğu yapılan ve Oskar aday adayı seçilen film eleştirilerimize rağmen izlenebilir.

Son tahlilde “Büyük Adam Küçük Aşk” seyirciyi düşünmeye iteyen, kalıplaşmış kimi ön yargıları kökünden değiştirmeye de biraz yumuşatıp, ılımlılaştırarak, farklı tutarlı bağımsız bir sinema ürünü. Kesinlikle es geçilemeyecek bir film.

Baş tarafı sayfa 32'de

Uşaklıkta sınır tanımayan faşist TC. devleti meclisten çıkarttığı sınırsız asker gönderme yetkisiyle mevcut askeri gücünü ABD emperyalizminin çıkarları doğrultusunda kullanırmaya başladı. Afganistan'ı Türkiye'de ki üslerinden kalan uçaklarla da bombalayan ABD Türkiye'nin mevcut askeri gücünü de bu paylaşım ve talan savaşında fiili olarak kullanmaktadır.

Öylesine bir sadakat ve bağlılıktır ki bu, tüm dünya ülkeleri en azından görüntüyü kurtarmak, halkları ikna etmek için ABD'den saldırıyı Usame Bin Laden'in yaptığına ilişkin kanıt isterken Ecevit "ABD kanıtları yeterli görüyorsa bizim için de yeterlidir" diyerek görüntüyü kurtarma kaygısı dahi taşımıyor. Daha neyin ne olduğunu dahi anlamadan tüm etik kurallarını çiğneyerek bölge halklarına karşı savaşı başlatmışlardır şimdiden. Ruhunu, bilincini ve yüreğini emperyalizme teslim etmiş medya kalemlerinin kalemlerinden kan damlamaktadır. Bütün çabalarına ve histerik savaş çılgınlıklarına rağmen, yine kendilerinin yayınladığı istatistiklere göre halkımızın % 90'a yakını savaşa karşı çıkıyor.

Türkiye'yi ABD'nin bölgedeki çıkarları doğrultusunda harekete geçirmek için yoğun bir kampanya başlatılmıştır. Tıpkı Körfez Savaşı'nda olduğu gibi tüm ABD uşakları "Türkiye'nin önemini arttırdığı", "Türkiye'nin yeniden cephe ülkesi olduğu" ve "bundan yararlanılması gerektiği"nden bahsetmektedirler. Körfez Savaşı sırasında "bir koyup üç alacağız" biçiminde formüle edilen uşakça saldırganlık isteği, bugün "Türkiye'nin önemini arttırdığı", "Terörizme karşı savaş" formülasyonlarıyla tekrar gündemdedir.

Türkiye işçi ve emekçileri, aydınlar, anti-emperyalist ve anti faşist güçler, bu savaş çılgınlığına karşı tavır almak, seslerini yükseltmek durumundadırlar. Çünkü, ABD eksenli emperyalist saldırganlığa Türkiye'nin de dahil edilmesi, dünya halklarına vereceği zararın yanı sıra, ABD çıkarları için İran, Irak, Suriye'yi de kapsayabilecek, Ortadoğu ve Orta Asya savaş bataklığına sürüklenecektir. Savaşın yıkımının yanı sıra, Türkiye işçi ve

emekçileri için zaten dizginsizce devam eden zamların daha da artması, yeni vergilerin getirilmesi, baskı ve faşist terörün tırmandırılması, demokratik hak ve özgürlüklerin daha da sınırlanması ve daraltılmasını getirecektir.

Yıllardır sistemli politikalarla köreltilmiş olan anti-emperyalist bilinç, bugün daha çok uyandırılıp canlandırılmaya, kitlelere taşınmaya muhtaçtır. ABD'nin ülkemiz ve bölge halkları üzerindeki tahakkümünün, katliamlarının önemli araçlarından olan ABD'nin ülkemizdeki üslerinin, radar istasyonlarının ve tüm tesislerinin kapatılıp topraklarımızdan gitmesi, halklara karşı katliam aracı olarak kullanılmasına son verilmesi mücadelesini yükseltelim. **Emperyalizm ve uşaklarının dünya halklarına karşı gerçekleştirdiği her saldırı, aynı**

zamanda halkımıza yapılmaktadır. Bu bilinçle tavır alalım. Bu yüzden de işçi sınıfı, emekçiler, aydınlar demokrasi ve bağımsızlık yanlısı tüm güçler, emperyalist saldırganlığa karşı mücadelesini yükseltmeli. Türkiye egemen sınıflarının dünya halklarına emperyalistlerin çıkarları için yataklık etmesine izin vermemelidir. Dünyanın ezilen halklarıyla dayanışma göstermelidir. Buna rağmen haksız bir savaşa sürüklenirse diğerlerinin yapması gerektiği gibi, halkımız da bundan yararlanmalı, devrim ve sosyalizm mücadelesini yükseltmeli, faşist diktatörlüğe ve egemen sisteme yönelmelidir.

Emperyalistlerin ve uşaklarının saldırganlığını geriletecek olan, dünya halklarının her düzeyde, dünyanın her tarafındaki halklarla birlikte "Kahrolsun emperyalizm ve her türden

gericilik", "Kahrolsun emperyalist savaş" eksenli dünya halklarının kardeşliğinin savunulmasını öne çıkaran bir mücadeleye yürütmelidirler. Emperyalist saldırganlığın ivme kazandığı, halkların birbirine karşı kışkırtılmaya çalışıldığı bu koşullarda bu şiarlar her zamankinden daha fazla önem kazanmıştır.

Emperyalistlerin savaş çılgınlıklarını bastırmanın yolu, bağımsızlık ve demokrasi mücadelesini yükseltmekten geçmektedir. Bugün, ülkemiz F tipi hapishanelerinde emperyalist bir politika olan tecrit ve izolasyon politikaları ve uygulamalarına karşı ölümüne bir direniş sürmektedir. Tüm halk kesimleri demokrasi mücadelemizin bir parçası olan Ölüm Orucu direnişimizin yanında, "Emperyalist savaşa hayır" şiarını haykırmaktadır.

Uluslararası dayanışma

ABD'nin Afganistan'a karşı başlatmış olduğu emperyalist saldırı savaşına hayır

1. Yeni bir savaş başlatılıyor. ABD ve diğer emperyalist güçlerin bu son vahşi saldırısı, bu kez de Afganistan'a karşı başlatılmıştır. Artık bu saldırının bu ülkeyle sınırlı kalmayacağı "Dünya Barışı"ni tehlikeye düşürerek ve bu bölgedeki tüm diğer ülkeleri de etkileyerek, dünyadaki şu anki karmaşık durumu daha da keskinleştirerek, bir çıkmazın eşiğine götürecektir.

2. Asya, Afrika, Latin Amerika ve tüm dünyada tahakküm altında tutulan ülkelerin üzerinde uygulanmakta olan bu baskı ve sömürülerin, vahşet ve zulmün her geçen gün onbinlerce masum insanı çoluk, çocuk, kadın ve erkek demeden yoksulluğa maruz bırakarak, açlığa, sefalete, işkenceye ve akıl almaz acılar içinde ölümüne terk edilmesinin sorumlusu ilk etapta ABD emperyalizmidir.

3. Hiroşima ve Nagazaki'ye atom bombası atılmasından, Kuzey Kore'ye karşı açtığı savaştan, Endonezya'da askeri darbe yaparak toplu katliamlara neden olmasından. Vietnam savaşından, Dominik Cumhuriyeti'ne karşı yapmış olduğu saldırılardan, Küba'ya karşı ambargo uygulayarak, bu ülkeye karşı sürekli taarruzundan, Latin Amerika'da askeri cuntaları sürekli destekleyerek, askeri diktatörlüklerin başa gelmesinden, bundan kısa bir süre önce Granada'ya, Panama'ya ve Haiti'ye yapmış olduğu saldırılardan, Irak, Sudan ve Yugoslavya'daki sivil halkın üzerine toplu katliambombalarının (Uran Bombaları) yağdırılmasından, Libya ve İran'a ambargo uygulanmasından, İsrail'in devlet

terörüne destek vererek Filistin halkının katledilmesinden, Kolombiya'ya yaptığı saldırılar nedeniyle Amerika Birleşik Devletleri, günümüzün en büyük terörist devletidir.

4. Amerika Birleşik Devletleri'ne yapılan 11 Eylül'de ki saldırıda suçsuz insanlar kurban edilmiştir. Bu saldırıyı bahane eden ve sallantıda olan iktisadi krizinin üstüne perde çeken ABD emperyalizmi, bu savaşı yaşamakta olduğu iktisadi kriz nedeniyle başlatmak zorunda kaldığını gizlemektedir. Aslında ABD bölgenin petrol zenginliklerini kontrolü altında tutmak ve silah sanayisini güçlendirmek için bu savaşı başlatmıştır. ABD'nin esas amacı ekonomik konjonktürün gerilemesini önlemek, tahakküm altındaki ülkeler üzerindeki baskısını daha da artırarak ve diğer emperyalist ülkelere karşı olan çelişkilerinde üstünlüğünü korumaktır.

5. Bizler dünya halklarının işçileri ve ezilenleri olarak, ABD emperyalizminin bu vahşi saldırılarına karşı mücadelemizde net ve açık bir şekilde Afganistan ve saldırıya uğrama tehlikesi altında olan, diğer ülkelerin halklarıyla dayanışmanın en yüksek boyutunu oluşturmak ve geliştirmek zorundayız.

ABD Afganistan'dan defol!

Afganistan Afgan halkınıdır!

Kahrolsun Bush'un "terörizmle savaş" adı altında yürüttüğü terörist savaş!

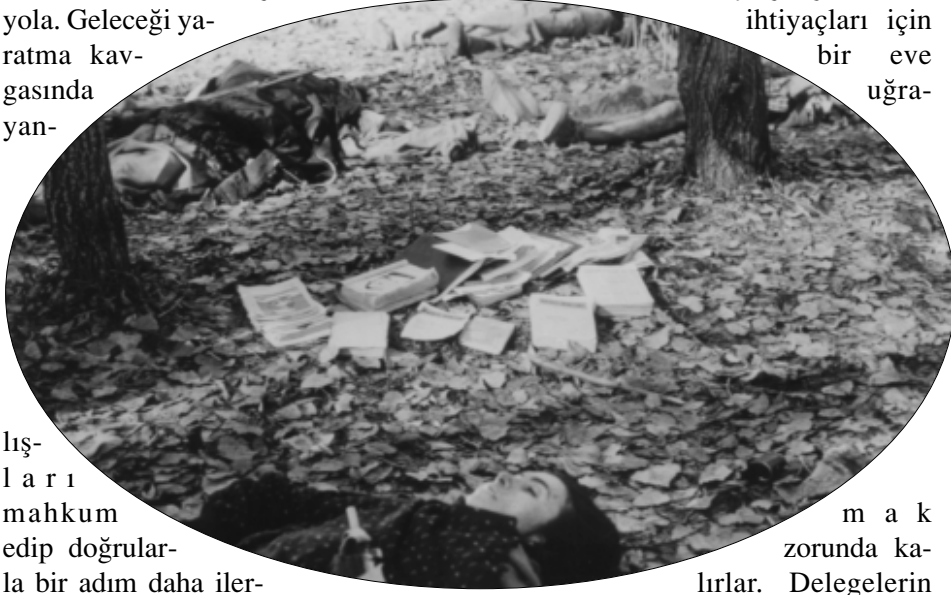
İmzalayan Parti ve Örgütler;

Afganistan Marksist-Leninist Örgütü, Almanya Marksist-Leninist Partisi, Arjantin Devrimci Komünist Partisi, A/synechia Devrimci Marksist Örgütü (Yunanistan), Bangladeş İşçi Partisi, Bolivya Komünist Partisi (Marksist-Leninist), Dominik Cumhuriyeti Komünist Partisi (Marksist-Leninist), Filipin Komünist Partisi, GML/Kızıl Şafak (Hollanda), Güney Afrika Komünist Partisi (Marksist-Leninist), Güney-Doğu Asya Revindo (Endonezya), Hindistan Komünist Partisi (Marksist-Leninist) Halkın Gücü, Hindistan Komünist Partisi (Marksist-Leninist) Yeni Demokrasi, Japonya Komünist Lig, Kongo Devrimci Örgütü, Komünist İşçi Partisi (Norveç), Komünist Partisi (Marksist-Leninist) (Panama), Lüksemburg Komünist Örgütü, Marksist-Leninist Komünist Örgütü/Proletaryanın Sesi (Fransa), Nepal Komünist Partisi (Mashal), Paraguay Devrimci Halk Hareketi, Peru Komünist Partisi (Marksist-Leninist), Ray O Işık Grubu (ABD), Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist, Uruguay Devrimci Komünist Partisi

3. Konferans delegeleri ve savaşçıları zirveler yürüyüşümüzde yaşıyor

.Tarihimiz inancın ve kararlılığın, cüretin ve ısrarın sayısız örnekleriyle doludur. Her biri yaşamıyla olduğu gibi ölümüyle de ışık saçmıştır gelecek kavgamızda.

Umutlu adımlarla çıkılır yola. Geleceği yaratma kav-gasında yan-

ış-
l a r ı
mahkum

edip doğrular-
la bir adım daha iler-
lemek için başlar yürüyüş. Alt konfe-
ranslar yapılır, delegeler seçilir.

Kasım ayı sonlarına doğru TKP/ML 3. Konferans delegeleri Konferansın yapılacağı Dersim'e gelirler. Konferans çalışmalarının yoğunlaşmasıyla birlikte düşman bölgede delegelerin dolaştığını haber alır ve hemen operasyonlara başlar. Devlet, ordu birliklerini özellikle Mercanlar bölgesinde yoğunlaştırır. Güvenlik nedeniyle delegelerden **Hüseyin Tosun**, **Zeki Uygun**, **Ünal Küçükbayrak**, **Mehmet Kemal Yılmaz**, **Rıza Sökmen**, **Ali Rıza Boyoğlu** ve **TİKKO sa-**

vaşçıları **Kamile Öztürk** ve **İsmail Doğan**'ın içinde bulunduğu grup ayrı olarak yola çıkmışlardır. Düşmanın bölgede operasyon başlattığını öğrenen bu birlik, gece boyunca bölgeyi terketmeye çalışırken acil ihtiyaçları için bir eve uğra-

m a k
zorunda ka-
lırlar. Delegelerin
evde olduğunu öğrenen düşman hemen eve yaklaşır. Helikopterlerin yoğunlaşmasından askerlerin evi tespit ettiğini farkedenden delegeler hızla evden çıkarak bölgede kuytu bir yere mevzilenirler. Fakat kısa sürede yerleri tespit edilir ve helikopterlerden lav ve bomba yağdırılır. Yeterli askeri donanımdan yoksun olan birlik, "**son kurşunumuza kadar savaşaacağız**" diyerek silahlarının son mermilerine kadar savaşırlar. Düşmanın onca topuna, tüfeğine, bombasına rağmen sabahın erken saatlerinde başlayan çatışma geniş bir alana yayılarak öğleye kadar

devam eder. Bir asker öldüğü ve bir üst teğmen ve bir askerinde yaralandığı çatışmada Proletarya Partisi ağır kayıplar verir. Parti delegelerinden ve bölge komutanlarından **Hüseyin Tosun**, yine delegeler **Zeki Uygun**, **Ünal Küçükbayrak**, **M. Kemal Yılmaz**, **Rıza Sökmen**, **Ali Rıza Boyoğlu** ve savaşçıları **Kamile Öztürk**, **İsmail Doğan** Dersim'de tohumlaştılar. Bedenleriyle karanlığa ışık saçanlar yolumuzu aydınlatıyor.

Hüseyin Tosun

Lümpen bir çevreden gelen Hüseyin Tosun, 1978'de TKP/ML ile tanıştı. Eksikliklerini, zaafalarını devrimci bir bilinçle gidermeyi bilerek Partinin kendisine verdiği her görevi layıkıyla yerine getirdi. Cunta yıllarında yılgınlık yerine kararlılığı, kavgada ısrarı seçti. Her zaman feda ruhu, görev bilinciyle donattı kendini. Her türlü sapmalara karşı aktif tavır koydu.

Zeki Uygun

Yaşamı boyunca hem öğrenmesini hem de öğretmesini bildi. Önce halka okumayı öğretti, sonra kavgayı. Kısa sürede köylülerin güvenini kazandı. Operasyonların yoğunlaşmasıyla "**Zeki'yi getirin biz saklarız**" diyen köylüler onu bağrına bastı. Tüm yaşamı boyunca devrime, halka bağlılığını kırda, şehirde, işkence tezgahlarında, zindanlarda yaşam tarzıyla gösterdi.

Ünal Küçükbayrak

1970 yılının sonlarında İstanbul'da tanıştı TKP/ML ile. Gözü peklığı, atılganlığı, coşkusu ile kısa sürede örgütlü yaşama girdi. Tutsak düştüğünde direniş geleneğini büyüttü. Feda ruhu, yoldaşlarına bağlılığı, kavgada ısrarı geleceğe umut oldu.

Ali Rıza Boyoğlu

Ali Rıza Boyoğlu'nu bir yoldaşının anlatımından aktaralım; "Ben 10 yaşındayken tanıdığım yoldaş benim ve çevresindeki diğer çocuklar üzerindeki emeği yadsınamaz boyuttadır. Yani çocukları çok sevdi. Sorularımıza anlayabileceğimiz dilde net cevaplar verirdi. Büyüyünce ne olacağımızı sormuştu bir gün. Biz klasik cevaplar veriyorduk. Ali Rıza yoldaş itiraz ederek, iyi bir komünist olmamızı istedi... Ali Rıza yoldaş 80 AFC döneminde gözaltına alındığında cellatların ağzından salyalar akıyordu ve orada yoldaşımıza işkence yöntemini uyguluyorlardı. Yoldaş önderine ve partisine, halkına, devrime sadık kalarak düşmanın işkence tezgahlarında sorularına yanıtız kalmıştı. Kısa bir süre sonra yoldaşın Metris Hapishanesi'ne götürüldüğünü duyduk... Proletarya Partisi önderliğinde geliştirilen devrimci mücadele içerisinde 22 Kasım 1986 günü sen ve yoldaşların silah kucığında şehitler kervanına katılırken, şuna inanın ki yoldaşlar bırakmayacağız katil sürülerinin peşini. Bırakmayacağız patron-ağa devleti yıkılmadıkça..."

Zülfikar Uralçin

TKP/ML 1. Konferansı'nda onur üyeliğiyle taçlandırılan Zülfikar Uralçin ağırbaşlı, çalışkan sınıf kınıyla dolu yiğit bir halk savaşçısıdır. Sivil faşistler tarafından 19 Kasım 1976'da hain bir pusuda katledilir.

Hıdır Utan

TKP/ML ile 1974-75'li yıllarda tanışır. İstanbul'da faaliyetlerini sürdüren Hıdır Utan, çeşitli kitle eylemlerinde aktif yer alır. 1977'de faşizme tutsak düşerek faaliyetini zindan cephesinde sürdürür. 1 yıllık tutsaklık yaşamının ardından çeşitli sebeplerden dolayı yurtdışına çıkmak zorunda kalır. Yurtdışında da Parti çalışmalarına sınımsız sarılan Hıdır Utan o dönem çıkan yurtdışı hizbine karşı da tavır geliştirir. TKP/ML ileri sempatisini olan Hıdır Utan'ı 18 Kasım 1983'te Almanya'da bir trafik kazasında kaybettik.

Ali Sarıbal

TKP/ML sempatisini olan Ali Sarıbal 1981 yılının Kasım ayında Diyarbakır'da işkencede katledildi. İlk gözaltına alındığında çözülün Ali Sarıbal daha sonra bu zaafının üzerine gider ve verdiği ifadeyi reddeder. Yoldaşlarıyla yapılan yüzleştirmede onları tanımadığını söyler. Zindan saldırılarına karşı direnişlerde de en ön saflarda yerini alan Ali Sarıbal'ın bu tutumu düşman tarafından öğrenildiğinde hapishane idaresi tarafından koğuşundan dövülerek alınıp işkencede katledilir.

Erdoğan Erdem

TKP/ML TİKKO savaşçılarından Erdoğan Erdem 22 Kasım 1993 tarihinde Dersim'de TC ordusuyla çıkan çatışmada şehit düştü.

Namık Tarancı

Gerçek Dergisi Diyarbakır temsilcisi olan Namık Tarancı 70'li yıllarda devrimci düşüncelerle tanıştı. İşçiler arasında örgütlenme çalışmaları yürüttü. Sendikal faaliyetlerinden dolayı tutuklandı. Malatya ve Diyarbakır zindanlarında tutuklu kaldı. Hapishanedan çıktıktan sonra Gerçek dergisi Diyarbakır temsilciliğini yaptı. 20 Kasım 1992'de Diyarbakır'da bu görevini sürdürürken kontrgerilla tarafından katledildi.

Rıza Akdemir

TKP/ML militanı olan Rıza Akdemir 17 Kasım 1976'da Erzincan'da sivil faşistler tarafından katledildi.

Onlar kale tepesinden umut saçıyor yeryüzü cennetine

Perihan Çolak

Mevsimin sonu, kuşların elini, eteğini çektiği bir yaprak dökümü dönemi. Yeryüzü bembeyaz karlarla örtülüydü. Ortalık cüretli bir kavganın arifesindeki dinginliği anımsatıyordu. İmkani yok sessizlik bozulacak bembeyaz karlar kızıla boyanacaktı. Kavgacı geleneğe bağlı kalacak ezeli düşmanlarına karşı siperleneceklerdi. Nitekim öyle de oldu. Direniş onların şarkısıydı. Mısraları öncekileri tarafından yetmişiki şafağında yazılmıştı. Daha güz, daha yüksek bir ses tonuyla okudular... Fecirdi tutuştular kavgaya; bir tarafta halk düşmanı kan emici yarasaların apolet düşkünü satılmış kolluk kuvvetleri, birtarafa sınıksız yürekleriyle mazlumların, yoksulların tarafında saf tutmuş halk savaşçıların girmiş olduğu çatışma akşama değin sürdü. Kuşkusuz ki düşmanı her zaman olduğu gibi bu çatışmada da kendi kayıplarını halktan gizlemişti. Öte yandan halk savaşçıları girdikleri bu kıyasıya çatışmada dört militanını şehit verdi. 19 Kasım 1990'da Dersim topraklarında girilen bu çatışmada **Perihan Çolak**, Fazlı Kaya, **Hasan Altıntaş**, Süleyman Kor şehit düştü. Onlar son mermilerine kadar savaşarak ihtilal mücadelesinde,

tarih karşısında sınıfına, halkına karşı sorumluluğunu yerine getirmede tereddüt etmediler.

Düşükleri yerde onları gömdü düşman. Çünkü onlardan korkuyorlardı. Mezarlarının olmasını istemiyorlardı. Şu çok iyi bilinmelidir ki halk savaşçılarının mezarı halkın yüreğidir. Herbiri halkın yüreğinde erişilmez sevgilere dönüşürler.

Perihan Çolak (Berivan)

Sivas doğumlu olan Perihan Çolak, 1976'larda devrimci düşüncelerle tanıştı. Henüz lise yıllarındayken çeşitli eylemlere katıldı. Süreç içinde işçi sınıfıyla tanıştı. İstanbul'un yoksul gecekondularından olan Gülsuyu-Esenkent'te yoksul emekçileri örgütledi. Mitinglerde en önde aldı yerini. Bildiri dağıtımı, afişlemeler, yazılmalar, grevler Perihan Çolak'ı daha da bilinçlendirdi. Ve gecenin karanlığında faşist devletin polisleri onu evinden alıp götürdü. Günlerce işkencelerden geçti. Ve zindanlar dönemi başladı. Metris Zindanı'nda da devrimci direniş çizgisinden asla taviz vermedi. Teslimiyetin dönekliğin kol gezdiği döneme rastladı zindandan çıkışı. Bir süre demokratik alanda çalıştı. İşçiler arasında yeniden örgütsel çalışma başlattı. 1988 ortalarında T. Kürdistanı dağlarının Berivan'ı oldu. Köylüler için örnek bir kadın militandı O. Düşmanla girdiği çatışmada yaralı olarak ele geçti. Ancak o önderlerinin yaratmış olduğu geleneğe sadık kalarak onu doruklara taşıdı.

Süleyman Kor

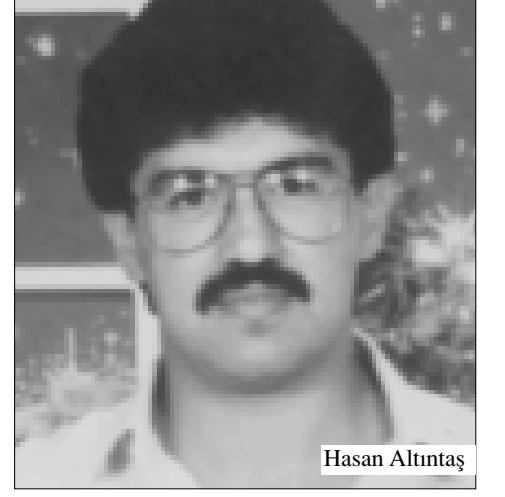
Mücadeleye kendi bölgesinden Karadeniz'den katıldı. Devrimci mücadelede yeni olmasına rağmen kendisini geliştirme noktasında araştırmacı yönüyle dikkatleri üzerinde topladı. Mücadelede kararlı ve gelişmeye açık olan Süleyman Kor kısa zamanda gerilla bölgesine katıldı ve O da diğer yoldaşları gibi Dersim topraklarına tohum olarak düştü.

Hasan Altıntaş (Onur)

TKP/ML ile yurtdışında tanışan Hasan Altıntaş mülteciliği elinin tersiyle iterek Parti'ye, devrime daha faydalı olmak için ülke topraklarına döndü. Adana ve Antalya bölgelerinde faaliyet yürüttü. Daha sonra Parti Üyesi olan Hasan Altıntaş TMLGB üst organında görevlendirildi. İstanbul ve İzmir'de çeşitli eylemlere katıldı. Faşizme tutsak düştüğünde işkencede direnme geleneğine sahip çıkarak düşmana sır vermedi. 1990 baharında Dersim'de gerilla bölgesinde yerini aldı. Azim, kararlılık, inanç ve davaya bağlılık onunla somutlaşmıştı. Anısı yolumuzu aydınlatıyor.

Fazlı Kaya (Tempo-Muharrem)

Gümüşhane ili Siran ilçesinde dünyaya gelen Fazlı Kaya Proletarya Partisi ile İsviçre'de tanıştı. Bu alanda uzun süre örgütlü faaliyet yürüterek önemli katkılar sundu. Fedakar ve mütevaziliğiyle öne çıkan Fazlı Kaya birçok pratik görevlerde de yer aldı. Başladığı işi bitir-

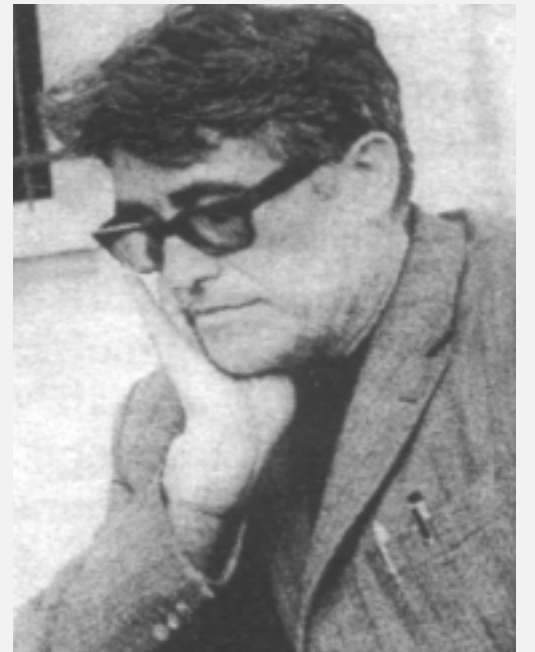
Hasan Altıntaş

mek ve sonuç almak noktasında oldukça başarılıydı. İsviçre'de Türkiye'nin bir futbol takımı karşılaşmasında TKP/ML pankartıyla, bir grup yoldaşı ile birlikte maçın yapıldığı sahaya indi. TC bu maçı canlı yayından vermesine rağmen yayını kesmek zorunda kaldı. Partisinin verdiği her görevi tereddütsüzce yerine getiren Fazlı Kaya yurtdışında kaldığı süre boyunca yüreği ülkede yürütülen mücadelede çarpmış kendini ona göre şekillendirmişti. Ve gerilla bölgesinde yerini aldı. Bu bölgede bir dizi başarılı eylemlerde de önemli katkıları oldu. Gümüşhane'nin Siran ilçesinde 8 düşman unsurunun saf dışı edilmesi ve silahlarına el konulmasında rolü büyüktür. Kısa zamanda, komutan yardımcılığına layık görülen Fazlı Kaya geçici olarak birinci dereceden komutanlığını yaptığı gerilla birliğinin TC ordusuyla girdiği çatışmada üç yoldaşıyla birlikte şehit düştü.

Enver Gökçe

"Bir sanatçının doğru, devrimci bir yönde birşeyler verebilmesi için pratik ve teori arasındaki işbirliğini daima gözönünde tutması gerekir. Dünyayı ve olayları ancak diyalektik bir metodun ışığında kavrayıp yorumlayabiliriz" diyen Enver Gökçe, kavganın tam ortasında yer alan bir sanatçı olarak bu kavganın psikolojisini, değerlerini eserlerine taşımıştır. Şiirlerinde gerçekliğin özünü yakalayıp yansıtmayı başaran Enver Gökçe iki yılı Sansaryan Han'ının karanlık hücrelerinde olmak üzere 7 yıllık mahpus, üç yıllık sürgün yaşamıştır. Ödediği bunca bedele, yüreğinin sevgi dolu olma-

sına rağmen hakettiği ilgiyi görmeyen sanatçı dışarda da yalnız kalmıştır. Sonuçta "Anadolu'nun haritalarda yeri bile olmayan bir köyünden" çıkıp, en yüksek öğrenimi gördükten sonra yeniden köyüne dönmek zorunda kalmıştır. Genç sanatçılara iyi bir sanatçı olabilmenin yolunun önce kendini, halkını sevmekten geçtiğini söyleyen Enver Gökçe hücrede kaldığı sıralar yakalandığı hastalıktan kurtulamadı. Son günlerini Ankara'da Seyranbağları Huzurevi'nde geçirdi ve yakalandığı amansız hastalık nedeniyle 19 Kasım 1981'de aramızdan ayrıldı.

Merhabalar,

TBMM önündeki parkta simitçi arkadaşım kendini ağaca asarak yaşamını yitirmesinden sonra, ben de simit ve başka şeyleri satarak geçimini sağlayan bir kişi olarak düşüncelerimi yazmak istedim.

Simitçilerden öğrendiğime göre bir gün önce Çankaya Belediyesi'ne ait zabıta memurları yaşamını yitiren simitçi arkadaşım simitlerini alıp götürmüşler ve de dövmüşler. Evet simitçi arkadaşımız çaresiz kalmıştır. Zabıtalardan sopa yemesi, simitlerinin alınması; insan onurunu incitecek sözler duyması nedeniyle simitçinin onuru kırılmıştır. Zaten simit satmakla karnımızı doyuramıyoruz. Günlük en fazla 6 veya 5 milyon kazanıyordu. TC devletinin de halka karşı baskı, şiddeti olunca simitçi arkadaş da bu şekilde çaresizlik içinde kalıp ölümü seçmişti.

Evet emperyalizm dünyadaki bütün ezilen halklara sömürsünü sürdürmek için ekonomik krizler yaşatarak

bizim gibi yarı feodal yarı-sömürge halkları teslim almak istiyor. Ülkemizde de, PKK liderinin yakalanmasıyla Kürt halkı susturulmuşken, devrimci tutsaklar da bedenlerini ölüme yatırıp adeta meydan okuyorlar. Dünyada ise bu denli uzun süreli bir açlık grevleri ve ÖO şu ana kadar yaşanmamıştır. Ve onca şehit olmasına rağmen devrimci irade ile şanlı ÖO sürdürülüyor. Emperyalizm ve yerli işbirlikçileri ise bu direniş karşısında çaresiz kalmıştır. Halkı yalanlarıyla kandırma ya çalışmış fakat bunu da başaramamıştır. 19 Aralık katliamıyla bütün halka katliamı televizyondan izleterek, "işte bize karşı gelerseniz sonunuz böyle olur" mesajı vererek halkı susturmaya çalışmışlardır. Süren ÖO karşındaysa devlet bu sefer de 5 aylık "ceza" ertelemesi ile tutsakları tahliye ederek direnişi kırmaya çalışmıştır.

Ve simitçinin sorununun çözümü, bütün ezilen halkla-

rın kurtuluşunda ÖO'nda birleşmiştir. Sorun ayıdır. İster dışarıda, ister içeride baskı tüm şiddetiyle devam ediyor. Ama bunlara karşı direnmekse görevimizdir. Onursuz yaşamaktansa onurlu bir tek gün bile yaşamak en güzeldir.

Emperyalistler ve yerli işbirlikçileri sonlarının geldiğini kendileri de görüyor. Çaresiz kaldıkça da saldırıyorlar.

Afganistan halkına bomba yağdırarak, Filistin halkını katlederek, devrimcileri katlederek çaresizliklerini ve şaşkınlıklarını gösteriyorlar. Son sözüm; **Ezilen dünya halkları direne direne kazanacak!** Yaşasın dünya halklarının kardeşliği, kahrolsun emperyalizm!

Ankara'dan bir İşçi-köylü okuru

Divriği Kültür Derneği'nde Küreselleşme ve Savaş paneli

H. Merkezi: 3 Kasım 2001 tarihinde İstanbul Divriği Kültür Derneği'nde, İstanbul Üniversitesi Öğretim üyesi **Prof. Dr. İzzettin Önder**'in katıldığı "Savaş, Küreselleşme ve Türkiye" isimli bir panel yapıldı. Saat: 18.00'de başlayan panele katılım yüksekti. İlk önce savaşın halk üzerindeki etkisini anlatan bir dia gösterimi yapıldı. Ardından panel başladı. Paneli yönlendiren Divriği Kültür Derneği İstanbul Şube Başkanı **Cafer Yıldız** sözü aldı. Yıldız konuşmasında medyanın gelişen gerçekleri yanlış yansıttığını, gerçek sebepleri ve sonuçları insanlara yansıtmadığını söyledi. Ayrıca savaşların çıkmasının binaların bombalanmasının, ülkelerin taciz edilmesinden kaynaklı olmadığını, tamamen ekonomik ve dünyayı ele geçirme kaygılarından kaynaklı olduğunu belirtip sözü Prof. Dr. İzzettin Önder'e bıraktı.

Önder'de medyanın olayları çarpıttığını, savaşın acı olduğunu ama bu savaşa karşı savaşmak gerektiğini belirtti. Küreselleşmeye değinen Önder küreselleşmede Türkiye'nin fazla karar hakkının olmadığına söyledi. Ayrıca savaşın halk üzerindeki etkisine de değinen Önder haksız savaşın insanlığa kazandıracağı bir şeyi olmadığını belirtti.

Panel izleyicilerin Prof. Dr. İzzettin Önder'e sorduğu sorularla devam etti. Soruları cevaplayan Önder'in son olarak anlattığı bir fıkrayla panel sona erdi. İzleyicilerin panele olan ilgisi oldukça büyüktü. Panel akşam saat 20:30'da bitti.

Sevgili İşçi-Köylü; Ben bir ev kadınıyım. 55 yaşındayım. Yazdığım bu şiirleri sizlerle ve okuyucularınızla paylaşmak istedim.

*Amerika kötü vuruldu.
Gururu yere serildi.
NATO da bu işe darıldı,
Şimdi bu işin sonunda
Ladin'in beli kırıldı.
Afganlılar dağa çıkar
Kadınlara peçe takar
Bunlar zaten zavallılar
Her yanından yokluk akar.
Silahlara edin veda
Halkımız olmasın feda
Bizi bu hale düşüren
Dilerim ermez murada.
IMF'yi etmeyin taç
Dertlere bulamaz ilaç
Oy veren köylüm gözünü aç
Halimiz çok kötü çare bulunmaz.
Ümraniye'den Rahime Balkaz*

HAZIRLANIYOR!

THKP-C/ HDÖ

**ZAFER
BİZİM
OLACAKTIR!**

Umut Yayıncılık

FERHAT ALİ

(dayanakları/etkileri/körlükleri)
ile
KÜRESELLEŞME
Ve
ÜRETİM SÜRECİNDE TEKNOLOJİNİN ROLÜ

Umut Yayıncılık

Hesap sorma bilincini kuşanalım!

Dünyada ve Türkiye’de yaşayan mazlum halklara yönelik saldırganlığın emperyalistler ve uşakları tarafından had safhaya varıldığı bir süreçten geçiyoruz. Ezilen emekçi halklar bugün daha yoğun bir saldırı dalgasıyla karşı karşıya bırakılmış durumda. Emperyalizm özelde de ABD emperyalizmi, içinde bulunduğu durağanlık sürecini aşmak için bir kez daha dünya emekçi halklarının kanını dökmeye soyunuyor. Bugün emperyalist çıkar dalaşımın somutlandığı Afganistan’da halkın yaşadığı dram haydut başı ABD yetkililerinin açıkladığı üzere on yıllar boyunca halkların yaşayacağı katliamların, açlık ve sefaletin ön adımlarıdır. Bugün faşist Kemalist diktatörlük de efendilerine yaranmak için mevcut askeri gücünü ABD’nin denetiminde Afganistan’a göndererek fiili bir şekilde savaşın içine girmiş bulunuyor. Meclisten çıkarılan “sınırsız asker” gönderme yetkisiyle ilk etapta 90 kişilik bir kontrgerilla birliği ABD’nin katliam gücü olarak Afganistan’a konuşlandırıldı. ABD’nin kendisine verdiği “jandarmalık” rolü doğrultusunda on yıllarca sürececek bir savaşta faşist TC devleti, içine düştüğü ekonomik ve siyasi krizi aşmak için tüm askeri gücünü dahi seferber edeceği aşikardır. Yaşadığımız coğrafyada Ulusal ve Sosyal Kurtuluş Mücadeleleri’ne karşı giriştiği katliamlar faşist TC’nin haydut başı ABD’nin denetiminde Afganistan’da akıtacağı

kanın aynasıdır. Keza faşist Kemalist diktatörlük İstanbul’un göbeğinde 19 Aralık katliamını aratacak bir katliam daha gerçekleştirmiştir. 1 yılı aşkın bir süredir devam eden şanlı Ölüm Orucu direnişine destek vermek için Küçükarmutlu’da direnişlerini sürdüren ÖO direnişçilerine özel timler eşliğindeki 1000 kişilik bir katliam kuvvetiyle saldırı ve 4 direnişçiyi katletmiş onlarca insanı yaralamıştır. Faşist Kemalist diktatörlüğün devrimcilere ve komünistlere, halka olan düşmanlığı bir kez daha tescillenmiştir.

Efendisi ABD’den feyiz alan faşist diktatörlük yoğun “terör” furcasını estireye devam edecektir. Halklara düşmanlığın, katliamların tırmandırıldığı bu ortamda ABD’nin savaş makinesinin Türkiye dışına PP’nin indirdiği darbe yürekleri soğutur niteliktedir. PP önderliğindeki Halk Ordusu gerillalarının Almus Kadırvakfi’nde beyaz ordu güçlerine yönelik gerçekleştirdiği saldırı, gerillaya yönelik yoğun operasyonlara rağmen hesap sorma cüretiyle doludur. Ezilen emekçi yoksul halkımıza, devrimcilere, komünistlere yönelik saldırıların direniş ve karşı saldırılarla püskürtülmesidir. Bu bağlamda PP’sinin örgütlü militanları kadro ve savaşçıları, hesap sorma cüretiyle zirvelere yürüyen gerillanın ayak seslerinin emekçi yoksul halkımızın öfkesiyle birleştirmelidir. Halkımızın üzerine bir karabasan gibi çöken emperyalist-

lerin, uşaklarının halk düşmanı iktidarlarının parçalanmasının yolu gerillanın ve şanlı Ölüm Orucu direnişinin saldırı ve direniş ruhunu kuşanmaktan geçiyor.

ABD ve beraberindeki savaş koalisyonunu başlattığı haksız savaşa göre kendi alt yapısını hazırlayan faşist TC’nin açıkladığı 2002 yılı “borç ve faiz” bütçesi de sefalet bütçesi olmaktan ileriye gitmiyor. Hazırlanan bütçe memur sayısının azaltılması, ikramiyelerin ödenmemesi, kamu harcamalarının azaltılması, tarımı destekleme sübvansiyonlarının kaldırılması şeklinde bir dizi saldırıyı içeriyor. Yıllardır uyguladıkları emperyalist patentli ekonomik ve sosyal politikalar sonucunda sefaletin eşğine getirilen yoksul emekçi halkımızdan faşist diktatörlük hala fedakarlık beklemektedir. Yarattıkları bu sefaletten büyüyen ve gün be gün faşist diktatörlüğe yönelen halkımızın öfkesi psikolojik savaş aygıtlarıyla, yalan ve demagojiyle dumura uğratılmaya çalışılmaktadır. MGK toplantılarında “sosyal patlama” yaşanacağı tespiti yapılarak halkın tepkisinin ve öfkesinin bastırılması için hazırlıklar yapılmaktadır. Kasım 2000 ve Şubat 2001 krizleriyle birlikte milyonları bulan işsizler ve açlar ordusu faşist diktatörlüğün korkulu rüyası olmaktadır. Bu süreçte gündeme gelen KESK ve DİSK’in 5 koldan Ankara’ya başlattığı yürüyüş ve 9 Kasım’daki miting bu bağlamda önemlidir. Yürüyüşle yaratılan

hareketlilik, kazanımlar sağlayacak avantajlı koşullar yaratmaktadır. Çeşitli biçimlerde katılarak, karşılama ve uğurlama eylemlerinde ve Ankara’daki final mitinginde Ölüm Orucu direnişine ve halkımıza yönelik saldırılar teşhir edilerek sendika ağalarının emekçilerin öfkesini yatıştırma hilekarlıklarını boşa çıkaralım. Emperyalist saldırganlığı ve emperyalizmin askeri olmaya karşı, halk üzerinde estirilen ekonomik teröre karşı, F tipi tecrit ve katliamlara karşı sloanlarımızı haykıralım. Yine halk gençliğinin 6 Kasım’da faşist Kemalist diktatörlüğün üniversitelerdeki ayağı YÖK’e karşı militan duruşunu ve ivme kazanan mücadelesini emperyalizmin topyekün saldırılarına karşı halkımızın mücadelesiyle birleştirelim.

Gelinen aşamada bir dizi saldırı ve katliamlarla bitirilmek istenen şanlı Ölüm Orucu direnişini, yükselen emperyalist savaş karşıtı eylemlerle birlikte ele alarak, kitlelerin talebine dönüştürmek için daha iradi, daha somut müdahalelerde bulunmalıyız. Gerillanın hesap sorma cüretini, saldırı ruhunu kuşanarak, kurtuluşun yollarını döşemini gerillanın şah damarı halkın, örgütlü mücadelesiyle mümkün olacağını halka göstermeliyiz. Herşey “parti ve direniş için” şiarıyla direnişin ve gerillanın yürüyüşünü muzaffer kılmak için yüreğimizdeki devrim ateşini alev alev tutuşturalım.

Merhaba fırtınaları göğüsleyen yiğit analarımız

Başlarken hepimizi umudun sıcaklığı ve olanca coşkuyla selamlıyor bir bebeği nazlı nazlı okşayışlarla büyütür gibi sevdayı büyüten karanlıkları aydınlatan kar alevleri kavramış aslan pençesi gibi emek düşmanlarının yüreklerini parçalayan ellerinizden öpüyorum.

Sizler ki nice yiğit evlatlar verdiniz iyiden doğrudan güzelden yana verilen savaşa. Ve vermeye de devam ediyorsunuz. Bugün sizin evlatlarımız güneşe yürüyorlar. Ayları, mevsimleri geride bırakan görkemli direnişimiz sizlerin haykırılarıyla ve halayımızın başında yerinizi almanızla büyüyerek devam ediyor ve hep birlikte güneşe saldırıyor ve güneşi zapt ediyoruz. Siz analarımızın celtatların suratına tokat gibi inen her haykırışı biz evlatlarımızı daha bir kamçılıyor, zalimin zulmü karşısında daha bir direngen, daha bir güçlü ve kararlı kılıyor. Ve bizler hep birlikte içerde dışarda ve tüm alanlarda kavgayı nakış nakış örüyoruz. İyiden doğrudan güzelden yana olan evlatlarıyla omuz omuza halaya durmuş siz analarımızla birlikte aydınlık geleceği çekip alacağız karanlığın bekçilerinin elinden. Onlar istedikleri kadar bizleri yıldırırmaya, dize getirmeye, boyun eğdirmeye çalışsınlar. İstedikleri kadar bizleri bitirmeye, yok etmeye çalışsınlar. Biliyoruz ki diz çöken onlar olacak er ya da geç yüreğini ateş topu yapıp düşman üzerine fırlatan, kavgaya yeni yeni evlatlar yetiştiren siz analarımızın ve sizlerden öğrenerek güçlenen biz evlatlarımızın iradesi ve kararlılığı karşısında. Onlar da biliyorlar her gelen

günle sonlarının daha bir yaklaştığını bu yüzden de telaş içerisindedirler, sonlarını uzatmak istiyorlar, bunun için evlatlarının şanlı direnişinin haklılığını ve meşruluğunu herkese göstermeye ve kabul ettirmeye çalışan siz analarımıza en vahşi şekilde saldırıyorlar. Sizlerin evlatları olan bütün tutsakların direnişini kırmaya tutsakların tüm haklarını gaspetmeye çalışıyor. Bunun için direnişçilerimizi zorla müdahalelerle yaşayan ölümler haline getiriyor, katlediyorlar.

Ama nafile hiç bir yalan ve demagojileri hiç bir saldırıları bizi yıldırırmayacak. Bırakalım bizi yıldırılmayı her saldırıları onların sonunu daha fazla hızlandırıyor daha fazla dehşetler içinde uykularından uyanmalarını sağlıyor gördükleri kabuslar yüzünden. Evet onların kabuslu rüyalarını daha dehşetli hale getiriyoruz. Siz yiğit analarımızın öğrencileri olan evlatları çıkmazlar yaşıyor zalimlere. Ölümün üstüne yürüyerek korkusuzca. Ölümü yenen canlarımızla.

Gecenin bağrından doğan güneşin şafakla birlikte geceyi güne çevirmesini kim engelleyebilir ki buna kimin gücü yeter. Biz geceyi güne çeviriyoruz güneş aydınlığında karanlığı aydınlatan şehitlerimizle, her güneşe uğurladığımız canımız karanlığın kalelerini temellerinden sarsarak gidiyorlar sabırla ve inatla hedefe vura vura güneş ülkesine. Şimdi bizi gözetliyorlar güneşin sofrasından. Gidenlerimize söz verdik. Uğruna bedenlerini açlığa yatırarak ayları mevsimleri yenerek güneşe gömüldükleri zaferimizi gö-

türeceğiz gittikleri yere.

Dün uğurladık bir canımızı daha. Şimdi bizi bekliyorlar gittikleri yerde. Nergiz yoldaşımız, Muharrem yoldaşımız, Murat yoldaşımız ve diğer canlarımız; gülüşlerinde umudun tohumlarını yeşerterek gidenlerimiz. Hepsi siz yiğit analarımızın yiğit evlatları sizler ki nice evlatlar verdiniz bu kavgaya, çocukların yüzlerinde gülüşleri çalmasını diye. Ve biliyorum ki nice koçyiğitler daha yetiştiriyorsunuz. Yüreklerinizi sevdasıyla doldurarak okyanuslar ortasında azgın dalgaları yarar gibi yağmur ekenlere fırtına biçtirerek çelik gibi zalimin karşısına dikildiğiniz aydınlık geleceğin kavgasına.

Irmak akışlı analarımız; sizler ki tarihin verdiği hükümü hiçe sayanları titretiyorsunuz sokakları arşınlarken her bir adımımızda. Ve tarihin altın sayfalarına işleniyor emek düşmanlarının karşısında her an başı biraz daha dikleşen analarımızın kararlı ve inatçı duruşu. Toprak nasıl bağrında hayat veriyorsa binbir türlü canlıya. Nasıl büyütüp yetiştiriyorsa, evlatlarını da öyle yetiştirerek kar alevlerin ortasına

sunduğu yüreğiyle evlatlarının söylediği türkiye sesini katan analarımız. Sizlere söz veriyoruz. Nergiz yoldaşımızın, Muharrem yoldaşımızın, Murat yoldaşımızın ve düşen diğer bütün canlarımızın bizlere bıraktığı kıvılcık bayrağımızı onurla ve gururla sonuna kadar taşıyarak, gidenlerimiz gibi kalelerin burçlarına dikerek teslim edeceğiz ardıklarımıza. Sözümüzdür siz analarımıza kalkan elleri kıracak, tüm zebanilerden misli misli hesap soracağız.

Yiğit analarım/ analarımız her birinize ayrı ayrı yazmak isterdim, yalnız buna pek fırsat bulamıyorum. Bu izolasyon ve tecrit koşullarında da olsa yaşantımızı belirli bir düzen içerisinde sürdürüyor zamanın peşinden yetişmeye çalışıyoruz işte. Artık bitiriyorum yazıtımı. Biliyorum kısa oldu ama artık kusura bakmayın. Uzun yazarım sizlere. Tekrardan hepimizi umudun sıcaklığıyla kucaklıyor ellerinizden öpüyorum.

İlhan Emrah
Sincan F tipi
Hapishanesi
5. Ekip Ölüm Orucu
direnışçisi

Emperyalist savaşa ve dünya halklarına yönelik saldırılara karşı duralım!

11 Eylül'de ABD'nin emperyalist ekonomik ve askeri gücünün simgeleri olan Pentagon ve ikizkulelerine gerçekleştirilen saldırılar sonrası, emperyalistlerin haydut başı ABD diğer emperyalistler ve uşakları büyük bir histeri içinde savaş çılgınlıkları atmaya başladılar. Dünya halkları için daha fazla ölüm, açlık ve yoksulluk, daha fazla sefalet ve yıkım, emperyalistler ve işbirlikçileri içinse sermayelerine sermaye katmak, paylaşılmış alanları yeniden paylaşmak amacıyla emperyalist saldırganlık için büyük bir seferberlik başlatıldı.

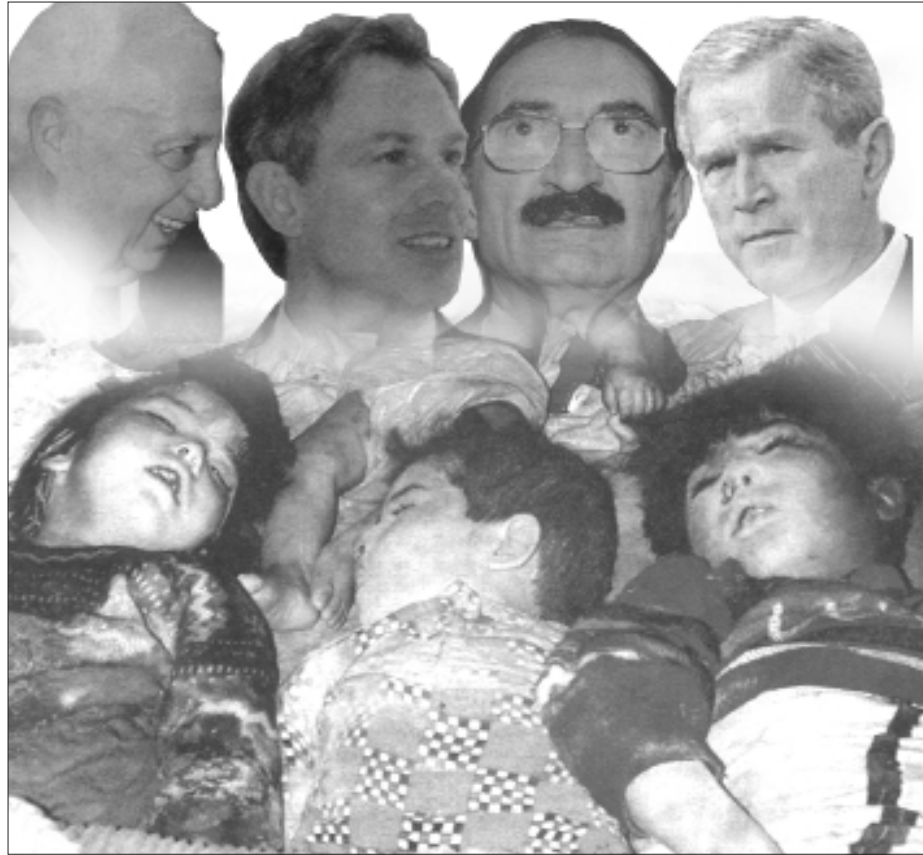
Pentagon ve ikizkulelere yönelik saldırının üzerinden daha saatler geçmeden ve hiçbir araştırma yapılmadan, saldırının sorumlusu olarak CIA yetiştirmesi Usame Bin Laden ve Taleban gösterildi. Aynı zamanda, bu saldırıların "ABD ve hür dünyaya açılmış bir savaş" olduğu, bu yüzden de yapılacak savaşın "medeniyetle barbarlık arasında" olacağı söylenerek, tehdit başta olmak üzere ellerindeki medya tekellerini de kullanarak tüm dünyayı ABD ve "hür dünya"nın yanında ve karşısında olanlar biçiminde bir saflaşmaya zorladı.

Emperyalistlerin haydut başı ABD stratejik ortağı İngiltere ile yanına uşak egemen güçleri de alarak yeni bir talan ve yağma seferi için kollarını sıvadı. 7 Ekim 2001 tarihinden itibaren Afgan halkının üzerine yapılan bombardıman CIA yetiştirmesi Usame Bin Laden ve ona destek veren güçleri cezalandırmak, "Terörizmi yok etmek" biçiminde dünya halklarına gösterilmeye çalışılanın aksine, emperyalistler ve gerici güçler arasındaki sömürü ve yağmalarının hakimiyet mücadelesidir.

Kızılderi katliamı ve köle emeği sömürüsü üzerine kurulmuş olan ABD, silah ve petrol tekellerine yeni pazar alanları yaratmak, hakimiyetinde olan alanlarda daha da güçlenmek için hazırladığı emperyalist saldırganlığı "Hür dünyanın terörizme karşı savaşı", "Medeniyetin barbarlığa karşı savaşı" olarak göstermeye, alçakça barbarlığını "medeniyet" diye dünya halklarına yutturmaya çalışıyor.

Milyonlarca Kızılderi'yi soykırıma uğratarak topraklarını gaspeden, Hiroşima ve Nagazaki'ye atom bombaları atarak yüzbinlerce sivil halktan insanın ölümü, yüzbinlercesinin sakat kalmasını sağlayan Hitler faşizminin en önemli katillerini 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı'ndan sonra yanına

arak dünya halklarına karşı kullanmaya devam eden, Vietnam, Kamboçya, Nikaragua, El Salvador, Kore, Grenada, Guatemala, Uruguay, Arjantin, Şili, Endonezya, Filipinler, Irak, Yugoslavya, Filistin vb. vb. dünyanın her bölgesinde milyonlarca insanın ölmesine neden olmuş, faşist ve gerici diktatörlükler kurmuş, demokratik ve sosyalist devletlerin yıkılması için herşeyi yapmış, bağımsızlık ve sosyalizm mücadelesi yürüten halkların karşısına kontrgerilla güçleri çıkarmış, faşist ve dinci gerici güçleri dünyanın hemen her bölgesinde her yönüyle desteklemiş, kendi ülkesinde çocukları ve zihinsel özürülleri dahi idam etmekten çekinmeyen bir devletten daha büyük bir barbar ve terörist olabilir mi? ABD emperyalizmi

ve işbirlikçilerinin "medeniyet"i budur işte. "Hür dünya" dedikleri ise, her yere saldırma özgürlüğüdür. Emperyalistlerin dünya düzeninin adıdır/ bu özgülde de bunu sağlamlaştırma çabasının adıdır.

Dünya halklarının açlık, sefalet, yoksulluk ve savaşlarla boğuşuyor olmasının esas nedeni, ABD ve diğer emperyalist güçlerin sistemidir. Emperyalist sistemin üzerine oturduğu dizginsiz talan, sömürü ve kar dürtüsüdür. Ve ABD tüm sömürü ve yağma sürecini yaratan ve içinde yer alan emperyalist güçlerin başında yer alır. Emperyalistler ve uşakları, Pentagon ve ikizkulelere yönelik saldırılarda

yaşamını yitirenler için timsah göz yaşları dökmektedirler. Saldırıların sorumlusu olarak gösterilen Usame Bin Laden, Taleban ve bölgedeki diğer islami güçler, CIA ve uşakları tarafından oluşturulmuş, eğitim, silah ve parasal ihtiyaçları karşılanmıştır. Bugün "terörist" olarak gösterilen ve "yok" edilmek istenen bu güçler onlarca yıldır ABD ve diğer emperyalist gerici güçlerin "özgürlük savaşçıları"ydılar. Afganistan'da halkın tüm insanı, sosyal, siyasal, demokratik, kültürel haklarından yoksun yaşamının sorumlusu ABD ve diğer emperyalistlerdir. 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrası NATO'nun oluşturulması ile genel olarak anti-emperyalist, sınıfsal mücadeleleri bastırarak, özeldede dönemin sosyalist SB

edip onları savaş mezbahanesine sürme çabasından başka bir şey değildir.

Petrol ve silah tekelleri tarafından iktidara getirilen Bush yönetiminin, emperyalist saldırganlığı, bu tekeller başta olmak üzere, tekellere muazzam karlar sağlayacaktır. Bir süredir durgunluk sürecine giren ABD ekonomisi ve diğer emperyalist ekonomiler böylece bu süreçten rahatlayarak çıkamayacağını hedeflemektedir. Fatıra ise dünya halklarına ödettirilecektir. Dünya halkları yaygarası yapılan "terörizme karşı savaş" demagojileriyle bir taraftan demokratik hak ve özgürlüklerinden vazgeçirmeye zorlanacaktır. **Faşizm yoğunlaştırılarak**, diğer taraftan da milliyetçilik, şovenizm hortlatılarak savaşa hazırlık yapmanın yanısıra ekonomik terörle daha fazla yüz yüze bırakılacaktır. İşten çıkarmalar, hak gaspları vb. vb. saldırılar, geliştirilen milliyetçilik ve baskı ortamında daha fazla yaşanacaktır.

Bu süreç aynı zamanda emperyalistler arası rekabet ve dalaşın da daha fazla yoğunlaşmasını getirecektir. Saldırının sıcaklığında peş peşe yapılan destek açıklamalarına günler ilerledikçe "ABD'nin terörizme savaşımını destekliyoruz ama ..." biçimine dönüşmüş durumda. Rusya, Almanya, Fransa, Çin başta olmak üzere birçok emperyalist güç çekincelerini koymaya başladı. Açıktır ki, emperyalistler arası çatlak ve çelişmeler kaçınılmaz olarak boyutlanmaktadır. ABD emperyalizminin en önemli petrol ve doğalgaz rezervlerinin ve geniş yollarının bulunduğu Ortadoğu ve Orta Asya bölgesinde büyük bir hakimiyet kurmayı amaçlayan ABD'nin planlarına kolay izin vermeyeceklerdir. Bunun anlamı ise emperyalist savaşın boyutlanması ve genelde tüm dünya halkları özelde de Orta Asya ve Ortadoğu halkları açısından daha fazla katliam, daha fazla açlık ve yoksulluk, daha fazla gözyaşı olacaktır.

Pentagon ve İkiz kulelere yönelik saldırı sonrasında **ABD emperyalizmini koşulsuz şartsız destekleyeceği ni açıklayan üç devlet olmuştur: İngiltere, İsrail ve Türkiye.** ABD emperyalizmine bağlılığını herkesten önce göstermek için hükümet ve devlet kurumlarından peş peşe açıklamalar yapıldı ve ABD dışında bayraklarını yarıya indiren tek ülke Türkiye oldu. Neredeyse ABD'den daha önce savaş çılgınlıkları attı ve atmaya da devam ediyor.